

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 310 • CENA 20,20 DIN.

DOŠAO JE I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 3,00 DM
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Slovenija 250 SIT
5 april 2000.

ZLOSTAVLJANJE

★ DOK HOLIDEJ ★

310

Frenk Larami

ZLOSTAVLJANJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 310

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

NAME YOUR BOUNTY

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. III 2000.

Tržište: 5. IV 2000.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy - NAME YOUR BOUNTY

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Svetlost mesečine koja se probijala kroz prozorska okna bila je jedva nešto manje sjajna od svetiljke obešene na ekser na zidu u blizini devojke. Dok Holidej je sedeo leđima okrenut prozoru i devojci koja se nalazila blizu njega, dok je svetlost mesečine poigravala na kartama koje je držao u ruci. Namerno je bio izabrao to mesto, ne toliko zbog toga da bi bio blizu devojke, već više zbog činjenice da su ljudi koji su ga pozvali u igru, bili za njega potpuni neznanci. A sa nepoznatim ljudima, po pravilima koje mu je nametnulo iskustvo, Dok je uvek bio oprezan, čak i onda kada su ti ljudi bili prijatelji, gostoljubivi, uredno odeveni i sveže izbrijani džentlmeni na koje je naišao na planinskom logoru ranča „Serk T“. Igra je trajala prilično dugo, Dok je već bio dobio neku stotinu sedamdeset dolara. Na um mu je došlo da li mu je devojka iza njega pogledala karte, ali tu pomisao odmah odbaci, jer se prisetio da se do tog trenutka njena uloga svodila na spremanje i služenje kafe i povremene nestrpljive poglede koje je s vremena na vreme bacala prema Rendi Dejvisu koji je sedeo nasuprot Holideju. Po Dokovom mišljenju, između devojke i Dejvisa postojala je neka veza, ali je tako nešto, ukoliko je postojalo, Doku izgledalo sasvim prirodno. Solidne, čak i lepe spoljašnjosti, samouverenog i dosta uglađenog držanja, Dejvis je bio od one vrste ljudi koja je mogla privući devojkicu kao što je bila Riva. A sa svoje strane, ona je bila devojka koja lako zapadne za oko. Visoka,

vitka, rasna, mamila je poglede i uzdahe iz grudi muškaraca. Sklopio je karte u šaci i ušao u igru sa još deset dolara. Igrač sa njegove desne strane, čovek po imenu Ras Dank, šmrkao je kroz nos, odajući tako svoje nezadovoljstvo. Dejvis je upola upitan a upola začuđeno digao obrve, ali mu je pogled postao hladan. Dank je bacio karte što je značilo da posustaje. Sledeći igrač bio je Teks Kobern, masivan i snažan čovek, sklon kartama, ali spor u razmišljanju. Njegovo krupno okruglašto lice bilo je namrđeno i izražavalo je unutrašnju napetost. Kosmate obrve su mu se nekoliko puta zgrčile i opustile, a u njegovim tamnim očima ogledala se nedoumica. – Šta ti kažeš, Tekse? – zapitao je Dejvis hladno. – Još ne znam – odgovorio je Kobren. Pogledao je prema Doku. – Nisam siguran da li blefira ili ne. Sto mu gromova pa ne može svaki put da dobije najbolje karte, zar ne? – Moraš da rizikuješ deset dolara ako želiš da saznaš, Tekse – rekao je Dejvis poigravajući se novcem naslaganim u hrpe ispred njega.

Kobern je liznuo jezikom svoje debele usne, lagano zavrteo glavom izražavajući time da ne želi da preuzme taj rizik, a onda je odjednom bacio karte na sredinu stola. – Ne – rekao je. – Već sam dovoljno izgubio. Čini mi se kao da je Dok bacio neke čini na mene. Još nisam video neko ga da tako igra, nikada, a igrao sam u najvećim kockarnicama na Zapadu i sa najboljim... neka ide do vraga...!

Dejvis mu je rukom dao znak da prekinu, i Kobern je odmah začutao, što je Holideju još jednom pokazalo ko tu vodi glavnu reč. Dejvis je očigledno bio vođa grupe, Denk se ponašao kao glavni kau-boj predradnik, Džemi Lanser je imao ulogu izvidnika i osmatrača, a Kobern je, po svemu sudeći, obavljao najteže poslove za koje se tražila prosta fizička snaga. Bila je to fina mala družina sastavljena od prijatelja. Rendi Dejvis se osmehnuo Doku i pri tom nije ni trepnuo, što je bio njegov uobičajeni manir. Onako kako je sedeo na svom mestu, bio je oličenje smirenosti, pa čak i nezainteresovanosti za sve što se oko njega događalo, a po izrazu na njegovom licu nije se moglo naslutiti o čemu je razmišljao. Polusklopljenim očima nastavio je svoju ispitivačku šetnju do Dokovih očiju. Dok je spremno dočekao njegov pogled u očekivanju šta će se desiti. Nijednim migom lica nije odavao čemu se nada. – Mister Holidej – prevaleo je lenjo preko jezika – mislim da ste me već pobedili. Ali, kao što ste već mogli da primetite, ja sam od one vrste ljudi koja više voli da nešto izgubi nego da živi u neizvesnosti. Dakle, plaćam to što tražite. – Dok je sačekao da Dejvis položi novac na sto, a onda je otvorio karte. Trenutno je u odaji vladala mrtva tišina, a onda je Teks Kobern tiho zamumlao, Ras Denk ponovo dunu kroz nos, a Rendi Dejvis, jedini koji je bez glasa dočekao poraz, samo je kratko stisao usne i odbacio karte na gomilu. – Pa dobro, sada znam. Kao što je Teks maločas primetio, zanimljivo je kako vam je pošlo za rukom da sve vreme dobijate. I to sa našim kartama. To je da čovek pomisli da se sreća udružila sa vama, a kada je tako, onda ne vidim čemu bi mi koristilo da nastavim igru. Sem toga, već je prilično kasno.

– Davno je prošla ponoć – rekla je Riva, na šta se Dok okrenuo prema njoj. Ona je bacila pogled na gomilu novca a usne su joj se za trenutak stisnule, kao da su joj u glavu došle zavidljive misli. Stajala je pored njega vitka i visoka. Gusta, rasokošno bujna crna kosa uokvirila joj je ovalno lice. Pune crvene usne, malo otvorene, otkrивale su niz zdravih zuba koji su se beleli pri žutoj svetlosti. Bilo je još nečeg živahnog i dinamičnog, nečeg zdravog što je odisalo snagom i poletom. Ali, bilo je u tom mačkastom telu i nečeg uzbuđujućeg i izazovnog, što je Doku unosilo nemir i neku pritajenu vatru. – Ako je već toliko, onda je prošlo vreme kada ja obično polazim u postelju, madam – rekao je Dok sa osmehom na usnama. Ustao je i skupio novac sa stola i spustio ga u džep. Kobern je ustao i odgurnuo stolicu od sebe, ali, Ras Denk je ostao da sedi skrštenih ruku, s izrazom negodovanja na smrknutom licu. U odaji je zavládala neprijatna atmosfera nepoverenja, a onda je Rendi Dejvis ustao, osmehnuo se i rekao. – Pa lepo, dobili smo poruku koju je vredelo platiti debelim novcem, Holideje. Otac mi je govorio da nikada ne igram karte sa nepoznatim ljudima. – Dobro vas je učio – rekao je Dok. – Sve više uviđam da je bio u pravu. Dok sam se kartao sa Teksom i Rasom i s ovim mladim Džemijem, sve je išlo lako, uvek sam dobijao. A onda ste se pojavili vi, i olakšali me.

– To je normalno, posle kiše dolazi suša – rekao je Dok. Tako. Ali, posle suše dolazi opet kiša, kako stariji ljudi znaju da kažu. – Da, da, sreća i nesreća se smenjuju – složio se Dok sa njim. A onda je dodirnuo obod šešira u znak pozdrava Rivi i rekao. – Veče ta je bila odlična, madam. Hvala vam na ljubaznosti. – To je samo sitnica – odgovorila je Riva i toplo se osmehnula. – Kada se sprema hrana za četvoro, onda nije teško nahraniti ni

peta usta. Hoćete li ostati da prenoćite kod nas? – Dok je neodređeno slegao ramenima – Danas sam prešao veliki put i konj mi je dosta umoran. Ali, i ranije je prelazio velika rastojanja i bivao je vrlo umoran, pa smo lepo izdržavali napor. Ovo mu neće biti ništa novo.

Rendi Dejvis koji je u međuvremenu uzeo pepeljaru i istresao je u malu peć, vratio se do stola i spustio na sredinu mali bakarni tanjirić. Digavši pogled do Doka, rekao je. – Vi niste na mene ostavili utisak čoveka koji želi da se muči bez potrebe, Holideje. Ako ostanete ovde, nećete nikoga od nas isterati iz postelje. Kao što ste mogli da vidite, imamo dosta prostora. Od četiri kolibe Riva koristi ovu, ostali momci spavaju u onoj koja je najbliža izvoru, a u trećoj smo ja i oprema. To znači da je jedna prazna. Pošto ovde skoro svake noći pada kiša, za vas bi bilo najbolje da ostanete i prenoćite i da ne kisnete. Oprema treba da je suva. To bi bio moj predlog, ukoliko naravno nemate nešto drugo da završite na nekom drugom mestu. – Nigde ne žurim – odgovorio je Dok shvativši da su Dejvis i Rans Denk na te njegove reči izmenjali kratke značajne poglede. Pošto je sa neskrivenim interesovanjem dobro odmerio Rivu, Kobern je lenjo vukući noge izašao iz odaje. Za njim je odmah pošao Denk, i Dok je izvesno vreme čuo odjek njihovih koraka na tvrdom tlu. Procenio je da se Denk uputio u pravcu određenog prostora za konje, gde je sa ostalim bio vezan i Dokov Mig. Još jednom je pozdravio Rivu malim pokretom glave i zakoračio napolje kroz vrata, osećajući dok je izlazio Dejvisov prodoran zamišljen pogled. Sa skoro dve stotine dolara dobijenih na kartama i onim što je imao pre dolaska u logor, a to je iznosilo još nekih sto pedeset dolara, učinilo mu se verovatnim da će ga njegovi domaćini smatrati po-

godnim objektom pljačke. Do sada takve namere nije primećivao. Od njegovog dolaska u logor niko prema njemu nije ispoljavao ništa drugo sem prijateljstva. Postavljali su mu samo uobičajena konvencionalna pitanja i prihvatili su njegove odgovore bez proveravanja i postavljanja nekih kontrolnih pitanja. S druge strane on o njima nije mogao da sazna apsolutno ništa, šta trenutno rade i kakvi su njihovi planovi za budućnost. Primili su ga, nahranili i napojili njega i njegovog konja, ne tražeći zauzvrat nikakvu uslugu.

Na kraju je usledio poziv da im se pridruži u devojčinoj kolibi, što je on prihvatio. Kraj je poznat. Izlazeći iz Rivine kolibe, Dok je ugledao Denka koji je išao prema kolibi u blizini izvora. Malo posle njegovog ulaska, unutrašnjost kolibe je osvetlila svetiljka i pri njenoj žučkastoj svetlosti ugledao je Koberna kako se bez košulje i čizama penje na postelju, spreman za spavanje. Kada je Denk odmah po dolasku počeo da svlači košulju, Dok se obratio Dejvisu. Uočio je da sve vreme mršavi domaćin nije skidao pogled sa njega. – Poznajete li ovaj kraj, Holideje? – upitao je Dejvis. Dok je odlučno odmahnuo glavom i Dejvis se okrenuo i pogledao prema jugu. – Pa, ako želite da nastavite put, onda je najbolje da krenete prema onim klancima, tamo kuda se obično kreću kola i putnici na konju. Ja lično nikada tamo nisam išao, ali su me neki moji prijatelji upozorili da tamo ne jašem po noći. – Opasno je? – upitao je Dok. – A šta? – Dejvis je slegnuo ramenima. – Nisam se mnogo interesovao, ali, čini mi se da su pominjali nešto o odronima kamenja, ostrim krivinama iza kojih nastaje ponor i slično. Naravno neki ljudi vide opasnost i u nečemu što iskusniji čovek može da zanemari. – Dejvis se osmehnulo i zakoračio nekoliko koraka dublje u

mrak pre nego što se zaustavio ispod motke za sušenje koža sa ubijene divljači. Ispružio se i dohvativši gredu zadovoljno rekao. – Što se tiče mene lično. meni se ova zemlja dopada, ima obilje vode, mnogo hrane za konje i razne divljači u izobilju. U stvari, ne bi mi smetalo da ovde provedem još nedelju dana ili dve, pre nego što pođemo.

– Pre nego što pođete, gde? – upitao je Dok naizgled nezainteresovano. Dejvis se okrenuo i pogledao ga u oči, a na njegovom suncem opaljenom licu nije se zapazio ni trag zabrinutosti. Uprkos njegovom tamnom licu, Dok je imao utisak da je Dejvis više pripadao gradu nego životu u prirodi. – Idemo u Krevon Krik, Holideje. Tamo sam kupio jedno krdo stoke. Već pune tri godine Ros i Teks rade za mene i teraju stoku do granice i nikada neću poželiti da imam bolje i vrednije ruke od njihovih. Spretni su i krajnje samopregorni. Što se tiče Džemija, njega sam sreo u Singltonu i dopao mi se zbog toga što sam zaključio da od života ne traži ništa više nego da napasa goveda i nauči posao odgajanja stoke. – A devojka? – zapitao je Dok. – Dejvisove obrve su se jedva primetno nabrale. Pogledao je prema otvoru vrata kroz koji je podirao snop žućkaste svetlosti. – Ona je nešto... U stvari, ne znam. Riva je imala težak život... najteži mogući, bez roditelja, bez novca. I nju sam sreo u Singltonu i ne stidim se da priznam da me je odmah privukla. Kada sam joj izložio svoje planove ona me je zamolila da je povedem sa sobom. Najlepši kuvar koga je moje oko ikada videlo – primetio je Dok, naizgled bezazleno. – Sumnjam da će se na tom poslu zadržati dugo. – I ja ne verujem da hoće – prihvatio je Dejvis njegovu primedbu sa ozbiljnim izrazom na licu, a onda je pogledao prema nebu. – Miriše na kišu. – Rekavši to, nastavio je da ko-

rača bacivši još jedan pogled prema otvoru vrata na kolibi, klimnuo je Doku glavom umesto "laku noć". – Dok je sačekao da Dejvis ode do druge brvnare, a onda se, ne žureći se, uputio prema koralu za konje. Njegov Mig je stajao pored primitivnih jasala, namiren za noć. Dok je odlučio da ga ne uznemirava i okrenuo se da pođe prema mestu gde je stajalo njegovo sedlo, kada su počele da padaju prve kapi kiše.

Uzevši svoje sedlo i putne torbe, Dok se uputio nazad preko čistine. Prolazeći pored Rivine kolibe, ugledao je kako stoji pored samih vrata i netremice ga posmatra. U njenim očima bilo je nečeg zainteresovanog i značajnog, a ipak uzdržanog, što se Doku učinilo kao normalno s obzirom da je za nju bio potpuni neznamac. Prošao je pored nje, ne davši ikakvog znaka da je primetio njeno interesovanje. Dvadesetak metara dalje, nalazila se četvrta koliba, i on je ušao u nju. Koliba je bila izgrađena na ivici šumarka koji se odatle pružao dalje niz padinu. Pod naletima vetra, jedan otvoren kapak je lupkao o drveni zid i izazivao u Doku neprijatan osećaj pustoši, pa je našao jedan komad žice i čvrsto ga privezao. Zatim je stresao prašinu sa jedne strane dušeka poderanog od upotrebe i preko njega raširio cebe. Pošto je skinuo čizme, košulju i opasač, pogledao je ispitivački preko prostora između koliba i sa zadovoljstvom utvrdio da na čistini nema nikoga. Ostavio je vrata otvorena i pošao pipajući pored zida, sve dok u uglu nije našao jednu rupu u podu u koju je stavio smotuljak novčanica i pokrio ga komadom trule daske. Zatim se srušio na postelju. Tog dana je dugo i naporno jahao i prešao dugačak i naporan put. Negde posle podne dok je jahao preko jedne dugačke visoravni, zapazio je da se iz šume, na nekoliko milja udaljenosti, diže stub di-

ma. Nadajući se da će tamo gde ima vatre naći obaveštenje kuda da pođe da bi stigao do najbližeg grada ili ranča, naišao na društvo i bio pozdravljen od Rendija Dejvisa. Vraćajući se u mislima na to popodne, Dok nije mogao da se seti ničega što bi pokvarilo utisak o najširokogrudnijem gostoprimstvu kojim je bio dočekan, uprkos Denkovim sumnjičavim pogledima i izvesnoj odbojnosti koju je u prvim trenucima osetio u Kobernovom držanju. Riva ga nije primila ni sa oduševljenjem ni sa sumnjom. Što se tiče Džemija Lusera, on je samo prihvatio i namirio Dokovog konja i nije se mešao ni u šta drugo. Dok je ležao na leđima i zamišljeno gledao u krov kolibe, osluškujući načuljenih ušiju makar najslabiji šum koji bi se spolja mogao čuti. Ali, opreznost stečena dugogodišnjim iskustvom nije mu bila potrebna. Napolju je vladala najdublja tišina tople letnje noći, remećena samo blagim šuštanjem toplih kišnih kapi po lišću drveća.

U misli mu se vratila slika devojke na vratima kolibe, i njen izgled i izraz lica uneli su nemir u njega. Uprkos Dejvisovom dosta logičnom objašnjenju, njeno prisustvo u logoru ipak se nije uklapalo u uobičajeni sastav stočarskih družina. Niti mu je dolazak Džemija Lerna izgledao normalan. Kuda je Lerna otišao po kiši i noći, i iz kojih razloga, nije mu bilo jasno. Čemu je trebalo da služi njegovo noćno lutanje, ako je Dejvis kupio ranč i ako je sa svojim ljudima bio na putu da ga preuzme? Ako ih je na ovom mestu zadržavao užitak u lovu ili nešto slično, tragove divljači nije mogao da nađe noću, a još manje po kiši. Po Dejvisovim rečima u logoru je bilo dosta vode i hrane, pa im sveže meso nije bilo neophodno. Zbog čega je onda Lanser otišao iz logora bilo je pitanje na koje nije mogao dati odgovor. Iz opreznosti, opasač sa revolverom

ostavio je nadohvat ruke, a novac se nalazio na sigurnog mesta, ukoliko je u kolibi uopšte bilo sigurno mesto za njega. Sem toga, znao je da ima lak san i da će ga i najmanji šum probuditi. Ležeći budan, vratio se u mislima na događaje proživljene poslednjih godina, godina provedenih u lutanju, kockanju u zadimljenim salunima razmiricama i obračunima sa siledžijama, i banditima svih vrsta, najsirovijih i najopasnijih nasilnika koje je Divlji zapad mogao da proizvede. Za to vreme, poslao je sa ovog sveta neke od njih, naravno uvek u poštenom obračunu tako da ga nikada niko nije mogao optužiti za kršenje zakona. Ali, mada je iz tih obračuna izlazio živ i sa sve većim slovom, to mu je donelo i jedan neumitan i nepodnosiv teret koji je morao vući do dana današnjeg, i dalje, verovao je do kraja života. Uvek, u svakom gradu, čuvari reda i zakona su zahtevali od njega da se ne zadržava, strahujući da njegovo prisustvo može izazvati u gradu neprilike, a možda i nove žrtve. Jednom rečju, postao je nepoželjan svuda gde bi došao, svi su želeli da ga se otarase što pre. Tako su nastali mnogi meseci i godine lutanja posle kojih su neprestano kretanje i promena postali njegova navika. Nigde na putevima usamljenog lutanice nije naišao na osobu ili mesto koje bi na njega ostavilo utisak dovoljno jak da ga duže zadrže. Na neki način, kao da je bio predodređen da nigde ne pusti koren i da nastavi sa lutanjem. Dok je prekrstio ruke na grudi i opustio se. Sutra ujutru biće na putu, daleko odavde, svež, odmoran i sit, sa odmornim i dobro nahranjenim konjem pod sobom. Sve u svemu taj dan i nije ispao tako loš. Odlučio je da pre odlaska ostavi nešto novca na ležaju kao naknadu za ukazano gostoprimstvo. Nabrao je obrve, pitajući se da li je za taj osećaj nepoverenja koje je pobuđivao kod ljudi-

ma sa kojim se sretao, kriv njegov stav odbojnosti i udaljenosti, zbog koga i oni koji su to želeli nisu mogli da mu priđu. Da li će ikada doći vreme kada će se ta njegova barijera srušiti između njega i ostalog sveta i kada će naći ono što želi da nađe, a što u njemu još nije bilo jasno definisano? Sklopio je oči. Usamljenost mu nije smetala čak je u većini slučajeva osećao kao olakšanje. Lutanje je bilo posledica nagona, više spontano nego potreba. Ali, šta je bilo posledica svega toga? Još jedna godina je prošla, još jedna godina uludo je straćena?

U tom trenutku, nit misli prekinuo mu je slab šum koji je dopirao spolja. Dok se trgao i telom mu je ovladala neka neprijatnost. Posle toga, ponovo je zavladala tišina i ma koliko naprezao sluh, nije ništa čuo. Posle nekoliko minuta ustao je i prišao prozoru sa prljavim oknima. Prostor pred brvnarom bio je posut, i ni u jednoj od tri kolibe nije se videla svetlost. No, baš kada je hteo da se okrene od prozora ovog puta spreman da se preda snu, ugledao je kada su se vrata Rivi-ne kolibe lagano otvorila. Devojka je stajala na ulazu u kolibu i držala vrata otvorena. Pogled joj je nekoliko puta prešao preko čistine, a ona je i dalje stajala na ulazu, kao da se dvoumila oko nečega. A onda je izašla kroz otvor vrata, kliznula je pored zida i požurila da se izgubi u pomrčini. Nekoliko minuta kasnije, Dok je čuo tiho šuštanje njene haljine. Prišao je vratima i nečujno ih otvorio. Malo zatim pojavila se Riva sa rukom podignutom, spremna da pokuca na vrata. Kada je umesto vrata ugledala Doka, zastala je i prigušeno kriknula. Ostala je tako ukrućena pred njim, dignute ruke, otvorenih usta i široko razrogačenih očiju u kojima se ogledalo čuđenje i neverica. Onda se nervozno okrenula i pogledala preko čistine. Prišla je bliže i rekla. – Molim vas pustite

me unutra. – Dok joj je preprečio put i njena usplahirenost se povećala. – U čemu je stvar? – upitao je. – Moram da govorim sa vama, mister Holideje. Oni motre na nas. Ako mi ne dopustite da uđem, nastaće krupna nevolja za nas oboje. Molim vas, imajte poverenja u mene. – Dok je pogledao preko njenog ramena. Na prostoru između koliba nije primetio nikoga, ali je primetio da su vrata na obe druge kolibe širom otvorena, pružajući onima unutra savršen pogled na sve što se na prostoru između koliba događa, uz sigurnost da sami neće biti primećeni. Pročivši u magnovenju da devojka ima opravdanih razloga što ga je potražila, uklonio se u stranu da je pusti, i Riva je, očesavši ga prsima, ušla u kolibu.

– Zatvorite vrata, mister Holideje. – Dok se okrenu prema njoj. – Rekli ste da nas posmatraju. Čujte dakle, madam, nemam nameru da se upuštam u neke vaše sulude zamisli. – Dok je dopustio da mu Riva silom uzme vrata iz ruku i da ih zatvori. Pošto je to učinila, naslonila se leđima na njih, kao da želi nekoga da spreči da uđe unutra. Nalet noćnog vetra prodro je kroz prozor u kolibu, i naneo joj na lice bičeve duge crne kose. Imala je na sebi istu crnu haljinu koju je imala te večeri za vreme partije karata. Njene nabujale grudi isticale su se ispod tankog materijala, a od njenog ubrzanog disanja činilo se da će iskočiti iz stešnjenog oklopa. Dok je sa naporom prikrivao svoje interesovanje. – Šta je dakle, Riva? Zašto ste došli? – upitao je. – Mister Holideje, oni su me poslali ovamo. To jest, Rendi Dejvis me je poslao... Oni... On je zahtevao od mene da vam privučem pažnju... na sebe. Rekao je baš tako... da vas zabavim. – Zašto? – Zato što žele da vas zadrže ovde u kolibi. Oni znaju ko ste i zašto ste došli ovamo. Sve znaju. Laser je otišao da proveriti da li ste sami ili je potera za

vama. Hteli su da vas ubiju, ali, Rendi nije dozvolio, jer nije hteo da rizikuje. Nije hteo da pravi nepotrebnu buku koja bi vaše ljude mogla privući ovamo. To je vaša sreća, jer inače već ne biste bili živi. Dok se rukom pogladio po vratu, i lukavo se osmehnuo. Očigledno da je u pitanju bila nekakva zabuna koju je on od početka naslućivao. U svetlosti njenih reči, njihovo ponašanje postalo mu je razumljivo.

– Dajte da raščistimo jednu stvar, devojk. Vaši prijatelji izgleda misle da sam ja policajac? Federalni šerif? – Oni to znaju, mister Holideje. Znaju da ste vi šerif. To je razlog što su vas pustili da dobijete na kartama inače to ne bi bilo moguće. Varanje ljudi je zanat od koga Rendi Dejvis živi. Ja to nisam znala. Kada sam ga upoznala, a mnoge stvari sam saznala kada smo došli ovamo i kada sam mogla pažljivije da osmotrim njegovo ponašanje. – Holidej je posmatrao devojk pažljivo. Činilo mu se da govori istinu, ali mu je iskustvo nalagalo da bude oprezan. – I šta sada? – Sada? Noćas sam odlučila da je sa lažima svršeno. Neću da učestvujem u njihovim prijavim poslovima. – Dok se osmehnuo blede. – Vaša odluka je jedno, a stvarne mogućnosti su drugo, madam. Ako nas vaši prijatelji drže na oku, kao što kažete, onda nećete moći da se izvučete tako lako. – Znam, ali, nastojaću da se izvučem. A vi, moraćete neko vreme da ostanete u logoru, bar dok se ne ukaže prilika, a onda ćete pobeći i povesti mene. Čujte, ja nisam anđeo, i nikada se nisam ni pravila da jesam, ali, neću dozvoliti da me neko iskorišćava za svoje ciljeve. Došla sam ovamo zbog toga što mi je Dejvis lagao o tome šta će sve učiniti za mene. Govorio mi je da ću imati dosta novca, da ću ugodno živeti i da ću se samo zabavljati. Verovala sam da me voli i bila sam srećna, a kada je čovek srećan on sve lako

poveruje. – Dok je klimnuo glavom. – To je tačno. Ali, otkuda sada taj nagli preokret? – Pre kratkog vremena došao je kod mene i rekao mi da ste vi šerif i da ste došli ovamo da mutite. Onda je zatražio od mene da dođem ovamo i da... – Riva je oborila pogled. – To je prevršilo svaku meru. – Recite šta je to tražio od vas – pitao je Dok. Još uvek oborenih očiju ona je promrmljala tiho. – Verujem da znate šta sam mislila da kažem, mister Holidej. Tražili su da moram učiniti da čvrsto prespavate noć, i da ne mrdate iz kolibe. Rekli su da ste umorni i da... ako bih uspela da me poželite i da... onda biste po njihovom ubeđenju čvrsto spavali celu noć do jutra. Dotle bi oni saznali koliko ljudi ima u poteri, gde se nalaze i sve ostalo, pa bi se prema tome upravljali. Imali bi vremena da pripreme plan kako da ih se otarase. – Riva se odvojila od vrata i prešla preko odaje do njega. Lice joj je izražavalo zabrinutost. – Nameravaju da vas sve pobiju, vas i vaše prijatelje, mister Holideje. Ja ne želim da s tim imam bilo kakve veze. Zato sam i došla ovamo.

– Zar biste mogli odbiti da ih poslušate? – To ne, ali, to je bio razlog koji je doprineo da se odlučim i prihvatim izvršenja naloga. Vi me morate izvući odavde. Preklinjem vas, obećavam da vam neću biti balast i da sa mnom nećete imati problema. – Lepo, a kako mislite da to izvedete? Ako je tačno ovo što ste mi kazali, ja sam u neku ruku zarobljenik. Neće mi dati da odem ni sam ni sa vama – primetio je Dok. – E pa vidite, skovala sam deo plana. Najpre moramo zavarati njihovu pažnju, moramo udesiti tako da izgleda kao da sam uspela sa vama. Oni će mi poverovati, u to nema nikakve sumnje. Rendi Dejvis je lukava, ljigava mala guja. Kada se bude uverio da se sve odvija po planu, on će ostati miran. – Mislite da

hoće? A šta je sa vama? – osmehnuo se Dok šeretski. – Njemu nije važno ko me poseduje, on je svinja. Zato sam ga i omrzнула. – Riva je prkosno podigla glavu i sevnula očima. – Ali, neću mu dozvoliti da uspe. Učiniću sve da ga onemogućim, mister Holideje. – Ne, to nećete – rekao je Dok i uputio se prema vratima. Riva ga je grčevito dohvatila za ruku. – Mister Holideje, molim vas, poslušajte me. Verujte mi da je sve ovako kao što sam vam rekla. – Moram da razgovaram o tome sa nekim drugim osobama, devojko – rekao je Dok odjednom. – Vi možete ostati ovde ako želite, ali, neka me nosi vrag ako pristanem da izigravam budalu u nekom nerazumnom zamešateljstvu koje ste zakuvali. – Mister Holideje, molim vas – viknula je devojka prigušeno i raširenih ruku stala leđima okrenuta vratima, zatvarajući mu na taj način izlaz. Dok ju je uzeo rukama za ramena i pokušao da je pomeri, ali, ona je ostala kao prikovana za vrata. Opirući se njegovim nastojanjima da je ukloni, nastavila je da šapuće odsečnim glasom. – Da su hteli, mogli su vas i ranije ubiti, zar nije tako? Ali, to im nije odgovaralo. Ni sada im to ne odgovara i neće vas ubiti, sem ako pokušate da pojašete konja i odete. U svakom slučaju, to ne biste ni mogli, jer su vam odveli konja. Onog trenutka kada stupite nogom iz kolibe, oni će znati da nisam uspela i ubiće vas. A posle toga se zna šta će biti sa mnom.

Dok se zamišljeno zagledao u devojku. – Šta da se radi? – Ako ste ikada u životu bili razumni, budite i sada. Imajte poverenja u mene. Rendi Dejvis želi nečega da se dočepa, a vi ugrožavate ostvarenje njegovih planova. Zbog toga se neće dvoumiti da vas ubije. – Držeći je još uvek za ramena, Dok je razmišljao brzo. Nešto od Rivinih tvrdjenja uklapalo se u njegovu temu rezonovanja. Ako je hteo da ga ubi-

je, Dejvis je to mogao da učini u bilo kom trenutku. Devojin dolazak u njegovu kolibu nije mu izgledao mnogo razuman, ali, sada je bar znao razlog zašto je Džemi Lanser odjahao po kišnoj noći. – Šta to Dejvis smeru? – upitao je Dok. Riva je žustro odmahнула glavom. – Ne znam, nisam mogla da dokučim. Obećao mi je mnogo novca, pričao mi je da ću biti bogatiji od svih koje sam dotada poznavala. To mi je i sada rekao. A kada sam ga pitala šta onda čekamo ovde, on mi nije odgovorio. Jednostavno je prečutao odgovor. Pitala sam i ostale, ali, svi su mi rekli da gledam svoja posla i da se ne mešam u ono što me se ne tiče. Svi su se tada držali sem Koberna. – Tu je malo zastala i predahnula. – On se držao drugačije ali znam i zašto. Sviđam mu se. – Dok ju je pogledao ispod oka i sa razumevanjem klimnuo glavom. – Nije ni čudo. – Vi se šalite, a ovo je gorka zbilja. Danas poslepodne dok su svi posmatrali vaše približavanje iz prerije, on je pokušao da me napastvuje. Kada sam mu se oduprla, rekao mi je da ću se uskoro sama potruditi da udovoljim njegovim željama, i da ću biti srećna ako me bude još uvek hteo. Rekao je da nije žutokljunac, i da neće celog života samo slušati tuđa naređenja. Zapretila sam mu da ću reći Rendiju o njegovom držanju, a on se zakleo da će me ubiti ako to učinim. I on se boji Rendija kao i ostali. – Riva je prišla sasvim uz njega i podigla pogled svojih tamnih očiju zasenčenih oblakom brige. – Nemam više mnogo vremena. Do sada su se oni privukli blizu kolibe s namerom da provere jesam li uspela. Zar je toliko teško leći sa mnom i pretvarati se da vodimo ljubav, čak i ako bismo ih time varali i spasli sebe i druge? Zar sam vam toliko mrska da mi ni po cenu života ne možete zagrliti?

Dok je popustio stisak ruku na njenim ramenima i Riva se izmigoljila i prešla na drugu stranu odaje do ležaja. Leđima okrenuta Doku, skinula je najpre haljinu, a zatim i ostatak odeće, a onda se sasvim naga okrenula prema njemu. Srebrnasta mesečina obasjala je njeno nežno telo kao baršunasti plod breskve. Dok je zastao presečenog daha od lepote koja se neočekivano otkrila pred njim. Neki neodređen topao pokret začeo se u njemu, i razlio mu se do vrha udova. – Sad odglumite da vodimo ljubav, Dok, molim vas. – Dok je bacio kratak pogled prema prozoru. Da li je čuo neki slab šum napolju kao da se neko šunja oko kolibe, ili mu se to samo pričini? I Riva kao da je čula taj šum, i žurno se ispružila na ležaj, dišući ubrzano od uzbuđenja. Raskošne, čvrste grudi ritmički su se dizale i spuštale kao da plivaju na reci mesečine. Ponet njenim primerom, Dok je bez razmišljanja prešao preko odaje do ležaja. Riva je pružila ruke i otkopčala mu pojas na pantalonama. Zatim mu je skinula pantalone i bez reči ga privukla k sebi. Dok je legao pored nje, i ona ga je obgrlila rukom oko vrata i privukla njegove usne svojim. Dok se nije opirao, prepustio se njenom zagrljaju i poljupcu, ali je naćuljenim ušima osluškivao makar i najmanji šum izvan kolibe. Ništa nije remetilo noćnu tišinu i sve je počivalo u miru, sve dok sa čistine između njegove kolibe do njegovog uha nije doprlo krckanje grančica. Na to je ustao i na prstima prišao prozoru u pravi trenutak da vidi kako silueta nekog čoveka zamiče iza druge kolibe. Bez sumnje, neko ih je, zaista špijunirao.

– Je li otišao? – upitala je Riva. Dok se vratio do ležaja i nabranog čela pogledao devojkicu koja je razgolićena ležala pred njim. I do sada se nalazio u raznim nemogućim situacijama, ali, nijedna nije nosila pečat takve besmislenosti kao ova

sada. Obasjana mesečinom, Riva je ležala nepomična kao kip od slonove kosti. – Ma ko da je bio, otišao je – rekao je. Osmeh olakšanja se razlio njenim sočnim usnama. Pružila je ruku i Dok ju je prihvatio. Ona ga je povukla pored sebe na ležaj i on nije ni pokušao da se odupre. – Dok, oni će nas kontrolisati. Verovatno da sada misle da sam vas zavela. Uverena sam da je ono maločas bio Rendi, i da me je video nagu. To ga je svakako uverilo da sam donekle uspela, ali, sada će očekivati da nas dvoje vodimo ljubav. Kasnije ću se ja vratiti u svoju kolibu, ali, naše ponašanje pre toga mora sasvim da ih zavarava. Kada ja odem, vi pričekajte pola sata, a onda pođite u šumu iznad logora, tamo gde je rastinje. Videla sam da je odmah posle vašeg dolaska Kobern odveo konje u tom pravcu. Ne verujem da ih je odveo i suviše daleko, jer bi to bilo rizično, pa mislim da ćete ih naći bez mnogo muke. – I, šta onda? – progovorio je Dok tiho – da pobegnem? – Da, ali ne sami. Uzmite vašeg konja i još jednog za mene, i vratite se ovamo. Ja ću vas čekati iza moje kolibe, spakovana i spremna za bekstvo. – Riva se prislonila uz njega i počela bojažljivo da ga miluje, mrseći prstima dlake na njegovim prstima. Dok nije odgovorio na njeno milovanje sve dok ga nije počela grickati za donju usnu i disati sve brže i burnije. A onda su se njeni prsti zarili u njegova leđa a njene noge se uplele sa njegovim. Riva ga je dohvatila rukama za glavu, povukla ga k sebi i divlje i pohlepno ga poljubila u usta. Njene ruke su ga obgrlile i on se više nije opirao. Osećao je samo neku toplinu i bujicu vatre koja ga je nosila. Riva mu je ispričala svoju životnu priču i svoje prvo ljubavno iskustvo sa jednim mladim traperom. Kada je završila, Dok je ispred kolibe čuo neki šum. Pazeći da ne skrene Rivinu pažnju, pružio je ruku i izvukao revolver

koji je visio u futrolu iznad glave. Zatim je pažljivo uklonio devojkicu u stranu, a kada ga je ona upitno pogledala, izražavajući tim pogledom razočarenje što ustaje, on je stavio prst na usta i palcem pokazao prema vratima.

Ne želeći da ga pusti, Riva ga je čvrsto obgrlila oko pojasa i tiho prošaputala. – Neće ući unutra, Dok. Samo proveravaju. Samo mirno leži pored mene i oni će otići. – Ostani gde si – rekao joj je Dok i nečujno kliznuo sa ležaja i stao na pod. Kada je Riva pružila ruku da ga zadrži, Dok ju je levom rukom pritisnuo po rame i uputio se preko odaje. Baš kada je nameravao da naglo otvori vrata začuo je bat nečijih koraka, zatim tup udar, a onda nečije prigušeno mumljanje i na kraju šum kao kada se nečije telo pritisne uza zid. – Vrag da te nosi, Tekse, jesam li ti skrenuo pažnju? – Riva je kratko kriknula i privukla ćebe ispred sebe, instinktivno zaklanjajući svoju nagotu. Dok je uskočio u svoje pantalone i brzo pritegao opasač sa revolverima. Ali, tek što je to učinio, napolju se ponovo začuo razgovor. – Idi do davola, Rendi. Kakav si ti to i za šta držiš čoveka? Pa i ja sam živ čovek kao i ti. Ona je unutra, video sam je sa Holidejem. Zašto, grom i pakao, ne bih i ja? Tebi ona ništa ne znači, a nije ništa drugo nego obična... – Prasak revolvera zaglušio je poslednje reči Teksa Koberna. Dok je skočio sa kreveta i potrčao. Kada je širom otvorio vrata kolibe, na mesečini obasjanom proplanku, ugledao je Teksa Koberna koji se teturao dok mu se iz rane na vratu krv slivala po odelu i košulji. Uspeo je za trenutak da povрати ravnotežu i s naporom je pokušao da podigne revolver. Lice mu je razdirao grč bola i mržnje. Dejvis je ispalio još jedan metak i od siline udara, Kobern se okrenuo u krug, zapleo se sopstvenim nogama i pao na zemlju. Kada je više nagonski nego svesno po-

kušao da ustane, Dejvis ga je ustreljio trećim metkom. Kobern je muklo zastenjao i pao licem okrenut zemlji.

Dok je stojao na vratima i držao revolver uperen u Rendijskog Dejvisa. Dejvis se okrenuo crven u licu od ljutine. Okrenuvši se, našao se pred Dokovim revolverom, i mahinalno se njegov pogled zadržao na crnom otvoru koji je zjapio prema njemu, a onda je njegov pogled prešao na sopstveni „kolt“. – Samo nastavite – rekao mu je Dok. Rendijski Dejvis je bez pokreta stojao ispred njega. U jednom trenutku je opasno žmirnuo, a Holidej je pomislio da će pritisnuti obarač. No, onda se Dejvisov pogled razvedrio i na usnama mu se pojavio jedva primetan lukav osmeh. – Ne, Holideje, ne želim obračun sa vama – rekao je. Dok ga je posmatrao usredsređene pažnje. Osetio je da mu se Riva približila s leđa. Nije dozvolio da ga njeno približavanje omete i svesnim naporom volje odgurnuo je iz svoje svesti pomisao na njeno telo. Znao je da će u noćima koje dolaze, usamljen u hotelskoj sobi ili pod krošnjastim drvećem, okružen tišinom i prazninom, čeznuti za njom i njenom toplinom. Ali, sada nije smeo da misli na nju, ne sada na ovom mestu. – Vratite svoj revolver u futrolu i povucite se dalje od ove kolibe, mister – obratio mu se. – Odlazim odavde i nimalo me se ne tiče zašto ste ubili Koberna, niti me je briga šta posle ovoga nameravate. Vaši postupci i vaši planovi su vaša stvar i nimalo me se ne tiču. – Ubio sam ga, što je uprkos mojoj naredbi došao ovamo, Holideje. Moralo se tako desiti jer je Kobern izgubio glavu za Rivom. On bi vas napao, možda bi vas i ubio ako biste mu se oduprli. A to meni ne bi odgovaralo. – A šta bi vama odgovaralo? – upitao je Dok. Dejvis je neodređeno slegnuo ramenima. Ja verujem u neka pravila igre, to je moj princip. Ja vodim ovu grupu, ali, nisam gospodar Rivinog tela... i mislim da to niko nikada neće ni biti. Došla je kod

nas po svojoj želji iz njoj znanih razloga. To je razlog što sam se držao po strani. A Kobernov postupak bio je mešanje u nečiji život, svojevrсно nasilje koje ne dozvoljavam. Postupio je suprotno naređenjima i usprotivio mi se oružjem. Da to nije učinio noćas, učinio bi nekom drugom prilikom kada bi mi to moglo biti mnogo neugodnije. Zato je bolje što se desilo noćas.

Dejvis je izgledao samopouzdaniji i smireniji nego što je to bilo normalno za čoveka koji je počinio ubistvo, naročito za nekoga ko je pored toga bio na nišanu čoveka za koga je smatrao da je predstavnik zakona. Otuda je Dok zaključio da bandit ima u rukama još neku skrivenu kartu. Pošao je korak nazad da bi se povukao u senku otvorenih vrata, ali mu je neko doviknuo. – Ni makac, Holideje! Držim te na nišanu. Ako se makneš još jedan korak, mrtav si. – Dok je stao kao skamenjen nastojeći da pogledom prodre kroz mrklu noć. Osmehnuvši se zadovoljno, Dejvis je rekao. – Holideje, Ras vas drži na nišanu dvocevkom napunjenom krupnom sačmom. Ne treba da vam pričam kako on nišani. Može vas, dok trepnete, razneti. Prema tome, za vas bi bilo najbolje da odložite oružje i da počnete da se ponašate kao što dolikuje mom gostu. – Imam i ja vas na oku – rekao je Holidej. Dejvis je odmahnuo glavom i ponovo uperio svoj revolver. – To vam ništa ne vredi. Možda biste me smrtno pogodili, a možda i ne biste. Ali, mi vas nećemo promašiti. Prema tome, ako vam je važno to zbog čega ste došli ovamo, učinite kao što vam kažem. Posle toga možemo da razgovaramo. – Dok je osećao Rivino prisustvo iza sebe, i njeno nervozno premeštanje s noge na nogu. Ako bi rizikovao da se ne pokori dvojici bandita, postojala bi mogućnost da i ona bude razneti hici-ma iz dvocevke. Pokušao je da smiri napetost i dobije u vremenu. – Vama izgle-

da padaju na um neke čudne ideje o meni, Dejvise. Ja jednostavno lutam Divljim zapadom kao što sam vam rekao, i nemam neki određeni cilj kuda sam se uputio. – Mi ćemo vas iz ovih stopa uputiti na groblje, mister, ako smesta ne odbacite revolver. – Dejvisove reči su rezale kao najoštriji nož, i pogled mu je otvoreno palacao. Riva je odstupila nekoliko koraka i prešla preko odaje. Dok je vratio revolver u futrolu i ležerno se naslonio na dovrtak. Ostavljao je utisak potpune smirenosti, ali su mu misli grozničavo kovitlale.

– Pa, u redu, hajde da razgovaramo, Dejvise – rekao je. – I kako bi bilo da počnemo s objašnjenjem o mom konju. Koliko znam, ne nalazi se u prostoru za stoku. – Konj je zbrinut, Holideje, i nalazi se na sigurnom mestu, tek toliko da neki nestprljivi čovek vašeg kova ne uvrta sebi u glavu da krene na put dok još nije dovoljno odmoran. Ja vodim brigu o svojim gostima. – Dojahao sam ovamo po svojoj volji i svojim poslom, mister – odvratio mu je Dok. – I nameravam da tako i odem. – Dejvisovo lice se razvuklo u još širi osmeh. Za to vreme Ras Denk je izašao iz svog zaklona u tami, i prešao preko čistine sa naperenom puškom naslonjenom na kuk. Dok namerno nije obratio pažnju na preteći banditov stav. Kada se Denk zaustavio pored mrtvog Koberna, Dejvis je progovorio. – Vi ste Holideje, ili predstavnik zakona ili vas je Harold Petridž najmio. Šta je od toga tačno? Neću nikakve laži, inače se držite! – Ko je Petridž? – zapitao je Dok mirno. – Čovek koji ima mnogo novaca, Holideje. Čovek sa mnogo novca i sa velikim planovima. On je toliko bogat da može najmiti najbolje čuvare, majstore svoga zanata, a to je ono što mislim da ste vi. On je pored toga toliko uticajan čovek da je mogao da izdejsvuje da ga na putu prati federalni šerif ili njegov pomoćnik. – Da li vam ja ličim na

takvog? – upitao je Dok cinično. Dejvis mu nije odgovorio, već je prišao nekoliko koraka bliže i pritisnuo cev revolvera Doku u pleksus. Blesak uživanja, zaigrao je u njegovim očima, i Dok je shvatio da je Rivino mišljenje o tom čoveku bilo tačno. Uprkos njegovom uglađenom ponašanju i kicoškom odelu, Dejvis nije bio ništa drugo nego ubica, čak možda ubica sa sadističkim nagonima. – Vi ste mnogo pobrkali, Dejvise – rekao je Dok hladno-krvno. – Ne poznajem nikakvog čoveka koji se zove Petridž i ne mogu da se setim da sam ga ikada video. Što se tiče šerifske značke, nikada mi se nije desilo da mi neko poverava takvu dužnost. Čak mi nikada niko nije ni ponudio tako nešto.

– Zašto ste onda išli putem kojim ste došli? – nastavio je uporno Dejvis. – Svakih milju ili dve, skretali ste levo-desno, išli ste vrlo lagano i obazrivo, kao da ste očekivali da vas neko vreba? – Dok mu se nasmejao u lice. – Dejvise, sada znam gde počinje vaša ludorija. Pa lepo, jeste li ikada videli čoveka koji je u preriji ostao bez vode? Sigurno da niste, jer bi vam moje ponašanje bilo jasno. Jahao sam tako zbog toga što sam tražio vodu. – Dejvis se приметно isprsiio i sumnjičavo žmirnuo. Denk je zakoračio preko Kobernovog tela i prišao bliže. Riva je prestala da se kreće u unutrašnjosti kolibe, i Dok se pitao šta namerava? – Mi smo vas posmatrali, Holideje – nastavio je Dejvis da valja reči preko usana. Svi smo vas pratili i došli smo do zaključka da sledite naš trag. Išli ste pravo sve dok niste došli do prvih padina ovih brda, a onda ste okrenuli konja i počeli da ispitužete sve sporedne puteljke i staze, baš na strani odakle smo došli. Na kraju ste se uputili pravo ovamo, bezbrižno kao da vam nije nimalo stalo gde se nalazite. – U to vreme stvarno mi je bilo svejedno gde se nalazim, Dejvise, ali, sada više

nije. Sada jedino želim da osedlam konja i odem odavde. Kako bi bilo da prekinemo ovu glupu besmislicu i da me pustite da pođem svojim putem? – Denk mu je prišao još korak bliže, i Dok ga je preteći pogledao. – Proverio sam mu bisage – rekao je Denk. – Lukav je tip, to je sigurno. Nema u njima nijedne stvarčice na osnovu koje bi se moglo videti ko je on, dakle čime se bavi. To nije normalno. Svaki čovek ima ponešto što otkriva njegovu poreklo i zanimanje. Meni se čini da Holidej ne želi da se o njemu nešto zna, a to ga samo po sebi već markira. Mislim da nemamo potrebe da čekamo da se Džeremi vrati. Treba jednostavno da sredimo Holideja i svršimo s njim jednom za svagda. – Zbog čega, Denk? – pitao je Dok. – I zbog čijeg interesa. – Zbog čega? Zbog toga što na milju daljine mogu da namirishem šerifa, Holideje – rekao je Denk – a ti si jedan od njih. A što se tiče interesa ili koristi koje pominješ, kakvu već korist može imati jedan običan drumski pljačkaš i revolveraš od zadovoljstva koje mora da oseti kada utaba humku nad smrdljivim lešinom jednog policajca? – Denk je gurnuo Holideja puškom u grudi, ali, pošto Dok nije ustuknuo, Denk je okrenuo pušku i zamahnuo kundakom. Dok se izmakao, ali ga je Denk ipak zakačio po obrazu i Dok je osetio da mu je koža pukla i iz ogrebotine je počela da mu se sliva krv. Sevnuo je očima, ali mu je Dejvis čvršće pritisnuo cev revolvera u stomak kao znak upozorenja. Čak i pod neposrednom pretnjom, Dok je imao muke da obuzda svoj revolt. – Kad udariš, udaraj tako kako treba, vrag te odneo – rekao je Denku. – I hoću – odgovorio je bandit. Denk je ponovo zamahnuo kundakom, ali je Dok zakoračio u stranu i sagnuvši se izbegao je udarac. No, nije mu pošlo za rukom da izbegne udarac pištoljem po slepoočnici, koji mu je zadao Dej-

vis. Kolena su ga izdala, i dok je padao na zemlju, čuo je prodoran Rivin krik... Od tog trenutka prestao je da misli na devojkicu, jer ga je okupirala druga briga. Skljokao se na zemlju pretvarajući se da je efekat Dejvisovog udarca jači nego što je stvarno bio. Zgrčio je ramena i prineo ruke glavi, simulirajući bol i nesvesticu, a iznenada je dograbio Dejvisa za opasač sa revolverom. Odjeknuo je potmul prask sudarenih glava, a onda bolno stegnanje. Skočivši na noge, upustio se u očajničku borbu sa dvojicom protivnika. Prvi Dokov udarac pogodio je Denka u lice, i odbacio ga unazad. Zatim je odskočio u stranu da bi izbegao Dejvisov udarac i u skoku je tresnuo o zid kolibe. U tom trenutku je pomislio kako bi bilo dobro kada bi Riva sada istrčala i time izazvala zabunu. Ali, devojkica se nije ni pomerila u unutrašnjosti kolibe.

– Proklet da si, Holideje! – povikao je Dejvis ustremivši se na visokog pustolova, dok se Denk približavao s druge strane. – Sam si tražio ovo što ćeš dobiti. – Dok je poskakivao levo i desno, izbegavajući udarce kundaka Denkove puške i Dejvisovog revolvera. Onda mu je prasak revolverskog hica potvrdio da je Dejvis postao nervozan. Tane je okrznilo Doka po slabini, i od kidanja tkiva, on je osetio oštar bol. Zatim je Dejvis pritisnuo Doku cev revolvera ispod brade i prinudio ga da prestane da pruža otpor. Na Dejvisov znak priskočio je Denk i psujući udario Doka kundakom u glavu. Eksplozija bola zaslepila je Doka i noge su ga izdale. – Sredi ga do kraja – naredio je Dejvis i Denk je ponovo zamahnuo, ali, ovog puta je udarac usmerio Doku u grudi. Nastavio je da ga udara sve dok se Doku nije učinilo da se zemlja pod njim ljulja. Činilo mu se da nema ni jednog dela njegovog tela na koji se nije spustio udarac kundaka. Zatim je mesečinu zame-

nila tama pred njegovim očima. Čuo je tup odjek udaraca, ali ih više nije osećao.

Dejvis je udario Rivu pesnicom u glavu i kada je ona potrčala, on se ustremio za njom. Nastavio je da je udara dok je ona uzmicala pored zida, sve dok mu Ras Denk nije doviknuo. – Hej, prestani Rendi, zar hoćeš da je ubiješ? – A zašto da ne? – siktao je Dejvis. – Kobern mi se suprotstavio, a sada je počela i ona. Došao sam ovamo s ekipom za koju sam mislio da će me slediti. Sada je sve dovedeno u sumnju. – Ja ne gledam stvar tako – rekao je Denk izlazeći iz kolibe. Malo pre toga, on je odvuкао Doka u kolibu i bacio ga na ležaj. Našavši posle kraćeg traženja Dokov novac skriven ispod daske na podu i donevši odluku da taj novac treba da pripadne njemu, stavio ga je u svoj džep. U svakom slučaju, Dejvid dotada zauzet Rivom nije postavio zahtev da je novac njegov. Po tome je Denk zaključio da je Rendi Dejvid još uvek uveren da će se dočepati velikog novca zbog koga su i došli ovamo.

Dejvis je dograbio Rivu za ruku i hitnuo ju je preko odaje. Riva je udarila u krevet na kome je opružen ležao Dok i pala na pod. Tanak mlaz krvi pocureo joj je iz desnog obraza, a još jedan iz poluotvorenih usana, slivajući se niz bradu. Na desnoj strani lica i brade ukazali su joj se modri podlivi krvi. – Na šta se ti žališ, Rase? Prigovaraš li mi nešto? – zapitao je Dejvis besno. – Zar i tebi padaju na pamet neke luckaste ideje kao i Kobernu? – Denk se neprimetno osmehnuo krajičkom usana i pogledao Rivu. Bluza joj je bila pocepana na prsima i otkrivala je dve zaobljene dojke, a unutrašnji deo njenih odškrinutih butina, belasao se pri žučkastoj svetlosti petrolejske lampe. Denk je prešao rukom preko lica i pri tome liznuo suve usne. Prizor je bio i suviše izazovan za njegovu pokvarenu maštu. – Imam ja

ideje, Rendi, iste one sa kojima sam došao ovamo. Sutra u neko doba ovamo će naići Petridžova kola sa novcem i odredom čuvara, i ja ostajem pri tome da ih dočekamo i uzmemo svaki svoj deo. Ti, ja i Džemi... nas trojica ćemo biti dovoljni da obavimo posao, zar ne? – Dejvis ga je pogledao mrgodno. – Može biti – mrmljao je. – Ali, bilo bi bolje da je sa nama i Kobern. – Nisam se suprotstavio kada si ga smakao, Rendi – rekao je Denk. – Smatrao sam da znaš šta radiš. Sada, kada sam dobro razmislio o svemu, čini mi se da si bio u pravu. Pre ili posle, Teks bi nam doneo neprilike. Džemi ga nije mnogo mario, a nisam ni ja. – Baš me briga šta Lanser voli, a šta ne – prasnuo je Rendi Dejvis. – On će uraditi onako kako mu ja kažem. – Naravno da hoće, a sada, kada si uklonio Teksa, učiniće i više od toga. Tako smo, dakle, ostali samo Džemi, ti i ja. Uz to, tu je još i devojka. – Baš me briga za nju! Neka je nosi vrag! – izderao se Dejvis. – Šta je ona? Samo jedna obična kafanska devojka. Video si kako je odmah prihvatila da se spanda s ovim policajcem. Ko bi mogao da zna šta mu je sve rekla? Niko. Mogla mu je izbrbljati sve što je htela!

– Nije važno šta mu je rekla, Rendi – rekao je Denk i osmeh mu se vratio na lice. – Važno je da je kako mi se čini ispucala municiju koju je imala za tebe, zar nije tako? – Dejvis se namršio. – Šta misliš? – Denk je pokazao rukom na Rivu. – Riva me je privukla od prvog trenutka kada sam je video, isto kao i Teksa. Da ti bude jasno, ja nisam od onih koji trzaju na žene sa kojima imaju poslovne odnose. Ne, Rendi, to nije moj stil. Dakle, kako ja vidim stvari, ti nisi zainteresovan ni za šta drugo sem za novac koji očekuješ da ščepaš. Pa vidiš, možeš sasvim da se posvetiš tom problemu. Siđi dole do padine i proveri šta je Džemi otkrio, ako

je uopšte nešto otkrio. Dok se ti budeš tamo bavio, ja bih mogao da ostanem ovde i da se pobrinem za Holideja da ne pravi više neprilike. – Dejvis ga je pogledao mrko i dunuo kroz nos. – Vrag te odneo, to nije nikakva pobeda. – Denk se osmehnuo. – Zavisi kako se stvar posmatra, Rendi. Uzmimo na primer tebe. Imao sam prilike da te vidim kako obrađuješ žene. Tvojim finim izgledom i ugladenim ponašanjem i govorom lako ti je da ih privoliš da se ponašaju onako kao ti želiš. A ja, ja sam nešto drugo. Ja ne umem da se ponašam sa ženama, sem s onima kojima više ništa nije važno osim jela i pića i zabave. Prema tome, jasno ti je da ne mogu da biram. Prihvatam sve što mi se pruži. – Ali, ona je u nesvesti i sem toga krvari. Jedva da će znati šta se događa. – Ne mari, ja ću znati, Rendi. – Denk je prešao preko odaje i uhvativši Rivu za ruke podigao ju je sa poda. Prihvatio ju je u naručje i oči su mu blesnule od oduševljenja. Dohvatio je rukom Holideja za nogu i povukao ga sa kreveta. Zatim je Rivu spustio na krevet. Rendi Dejvis je opsovao gledajući ga ljutito. – Imaš ti u sebi mnogo svinjskog, Denk! – Denk se nasmejao i klimnuo glavom. – Mislio sam da si to već odavno znao, Rendi, pošto si me pozvao da učestvujem u ovom poduhvatu. Ali, nemoj da zaboraviš da ti nisam stojao na putu kao Teks. Čekao sam svoj trenutak. Ostaću ovde da čuvam Holideja, a ti se udalji i to što imaš da radiš radi na drugom mestu.

Dejvis je izvesno vreme stojao i razmišljao o Denku koji se cinično smejučio, a onda o onesvešćenoj Rivi. Reči gađenja došle su mu do vrha jezika, ali, umesto da ih izlije, on se samo okrenuo na petama i udaljio krupnim koracima. Kada su se vrata za njim zatvorila s treskom, Denk je skinuo opasač sa revolverom i okačio ga na ekser na zidu kolibe. Zatim je povukao

Rivu na sredinu ležaja i zderao sa nje ostatke odeće. Dugo je stojao iznad nje, naslađujući se njenom golotinjom, pre nego što je skinuo košulju. Tek što je mahinalno savio i spustio na uzglavlje, Dok je digao glavu sa poda. Denk se cerio, pružio ruku do revolvera, a onda svom snagom spustio dršku revolvera na Dokovu glavu. Dok je zastenjao i sklokao se na pod. Bandit je vratio revolver u futrolu i spustio se na ležaj pored Rive. Ona se trгла i zgrčila pored njega. Denk nije rekao ništa. Izvesno vreme Riva je ležala gledajući u polumraku nejasne crte njegovog lica. – Dok? – rekla je. Denk je nešto promrmľjao i grubo ju je privukao k sebi. U tom trenutku svetlost fenjera obasjala je njegovo lice i Riva ga je prepoznala i odgurnula od sebe. – Ti nisi Dok! – Ne, Riva, ja nisam Dok, zbog čega ćeš biti zahvalna bogu. – Riva je zaorala noktima po njegovim leđima, od čega je Denk bolno zaurľao. Zatim ga je odgurnula kolenima u stomak, jednom rukom ga je gurnula u grlo, a drugom u levo rame. Denk je glasno opsovao, a Riva je počela da ga udara pesnicama po licu i grudima, prisiljavajući ga da se udalji od nje. Ali, to je bilo sve što je uspela da učini. Besan zbog njenog otpora, Denk joj je zadao udarac pesnicom u vrh brade. Udarac ju je ošamutio, ali ne i osvestio. Kada ju je Denk privukao sebi, imala je još dovoljno snage da ga odgurne nogama i da krikne. Nešto dalje od kolibe, na čistini, Rendi Dejvis je čuo devojčin krik i zastao kao ukopan. Okrenuo se u mestu i mašio rukom za dršku revolvera. Stojao je tako izvesno vreme lica izobličenog od gađenja. Pošao je nekoliko koraka prema kolibi, a onda je vrištanje odjednom prestalo. Čim je zavládala tišina, zastao je kao da je nestalo podstreka koji ga je gonio. Misli su mu se grozničavo kovitlale. Petridž se približavao, a s njim i novac za kojim je

žudeo. Riva mu u suštini nije značila ništa. Smatrao je da je daleko iznad žena takve vrste kao što je ona, a kada se ovaj posao završi, biće u stanju da ima sve žene koje bude poželio. Ali, da ovaj posao završi s uspehom, potrebna mu je Denkova pomoć. Obrisao je nadlanicom znoj sa čela i okrenuvši se, nastavio tamo kuda je i pošao. Ali, dok je sedľao konja u udoljici udaljenoj stotinu metara od kolibe, zakleo se u sebi da će prvi put kada mu se za to ukaže prilika i kada sve bude onako kako je hteo, ubiti tu životinju u ljudskom obliku, Rasa Denka.

*

Bilo je rano jutro i sunce tek što je bilo izgrejalo. Dok se probudio sa mučninom i glavoboljom koja mu je bubњala u slepoočnicama kao da mu se svakog trenutka na glavu ruši cela planina. Sedeći leđima naslonjen na zid, polako je u glavi prebirao rastrzane misli. Još koliko juče, jahao je kroz stepenasto neravan teren nedaleko od podnožja brežuljka. U nemoćnosti da se u presušenom koritu potoka nađe makar najmanja lokva vode, odlučio je da se uputi više u brda, nadajući se da će tamo naći neki kladenac. U stenovitim brdima to nije bila retkost, pa je sa dosta verovatnoće mogao očekivati da će, čim zađe u stenoviti brdski predeo, naići na pojilo. Ali, njegove nade se nisu obistinile, i to ga je u zalazak sunca doveľo do planinskog vrha i logora Rendija Dejvisa i njegove bande. Dok je tiho opsovao i skočio na noge. Noge su mu klecnule u kolenima, i pred očima mu se zamagľilo, tako da je s mukom mogao razabrati predmete oko sebe. Sa povratkom svesti, vratio mu se i bol u izubijanom telu. Vilica ga je bolela kao otkinuta. Sačekao je dok mu se pred očima razbistrilo, a onda je bolje razgľedao unutrašnjost odaje u kojoj se nalazio. Sto, ležaj, njegove poluvisoke

čizme, košulja. Polako je počeo da se priseća događaja, ali, nije mogao da se seti kako se našao na podu. Pogled mu je pao na ležaj i zadržao se na tragovima krvi na čebetu.

Dodirnuo se rukama po licu i glavi i na nekoliko mesta napipao otekline i krvave podlive. Prišao je teturajući se do zida, i podigao sa zemlje čaturicu koja se odnekud tu našla, ali prazna. Zatim se lagano okrenuo oko sebe, terajući sebe na razmišljanje, šarajući pogledom po podu i zidovima. Setio se Rive i revolver-skog pucnja. Kobern je bio mrtav. Zatim mu je pred oči došao Denk i udarac revolverom po glavi. Odjednom, opet je sve postalo jasno. Dejvis i njegovi ljudi su ga smatrali šerifom. Uzeli su mu konja i sakrili ga negde, da ne bi mogao da pobjegne, dok je mladi Džemi Lanser pošao da proveri da li je potera negde u blizini. To je dakle! Navukao je čizme i zakopčao košulju. Pritegao je struk opasačem za revolvere i glasno opsovao kada je napipao prazne obe futrole. Za trenutak je pomislio na Rivu, pitajući se šta se s njom desilo. Kada su se Denk i Dejvis razračunavali s njim, ona nije ni pokušala da mu pomogne, iako je smatrao da bi mu makar i najmanja njene pomoć pružila šansu da se izvuče. Može biti da je još uvek vezana za Dejvisa, pomislio je. Ne znajući šta da misli o tome, odbacio je sve misli iz glave i sve brige o njoj. S obzirom na svoj položaj, imao je već dosta svojih sopstvenih briga. Pre svega, morao je da se na neki način dočepa svog konja i svog oružja. Prišao je vratima i pokušao da ih otvori, ali ih je našao zatvorena. Dograbilo je rukama kvaku vrata i svom snagom je protresao. Vrata su izdržala njegov pritisak. Odustavši od njih, Dok je prišao prozoru. Kroz prašinom zamagljeno staklo, video je da je čistina pred kolibom prazna. Spo-

lja se nije čuo nikakav šum. Možda su Dejvis i njegovi ljudi otišli.

Setio se i novca koji je dobio na pokeru i pogledao u dasku na podu. Daska je bila dignuta što je značilo da novac nije više bio tamo, nije čak trebalo ni proveravati. Ta činjenica mogla je biti potvrda njegovoj pretpostavci da su banditi otišli. Nekada, negde, njihovi putevi će se ukrstiti s njegovim. Stao je na drugi kraj odaje prema vratima, stisnuo zube i jurnuo. Uprkos povređenom ramenu svom težinom je tresnuo vrata i uspeo da uzdrma sve daske. Vratio se nekoliko koraka unazad i ponovo jurnuo. Ovaj put jedna daska se polomila i otpala. Dok se osvrnuo oko sebe, ali, nije ugledao ništa čvrsto čime bi mogao da razbije vrata. Glava ga je ponovo zbolela, ovog puta negde na potiljku. Pipajući prstima, otkrio je dosta dugačku posekotinu zatvorenu zgrušanom i već očvrslom krvlju ulepjenu kosu. Tiho je izgovorio psovku i besno udario nogama u rasklimatana vrata. Trebalo je još malo da iskoče iz šarki i Dok je zamahnuo da ponovo udari, kada je napolju odjeknuo pucanj i tane se probilo kroz vrata i zviznulo Doku pored glave. – Vidim da ste na nogama, Holideje – začuo se Dejvisov glas. – To je odlično. Kako se sada događaji razvijaju, više mi vredite živ nego mrtav. – Vrata kolibe su se otvorila i obasjan jutarnjim suncem na kojima se pojavio Dejvis, široko raširenih ruku, sa revolverom u ruci. Stojeći na ulazu, Dejvis je kratko vreme posmatrao Doka, a onda je na njegovom licu zaigrao slab osmeh. – Izađite napolje, Holideje i udahnite malo svežeg vazduha. Ako se budete valjano ponašali, možda ću vam dopustiti da se operete i da nešto ubacite u kljun. Ako pak ne budete dobri, časna reč, vi ste mrtav čovek.

Dok je ćutke prošao pored njega i izašao napolje. Od bleska sunca zbolele su

ga oči. Ipak, zapazio je da je Rendi Dejvis sveže izbrijan i da mu je odelo besprekorno čisto. Ostavljao je utisak čoveka koji se spremio da pođe na sastanak u gradu. – Okrenuo se Dejvisu i rekao kao da ga ne interesuje šta se događa. – Dokle će nas ovo dovesti, Dejvise? Čemu sve ove gluposti? – Prestanite da se pravite ludi, Holideje – rekao je Dejvis na to. Kako se Doku činilo, to jutro Dejvis nije bio tako pouzdan u sebe kao što je bio prethodne večeri. Setio se da je Kobern mrtav, i da je Dejvis bio taj koji ga je otpratio s ovog sveta. – Niko se ne pravi lud, Dejvise, neka vas đavo nosi! Opet ću vam ponoviti ono što sam vam već i ranije rekao. Dojahao sam ovamo u potrazi za vodom, ništa više. Dobio sam nešto novca na pokeru, ali, vi ste mi to već uzeli, čak i više od toga. Platilo sam dobru cenu za boravak sa vama i vašom družinom i sada želim samo da što pre odem odavde. Što se mene tiče, ja bih stavio tačku na ovaj događaj.

Dejvis se osmehnuo. – Nema ljutnje, Holideje? – Dok je izdržao njegov pogled, nesposoban da iskaže laž. Kako se ne bi ljutio na čoveka koji mu je naneo toliko zla? Dejvis se zacerekao. – Naravno da se ljutite, Holideje i ne čudim se tome, jer imate jakih razloga. Ras je uzeo vaš novac, ali, vi ste mu zato uzeli Rivu. Mislim da to nije naročito važno, jer ju je i Ras imao, a time je između mene i nje sve svršeno. Hajdemo dole. – Dejvis je pokazao rukom Doku prema srednjoj kolibi i ovaj je pošao ispred njega. Osećao je bol po celom telu od udaraca kundaka, a noge je micao kruto, kao da su komadi drveta, ali, nije dozvoljavao da mu Dejvis po izrazu lica pročita kako mu je. Stigavši do kolibe, otvorio je vrata naglim pokretom, za stolom od grubo istesanih dasaka sedeo je Ras Denk i pušio. Kada su vrata udarila u spoljnu stranu zida, on je naglo digao glavu i ugledavši pred sobom Doka,

mašio se rukom za revolver koji mu je visio o bedru. Ali, tada je Dejvis pozvao Doka da uđe unutra i kada je ovaj zakoračio u odaju, Dejvis je zatvorio vrata i rekao. – Ne želim više nikakvu galamu, Rase. Ni najmanju, jesi li me razumeo, mister?

Ras Denk je natmureno pogledao kicoša. – Šta će on ovde, Rendi? Mislio sam da smo odlučili da ga se otarasimo u svakom slučaju, bez obzira da li je policijā ili nije. – Dejvis je odrečno odmahnuo glavom. – Razmišljao sam noćas i smislio drugi plan. – Denk se zavalio u stolicu i usne su mu se izvile. – Kakav drugi plan, Rendi? Pa, već je krajnje vreme da smo sve smislili, zar ne? Krajnje je vreme da mi već jednom kažeš šta radimo i šta tačno očekujemo, umesto da praviš nekakve aluzije o velikom bogatstvu koje nas čeka. – Dejvis je slegnuo ramenima i privukao stolicu dajući Doku znak rukom da stane pored prozora i okrene se licem prema zidu. Kada je Dok stao na mesto, Dejvis se lenjim tonom obratio Denku.

– Rase, kada sam te angažovao, očekivao sam da ćeš me slušati i podržavati bez pogovora. Tako sam mislio i za Teksa i Džemija, ali, Teks je počeo da mi prigovara, da mi se suprotstavlja i ja sam ga ubio. I ti mi se na neki način suprotstavljaš, ali, mislim da možemo preći preko toga pod uslovom da me odsada pa nadalje slušaš bez pogovora. Ako nisi voljan da se toga pridržavaš, onda je bolje da se odmah rastanemo. To da raščistimo sada i jednom zauvek.

Denk ga je pogledao ispod oka. Znao je da ga Dejvis iskušava i da odstupanja ne može biti. Ako se odluči za rastanak, dobiće metak, to je njemu bilo dobro poznato, jer je to bio zakon među banditima. Ali, pravio se lud, kao da ne prozire Dejvisa, želeći da izvuče što više. – A Riva? – zapitao je. – Možeš uzeti Rivu ako hoćeš i ja neću ni pokušati da te sprečim.

Ali, Džemi, ja i Holidej ostaćemo ovde i dočepaćemo se našeg bogatstva. – Holidej? – izgovorio je Denk iznenađeno. – Hoćeš da uzmeš njega u družinu, čak i ako ne znaš kompletnu priču. Zar je uspeo da te zaglupi?

– Ne, Holidej nije tražio ništa više sem svoga konja koga još ne nameravam da ga za izvesno vreme dam. Pošto još ne znam koliko broji odred pratilaca, a pošto očekujem da je dosta brojčan, onda će nam Holidej vrlo dobro doći kao kamuflaža ili kao čovek koji će skrenuti njihovu pažnju, a u najgorem slučaju kao štit. Udešićemo da im on pride i da uspava njihovu pažnju. Još ne znam kako, ali, on će nam poslužiti za taj deo operacije. Onda ćemo ih pobiti, a da se ne izložimo nikakvoj opasnosti. To je vrlo prosto i može biti da mi neće biti potrebna ničija pomoć, pa ni tvoja, Rase.

– Pa, šta onda ako ti već nisam potreban? – zapitao je Denk muklo. – Zavisi od tebe. Došli smo zajedno i ostajem pri tome da delimo. Ali, ako hoćeš, možeš da odeš. Sve zavisi od toga koliko te je Riva zanela i koliko želiš da ostatak života proživiš kao bogat čovek. – Denk je netremice posmatrao Doka. – Kakav je to vraški odred? Čiji odred? – prasnio je. – Odred Harolda Petridža, Rase. To je grupa pod njegovim vođstvom koja namerava da ovde naseli nove teritorije i da pod Petridžovim pokroviteljstvom osnuje nov grad. Opremljeni su i osposobljeni za boravak u divljini duže možda od godinu dana, i sa sobom nose gomilu novca za istraživače, drvodelje, trgovce, kaubojce, za ljude svih vrsta profesija. – Dejvisove oči su blesnule od oduševljenja i on se nagnuo prema Rasu da bi bio ubedljiviji. – To društvo je prepuno para, Rase, i mi treba samo da smaknemo Petridža i njegovih nekoliko čuvara, i da odmaglimo s tim parama. – Denk ga je gledao sa nevericom. Banditski život ga je naučio da

nema lakog plena, i da je svaki veliki dobitak vezan za veliki rizik. – Može biti da ne nose novac koji je nama potreban, možda nemaju gotovinu, Rendi. Možda taj Petridž ima samo bankarska pisma i... – Jedan moj rođak radi u federalnoj banci u Sejdž Sitiju, Rase – umirio ga je Dejvis sigurnim glasom. – Čuo je poslednji Petridžov razgovor sa direktorom banke, kada je to dogovoreno. Taj direktor banke je Petridžu savetovao da ponese gotov novac ako želi da na novu teritoriju privuče radnike i naseljenike. Moraće da otvori salun, trgovinu, biznis, ceo cirkus za te glupe budale. Plate će se davati jednom u petnaest dana, a nedelja će biti slobodna, pa je potrebno mesto gde će ti ljudi potrošiti pare. Tako se desilo da Petridž ponese novac, a ne kreditna pisma.

– Taj čovek će proći ovuda? – zapitao je Denk, sinuvši od zadovoljstva. – A kuda bi drugde? Izgubio sam dve nedelje da prozrem njegove planove, ali sve što sam uspeo da dokučim je da Petridž ne želi ništa da rizikuje. Ne, to mi je dosta značilo. Kao prvo, želeo je da njegov poduhvat ostane u tajnosti i zato se spremio da pođe najtežim putem kroz pokrajinu, samo da bi ga što manji broj ljudi video. Držao se sve vreme podalje od uobičajenih puteva i tako se pokazao ne samo kao lukav čovek, već i kao sposoban vođa i utemeljitelj novog grada. Ali, kao i svi ljudi koji postanu i suviše svesni svojih sposobnosti, i Petridž je napravio neke greške. – Kako se to desilo? – Zaboravio je da i drugi ljudi mogu isto biti tako oštroumniji kao on, Rase. Zaboravio je na čoveka kao što sam ja. – Denk ga je pogledao i sumnjičavo iskrivio usne. – Ne sumnjam u tvoju oštroumnost, ali, još ne vidim u čemu se ona sastoji. – Vidiš, ja sam obišao ovo brdo i upoznao sam teren na trideset milja unaokolo. Zaključio sam da jedino zemljište pogodno za naseljavanje

i izgradnju grada leži s druge strane brda. Proverio sam da nigde u blizini postojećih puteva nema drugih pašnjaka sem ovih o kojima sam ti govorio. To je jedino mesto kao stvoreno za grad. Pošto svojom konfiguracijom brda presecaju pašnjake po polovini, kao neka džinovska kičma, bilo je sasvim prirodno da će, ako bude hteo da se domogne druge strane, morati da preseče preko njih. Pre nego što sam sa vama napustio Sejdž Siti, moj rođak mi je rekao da je Petridž pošao samo sa jednim kolima, naoružanim vozare i dva posebna stražara. Namera mu je bila da pre nego što dovede radnike i počne izgradnju, najpre postavi granice budućeg grada. Prema tome, imaćemo protiv sebe četvoricu: Petridža, čoveka koji je prevaleo svoju prvu mladost, jednoga vozara i dva čuvara. To nije malo, a nije ni mnogo, zavisi od toga koliko smo vešti i odlučni. Sve to, naravno, pod uslovom da Holidej nije jedan od njihovih, i da nije poslat ovamo kao izvidnica da proveru jesu li putevi bezbedni... i pod uslovom da Holidej nije sa sobom poveo još ljudi da mu se nađu pri ruci.

– Kao što vidiš, ima dosta tih „pod uslovom“... – rekao je Denk. Holidej se okrenuo prema njima. – To je dakle – rekao je. – To je, Holideje. Neću više ništa da vas pitam, jer ste na mene ionako ostavili utisak čoveka koji ne bi rekao ništa više od onoga što želi. Sačekaćemo dok se Džemi vrati. Ako se ispostavi da ste sami, može se desiti da vašu priču prihvatimo kao istinitu, ali, to ne mora da bude. U tom slučaju, pažljivo ćemo motriti na vas. Kada se Petridž ovde pojavi očekujem od vas da se ponašate kao da ste gost moje družine. – I šta ja u tom slučaju treba da radim, Dejvise? – zapitao je Dok. – Samo ono što vam se kaže, ništa manje i ništa više. A sada, dosta pričanja. – Dok je izvadio maramicu iz džepa i obrisao ruke.

Bol u glavi bio je ublažen, i pred očima nije više video izmaglicu, ali je i dalje osećao kako da mu je neko vezao telo uz nesavitljivu gredu. Ras Denk je ustao od stola i vukući noge prišao vratima. Na jednom njegovom obrazu Dok je ugledao duboke brazde od noktiju, a donja usna mu je bila naduvena. Setio se šta mu je pre toga Dejvis rekao o Denku i Rivi. Njegovе nesimpatije prema grubom kauboju pretvorile su se u mržnju. Bio je siguran da se Riva nije dobrovoljno podala Denku. Možda ona nije bila laka žena kao što mu se u jednom momentu učinilo. Dejvis se uputio prema Doku baš kada se iz prostora ispod kolibe začuo topot kopita. Dejvis se naglo okrenuo i zastao kao ukupan, a ruka mu se mahinalno spustila na dršku revolvera. Stojeći u dovratku, Denk se odjednom isprsiio. Dok je čekao, gledajući kradimice oko sebe, ne bi li našao neki izlaz iz kolibe, spreman da iskoristi prvu priliku da pobegne. Ako bi došlo do toga da put treba da prokrči oružjem, bio je spreman da poskida onoliko protivnika koliko bude morao i mogao.

No, Denk je odahnua i vratio revolver u futrolu. Odmaknuo se od vrata i rekao. – Lanser! – Dejvis je požurio prema vratima i ostao da čeka sa rukom još uvek na dršci revolvera. Dok je progovorio obazrivo. – Sada će se možda sa mene biti skinuta sumnja, pa ću moći da se počistim. Ma šta da ste imali na umu, mene nemojte uzimati u obzir. – Rekao sam da zavežete, Holideje. Progovorite li još samo jednu reč srediću vas zauvek. – Dok se oslonio na okvir prozora i začutao. Oštar bolan probod prostrelao ga je između rebara. Pred vratima kolibe zastavio se konj i Džemi Lanser je uzrujano rekao. – Neki čovek i žena dolaze uz brdo istim putem kojim je došao i Holidej, mister Dejvise. – Neka žena? – planuo je Dejvis. – Jesi li siguran? – Jasno sam

video, mister Dejvise. Lepa je skoro isto kao i mis Riva i mislim da je približno istih godina. Čovek koji jaše s njom mnogo je stariji. Izgleda jako umoran, kao da je prešao veliki put. Nimalo mi ne liče na one koje smo ovde očekivali. – Petridž? – čuo je Holidej Rasovo pitanje. Dejvis je slegao ramenima. – Možda. – Zatim se okrenuo Džemiju Lanseru koji je u međuvremenu sjahao sa konja. – Koliko su daleko odavde? – Pratio sam ih na razdaljini dovoljno velikoj da me ne primete, sve dok nisu prošli kroz onaj klanac kojim smo mi juče došli. Mislim da sam nekih dve do tri milje ispred njih. – Kako onda do vraga znaš da idu u ovom pravcu? – prasnuo je Denk besno. – Zašto nisi ostao blizu njih i uverio se kuda će krenuti? Mogli su do sada da sto puta da skrenu drugim putem. Sem toga, mogao je to biti bilo ko, a budući da je jedno od njih koji dolaze, žena, za mene je malo verovatno da su to dvoje iz grupe zbog koje ovde čekamo i gubimo vreme, zar nije tako? – Moraju doći putem koji vodi ovamo, mister Denk – rekao je Lanser pojavljujući se na mestu gde je Dok mogao videti njegovo namršteno od umora lice. Znoj je curio niz mladićeve obraze i skupio se na njegovim stisnutim tankim usnama. Ni sam ne znajući iz kojih razloga, Dok na tog mladića nikako nije gledao kao na ubicu. Sa starijima od sebe, Lanser je uvek izgledao i suviše nesiguran u sebe, skoro plašljiv.

– Otkuda to znaš? – brecnuo se Denk na njega. – Pa, rekao sam vam da su prošli kroz onaj klanac, a put otuda vodi pravo ovamo. Uskoro će ugledati kolibe, a pošto je starac mrtav umoran, sigurno će poželeti da se odmori. – To je odlično, Džemi – rekao je Dejvis i Dok ga je video kako je očešavši ramenom Rasa koji je i dalje nešto gundao, prešao do sredine čistine i pogledao u pravcu njenih prilaza

brdima, odakle je, po Džemijevim rečima, trebalo da se pojave dva konjanika. Stojao je zamišljeno nekoliko trenutaka, a onda rekao. – Rase, idi u svoju kolibu. Prepusti to dvoje meni, dok ne proverim ko su. Ako je Petridž, onda je sve u redu. Ako nije, onda će verovatno Holidej morati u svoju kolibu da primi nepozvano društvo. – Dejvis je rukom dao znak Denku da se udalji, i kada je revolveraš nestao sa čistine između kolibe, Dejvis se obratio Lanseru. – Jesi li video još nekoga, Džemi? Ima li nekog znaka od potere ili slično? – Ni senke od ljudskog bića nema dole na padinama, mister Dejvise, a verujte mi, da sam temeljno pretražio celu okolinu. Jedini tragovi na koje sam naišao su oni koje je mister Holidej juče načinio. – Na to je Dejvis zadovoljno klimnuo glavom i spustio ruku na Džemijevo rame. – Idi kod Rive u kolibu i ostani s njom. Nemoj se ništa uzbudivati zbog njenog stanja. Ako bude želela da joj nešto pomogneš, učini što možeš za nju. Ali, nemoj joj verovati i pazi dobro da ne galami. Sada mi je potrebna tišina. – Lanser ga je pogledao zabrinuto. – Zar je mis Riva povređena, mister Dejvise? – Jeste, dečko. Riva više nije na našoj strani. Postala je i suviše uobražena, počela je da zamišlja koješta i pokušala je da pobegne. Nisam smeo da dozvolim da se to desi, zar ne?

Lanser je bio sav smušen. – Jeste li je tukli, mister Dejvise? – Ne, Džemi, nisam ja. To je... učinio Teks. Izgubio je razum i pokušao da je napastvuje dok je bila u kolibi sa Holidejem. Nisam mogao da ga zadržim. Na nesreću, Teks je otišao predaleko, pa nisam imao drugog izlaza nego da ga ubijem. – Iz mladićevog lica nestala je poslednja kap krvi. – Vi... vi ste ga ubili? – Da, Džemi. Žao mi je, ali, drugog izbora nije bilo. Sada smo ostali samo ti, ja i Ras. Sva trojica moramo držati oči širom otvorene, a čula dobro izoštrana. I

ne zaboravi da Riva više nije član naše družine, ona nas je napustila. Ako ti bude pričinjavala neke neprilike, sredi je kako valja. Jesi li me razumeo, Džemi? – Dok je primetio da su se mladićeve oči i kapci suzili kao kod deteta koje trepće od zbuđenosti. Progutaо je vazduh i odmahnuo glavom. – Do vraga, mister Dejvise, ne verujem da bih mogao... ne bih mogao da je povredim. Mis Riva... ona je prema meni zaista bila dobra, prala mi je i peglala košulje i pantalone, pripremala nam je ukusnu hranu i smeškala mi se, postupala je sa mnom kao... kao da sam ja isto što i ostali ljudi. – Ti i jesi isto što i ostali ljudi, Džemi. – rekao je Dejvis bez oklevanja, bez obzira što je mislio drugačije, i očinski je potapšao mladića po ramenu. Zatim je pogledao Holideja i šeretski se osmehnuo. – Svakako da si isti kao i ostali, Džemi, i nikada nemoj nikome dopustiti da ti kaže drugačije. Pa, ja sam te uzeo i doveo ovamo sa sobom, zar ti to ne govori dovoljno? – Dok se zagledao u mladićevo lice na kome se ogledala unutrašnja borba. Bilo je to i suviše za njegov ograničeni um. Najzad je klimnuo glavom u znak odobravanja. – Doveo sam te ovamo sa sobom Džemi, zato što si ti moj prijatelj, i što hoću da u svetu dobiješ dostojno mesto. Ti samo radi sve tačno kao što ti kažem, i sve će biti dobro. Važi?

Lanser je po prvi put pogledao u kolibu i ugledavši Doka nabrao obrve. – Nastojacu da se držim toga, mister Dejvise – promrmrljao je. – Nemoj samo da nastojiš, nego gledaj da se sigurno pridržavaš mog saveta, Džemi. Ako ti kažem da nekoga ubiješ, nemoj se predomišljati da to i učiniš. – Lanser je zinuo od čuđenja i lice mu se sledilo. – Da ubijem? – Da, Džemi. Da ubiješ Rivu ili Holideja. Ja sam ti dao taj revolver koji nosiš, zar ne, ja sam te i naučio kako da ga upotrebiš. Pre nego što sam te ja uzeo kod sebe, tebe su

u Sejdž Sitiju svi šutirali kao poslednju stvar. Svi su ti se podsmevali i od tebe pravili klovna. A ja sam ti pomogao, ja sam te digao sa zemlje, je li tako? Učinio sam te članom moje družine. – Ni trenutak, Dejvis nije skidao pogled sa Džemija koji je verovao da je čitav ovaj razgovor za njegovo dobro. – Vi... vi ste zaista bili dobri prema meni, mister Dejvise – promucuo je Lanser. – Naravno da sam bio dobar. I zauzvrat ti ćeš sve učiniti za mene. Je li da hoćeš? – Lanserovo lice se ponovo sledilo i očni kapci su mu se skupili kao da će zažmuriti. Usne su mu se čvrsto stisnule i on je odjednom spustio ruku na dršku revolvera. Mada je u životu video dosta čudnih stvari, revolver u ruci tog mladića iznenadio je Doka. Video je da je Džemijem Lanserom ovladava mržnja i shvatio je da je mladić u potpunoj Dejvisovoj vlasti. – Želite li da ga vidite mrtvog, mister Dejvise? – pitao je Džemi. Revolver u njegovoj ruci se digao. Lice mu više nije bilo znojavo i izgledao je stariji. Dejvis se osmehnuo Holideju i odgurnuo mladićevu ruku naniže. – Ne, Džemi, bar zasada ne. To neće biti potrebno sve dok nam Holidej ne priredi neprilike. Ti samo motri na njega i Rivu, i ako nam neko od njih dvoje bude komplikovao život, ti ih ubij. Jasno? – Džemi je samo klimnuo glavom. – Ubiću ih, mister Dejvise. Samo vi recite i s njima je svršeno. – Odlično, Džemi. A sada pođi da vidiš šta je sa Rivom. Pomozi joj ako joj još uvek nije dobro, ali, vodi računa da bude mirna. Ne želim da neko digne galamu kad nam dođu posetioци... a oni su blizu, kao što si rekao. Džemi je lagano vratio revolver u futrolu. Kada mu je Dejvis okrenuo leđa, Dok je primetio da je u njegovim očima počeo da se gasi plamen mržnje. Ali, Dok je znao da će se, ako dobije samo mali podstrek, Džemi Lanser ponovo vratiti u ubilačko raspoloženje. Hladni žmarci

podigli su mu kroz kičmu. Sa ljudima Denkovog kova, mogao je izaći na kraj. I s onim sličnim Dejvisu. Ali, mladić koji još nije umeo da razmišlja svojom glavom, a vrlo vešt na revolveru, to ga je zabrinjavalo, jer je u njemu stvorilo neke nove nedoumice. Posmatrajući Džemija koji je odlazio, Dok je progovorio. – Nisam još sreo hulju kao što ste vi, Dejvise. Jeste li ponosni na to što čujete? – Dejvis se osmehnuo. – Taj momčić mi se dopada, Holideje. Ali, nije pravo da me optužujete što je takav. Mnogo ljudi, čitava njegova okolina, učinili su da je život za njega bio neprekidno mučenje i beda. Ja sam samo malo izmenio ono što je već postojalo. – Skrenuli ste stvarnost sebi u korist, i napravili ubicu – procedio je Dok. – On je srećan i zadovoljan, zar ne vidite? Stekao je prijatelje i ne mora da brine o sebi, jer to rade drugi. Uz to, pruža mu se prilika da sebi priušti pravo uživanje kada mu zatražim da nekome prospe utrobu. Tada oseti da je i on nekome potreban, da je važan na ovom svetu. – Znam takve. Kada ne bi bili takvi, niko ne bi znao za njih. – Tačno. Zato bih vam savetovao, ne izazivajte ga i ne dovodite ga u iskušenje. Neki su to pokušali i više ih nema na ovom svetu. To važi i za vas. – Koliko je bilo takvih? – upitao je Dok. U tom trenutku, na prilazima čistine odjeknulo je ritmičko klopavanje konjskih kopita, i Dejvis je prišao vratima kolibe. Dok je već pomislio da će njegovo pitanje ostati bez odgovora, ali je Dejvis nastavio kao da žuri da završi razgovor. – Dosada je ustrelio petoricu ljudi, Holideje. Ako ne želite da vaše ime bude dopisano na tom spisku, budite mirni.

Dejvis je izašao napolje i zatvorio vrata za sobom. Dok je čuo kako je spoljašnja reza kliznula u ležište. Bio je ponovo zatvoren. Odvojio se od zida na koji je stojao naslonjen i nečujno je prešao preko

odaje. Konji su sada bili sasvim blizu i išli su laganim hodom. Dok je pogledao oko sebe ljutito zbog osećanja sopstvene nemoći. Bez oružja, protiv ove bande nije imao nikakve šanse. Goloruk, nije mogao da učini ništa drugo nego da stoji i gleda, nemoćan da pridošlice opomene na opasnost koja ih vreba. Tada je začuo Dejvisov glas. Zvučao je ljubazno, čak prijateljski. – Gle, gle, imam još gostiju. Odakle vi dolazite? Mislio sam da sam ja jedina živa duša u celoj pokrajini. – Dok je čuo da su se konji zaustavili i prišao je prozoru. Najpre je ugledao jednog starijeg čoveka. Seda kosa uokvirivala je njegovo suncem opaljeno lice, na kome su brojne bore značile trag mnogih brigom opterećenih dana. Odelo mu je mestimično bilo poderano ostrim vrhovima trnja i pokriveno prašinom, a njegov konj je stojao glave opuštene ka zemlji, kao kod životinje koja je prešla mnoge milje bez odmora. Džemi je dobro procenio njegovo stanje, taj čovek je morao biti veoma umoran. Sada se u vidokrugu Dokovog oka pojavio Dejvis. Dok ga je video kako je skinuo šešir i poklonio se nekome ko se nalazio pored starog čoveka. Trenutak kasnije, ugledao je mladu ženu lica rumenog od vrućine, sa bujnom riđom kosom koja joj je padala po ramenima. Žena je ukočeno sedela na konju i ćutke gledala Dejvisa. Bila je daleko, tako da Dok nije mogao da joj vidi izraz očiju. – Ko ste vi? – zapitao je stari. – Zovem se Rendi Dejvis – odgovorio je Dejvis. – Dobrodošli u moj privremeni logor. Lonac za kafu ključa na vatri, a u mojoj torbi ima dosta hrane. No, bojim se da je to sve što u ovom času mogu da vam ponudim.

– Ja sam Harold Petridž – rekao je na to stari čovek. – Ovo je moja kći Alisa. – Drago mi je što sam vas upoznao, mister Petridže a isto tako i vašu kćerku – rekao je Dejvis galantno i još jednom se po-

klonio. – Po izgledu vaših konja, rekao bih da su se poslednjih dana dosta naprezali. Mora da ste došli preko planine. – Da, otuda idemo – odgovorio je Petridž i preleto pogledom levo i desno od Dejvisa. Bio je to pogled više iz navike nego iz nekog stvarnog razloga, ali, Dok nije bio siguran da li ga je stari video iza koprene prašinom zamagljenog prozorskog okna. Učinilo mu se kao da se pogled starog putnika zadržao na njemu delić sekunde, pre nego što je preleteo dalje. Kao da potvrđuje njegove sumnje, Petridž je zapitao. – Jeste li ovde sami, Dejvise? – Dejvis je potvrdno klimnuo glavom. – Da, juče mi je pobeo konj pa sam došao ovamo gore da potražim vođu. Ali, zašto ne sjasite? Nema nikakvog smisla da sedite tu i pečete se na suncu. Možete sesti da se odmorite, dok ja pripremim kafu. – Reka-vši to, Dejvis je pošao da se okrene i pođe u kolibu, kada je ugledao kako starac zadiže kraj kišnog mantila i iz futrole vadi kratak pištolj teškog kalibra. Dejvis je zastao i namrštio se. Petridž je revolverom pokazao prema prozoru i rekao. – Senka i blesak sunca poigravaju se ponekad s očima starog čoveka, Dejvise, ali, mogao bih se zakleti u grob moje pokojne žene da u onoj kolibi ima nekoga. Zbog toga se lepo okrenite leđima meni, i pođite tamo da proverimo. Ako ste me slagali, i ako ovde sem vas ima još nekoga, želeću da znam zašto ste me slagali. Ako niste lagali, nikome se ništa neće desiti. – Dejvisovo lice se smračilo. Oštrom pogledu ne bi promaklo da se izvesno vreme kolebao, i dok je zurio prema prozoru, iza koga je pre toga stajao Dok, on je duboko uzdahnulo i progovorio. – Ne verujem da je taj lupež neka ličnost koju biste želeli da upoznate, mister Petridže. Taj je juče popodne dojahao odnekuda i iznenada me napao s namerom da me opljačka. Sredio sam ga, pošto nisam znao šta ću s njim,

zatvorio sam ga u tu kolibu. Ali, ako ipak želite da se sami uverite, ja ću vas, naravno, upoznati, mada vas upozoravam da je to ličnost koju vaša kćerka sasvim sigurno ne bi trebalo da upozna.

– Dozvolite mi da prosudim sam – rekao je Petridž i rukom dao znak Dejvisu da pođe ispred njega. Tek što je Dejvis napravio nekoliko koraka, na vrata najudaljenije kolibe iskočio je Ras Denk sa naperenim revolverom u ruci. Pre nego što je Dok stigao da vikne i upozori Petridža, Denkov revolver je bljunuo vatru i tane se zarilo Haroldu Petridžu u leđa. Devojka je prodorno kriknula, i od njenog vriska, a još više od iznenadnog pucnja, njen konj se uspravio na zadnje noge i zbacio je iz sedla. Dok se ona izvlačila, ispod nogu uplašene životinje, Dejvis je munjevito izvukao revolver i uperio ga u Petridža koji je stenjao i uvijao se na zemlji.

Puzeći po zemlji, Alisa Petridž se udaljila od svoga oca koji je ležao oboren, a iz rane na desnom obrazu curio joj je tanak mlaz krvi. Ošamućena padom, ona jedva da je shvatila ko je i šta se s njom desilo. Pa ipak, neko podsvesno saznanje o tragediji, odjednom ju je trglo iz neznanja i ona je uplašeno pogledala oko sebe, bleđa u licu, kada je kroz izmaglicu polusvesti ugledala zgrčenu nepokretnu figuru jedine osobe koju je na svetu volela. Tada se iz njenog grla oteo rezak krik, i odjednom su konfuzija i zbunjenost koje su dotle vladale u njenoj glavi raspršene kao oblak magle na vetru. S naporom je uspela da ustane i da potrči prema ocu koji je ležao na zemlji. Sledila se kada je ugledala široku mrlju od krvi koja se lagano širila na njegovoj košulji, negde na sredini leđa. Pre nego što je mogla sasvim da se pribere i da efikasno pomogne starom čoveku, Rendi Dejvis ju je dograbio za ramena i okrenuo prema sebi. Alise se razrogačenim očima netremice zagle-

dala u njega, a onda je, ne obazirući se na revolver u njegovoj ruci, pružila zgrčene prste ka njegovom licu u nameri da ga zagrebe noktima. Videvši da je Rendi Dejvis zbog toga nesmotrenog spontanog pokušaja nadlanicom udario po licu, Dok je laktom probio prozor. U tom trenutku Ras Denk, koji se u trku pojavio na čistini između kolibe, ugledao je Doka i opalio iz revolvera. Tane je zviznulo pored Dokovog uha i zarilo se u zid iza njega, od čega je Dok instinktivno odskočio i sklonio se u stranu.

– Rase, proveri šta je sa starim. Devojku ostavi na miru, ona je bezopasna – rekao je Dejvis. Pošto je on već držao Doka na nišanu, Denk je neometan ni od koga, obratio pažnju na Alisu Petridž koja je opružena ležala na zemlji, obuhvatajući pogledom njene duge noge, vitko telo i nabujale grudi u njihovoj punoj skladnoj lepoti. Sećajući se kako je prošle večeri bilo sa Rivom, on je u toj mladoj ženi video nagoveštaj, ili čak obećanje nekog potpunijeg zadovoljstva. Dejvisove reči zaustavile su ga na nekoliko metara daleko od Alise i on se okrenuo i usana izvijenih u grč nezadovoljstva koji je otkrivao njegovu prikrivenu ljutnju, značajno ga je pogledao. – Stari te je imao na nišanu – rekao je Denk. – Ti ili si nešto pridremao ili nikada nisi bio ono za šta si se izdavao. – Dejvisovo lice se iskrivilo u ljutitu masku. – Šta sada to treba da znači? – promrmľao je. – Pa, to je prilično jednostavno, Rendi – rekao je Denk. – Tvoji planovi se nisu ostvarili. Ovaj čovek ovde je zaista Petridž, ali otkuda to da je s njim i ova devojka? Neka me nosi vrag ako pristanem da ovde sedim skrštenih ruku i tebi dozvolim da praviš dalju zbrku. Gde je ta grupa koju je trebalo da sačekamo i gde je novac o kome si govorio? Najvažnije od svega nije ispalo onako kao što smo predvideli, odnosno, kao što si ti

predvideo. – Mislim da se varaš, Denk. Ništa nije zbrkano niti je bilo zbrkano – rekao je Rendi Dejvis ledenim glasom. – A što je još najvažnije, ne može biti ni reči o tome da ćeš ti nešto dopustiti ili nećeš, pa prema tome, stišaj se. – Denk je stojao s Alisom Petridž pored svojih nogu, a na licu mu se ogledao izraz straha. Harold Petridž se pomerio, a onda je pokušao da digne glavu, ali, to mu nije pošlo za rukom i on je ponovo klonuo na tlo. Naperenog revolvera i lica mračnog od ljutnje, Dejvis je čekao Denkov odgovor. Denkov pogled je međutim kliznuo pored njega, do ulaza u kolibu, gde je stojao Džemi Lanser glave nakrivljene na jednu stranu u položaju svojstvenom priglupom mladiću i gledao prema Denku, neodlučnim pogledom, od koga je Denk oduvek pomalo zazirao, ne znajući šta dolazi iza njega. Obuzet nervozom liznuo je suve usne. – Slušaj, Rendi, ako je Petridž došao ovamo sam, samo sa svojom devojčicom, može biti da uopšte ne postoje nikakva kola i da nema nikakvih čuvara, a samim tim ni novca. Može biti da mi ovde samo gubimo vreme. – Ti si jedini koji gubiš vreme, Rase, zato što si tako glup – rekao je Dejvis smirenijim glasom, jer je u međuvremenu uspeo da ovlada sobom. Pogledaj tog starog čoveka pred sobom. Živ nam je korisniji nego mrtav, to bi morao da znaš. I zapamti još jednu stvar, nikada više ne pokušavaj da se raspravljaš sa mnom. Toga mi je dosta jednom za svagda. – Alisa je uspela da se malo pomeri na zemlji i s naporom se uspravila i klekla na kolena. Kada je primetila da je Denk proždire gladnim pogledom, ona je spustila suknju, pokrila gola kolena i ustala. – Nemojte da vam na pamet padaju neke nepromišljenosti i nemojte preduzimati nikakve brzoplete akcije, mlada damo – rekao je Rendi Dejvis sada već mirnim

glasom. – Radite samo ono što vam se kaže, i budite uverni da vam neće biti ništa. Imate moju reč da će biti tako. – Vašu reč? – rekla je Alisa jetko. – Pa, vi ste nas jednom već slagali, gubite se odavde i ostavite nas na miru. Mi nemamo ništa od onoga što biste vi hteli. – Dejvis se jedva приметно osmehnuo i namerno, u znak opomene kliznuo niz njeno telo od glave do pete. Kao i Ras Denk, Dejvis je bio mudar i na vreme se setio da je Denk bio taj koji je već istakao neko pravo na nju, a u ovom momentu nije mu išlo u račun niti je želeo da njihove nesuglasice dobiju u žestini, i da postanu sukob sličan onome koji se već odigrao između njega i Teksa Koberna. U ovom momentu, morali su biti složni, jer je to bio neophodan uslov svakog njihovog uspeha. Denk je Dejvisu bio potreban ako ne duže, ono bar u ovom momentu i zbog toga je Dejvis potuljeno žmirnuo i prikrrio u sebi ono što je mislio o devojci.

– Hajde, Rase – rekao je – da završimo ovu zbrku i da ih povežemo i uvedemo u kolibu, a onda ćemo smisliti šta dalje da radimo. Nema nikakvog smisla da se ti i ja uhvatimo za gušu zbog sitnica, pogotovu sada kada je u pitanju tako krupna stvar. – Denk je promrmľao sebi u bradu nekoliko pogrdnih reči čije značenje se samo moglo naslutiti, ali je na kraju samo slegnuo ramenima i prišao Haroldu Petridžu. Kleknuo je pored njega i uhvativši ga za kosu, podigao mu glavu od zemlje. Smatrajući da na taj način bandit prema starcu primenjuje grubo nasilje, Alisa nije mogla da se uzdrži i jurnula je na njega. Denk se okrenuo, spreman da je dočeka, ali je Dejvis pre toga istupio napred i uhvatio ju je za ruke. – Nemojte preterivati, mlada damo, i nemojte me dovoditi u iskušenje! – rekao je. – Svinjo! – doviknula mu je Alisa u lice. – Prľjava svinjо! – Dejvis je zamahnuo rukom i sa po-

lovinom snage udario ju je po licu. Alisa je posrnula, a Dejvis se okrenuo kao da se ništa nije desilo i rekao. – Kako mu je, Rase? – Denk je površno pogledao staroga i digao pogled prema Dejvisu. – Još uvek je živ, ali, mislim da će mu ova rana na leđima sigurno doći glave. – Unesi ga unutra – rekao je Dejvis i gurnuo Alisu ispred sebe. Od tog neočekivanog pokreta, Alisa je izgubila ravnotežu i pala licem na zemlju. Dejvis je brzo pritrčao do nje, zgrabio je rukom za okovratnik i digao ju je na noge. Za to vreme, Denk je obuhvatio starog Petridža rukom oko pojasa i počeo je da ga vuče prema kolibi. Dok je čekao sasvim siguran da će se pogodna prilika da nešto preduzme i uzvрати udarac uskoro sama pojaviti. Vrata kolibe su se naglo otvorila i kroz njih je, posrćući ušla Alisa. Dok je prišao do nje i uhvativši je za ramena pridržao ju je da ne padne. Videvši ko je unutra, ona se istrгла iz njegovih ruku. Odmah za njom u kolibu su ušli Dejvis i Denk koji je za sobom vukao Petridža i huknuvši grozno, digao ga i kao džak bacio na ležaj. Dejvis se obratio Doku.

– Učinite s njim što možete, Holideje. Ako umre, neće biti nikakva šteta. Ali, držite se što dalje od tog prozora. Pokušate li da izađete kroz njega, bićete mrtav čovek. Rase – obratio se potom svom saučesniku. – Dovedi ovamo Rivu i Džemija. Biće bolje da smo ovde svi zajedno, dok ne vidimo šta možemo da učinimo s ovo troje. Sto mu gromova! Moglo je sve biti tako jednostavno i lako. – Ti tvoji metodi u poslednje vreme ne odgovaraju u potpunosti. Šta je to? Jesi li odjednom postao mek ili tako nešto? Pa, imamo Petridža i, prema tome, možemo ga trampiti za novac. Zar ti to ne izgleda sasvim razumno? Sem toga tu je i devojka, Holideja možemo ubiti, ili bilo šta drugo, jer ta kockarska skitnica nije

ni zaslužila ništa bolje. Prema tome, sve je vrlo lako izvodljivo, treba samo preći na dela. – Na to je Dejvis odrečno odmahnuo glavom. – Još ne. Još ne, bar za izvesno vreme, Rase. Prepusti ti razmišljanje i kovanje planova meni, a ti malo obuzdaj taj prstić kojim se igraš na obaraču revolvera. Od ovog trenutka moramo da delujemo lagano i smišljeno. Ne sme biti nikakvih grešaka. – Denk ga je ispod oka mračno pogledao, ali, nije rekao ništa. Zatim se okrenuo i izašao iz kolibe. Kada se približio brvnari u kojoj se nalazio Džemi Lanser sa revolverom u mlitavoj šaci, Riva je iznenada skočila, jurnula pored Džemija i odgurnula ga u stranu. Hitro kao srna, potrčala je između dve kolibe prema šumi koja se pružala ispod njih, a njena duga crna kosa viorila se za njom kao krila neke crne ptice. Denk je nešto besno povikao i njegov povik je prigušio bolan jauk Džemija Lansera koji je od udarca leđima u vrata poskočio kao oparen. Sagnuo se žurno da sa zemlje uzme svoj revolver koji mu je od udarca ispao iz ruke, i kada se okrenuo prema izlazu da pojuri za odbeglom devojkom, na njegovom licu su se ogledale zbuñjenost i ljutina.

Pre nego što je Džemi mogao da ispali hitac za begunicom, Ras Denk je natrčao između njega i Rive. Proklinjući iz sveg glasa, Dejvis je trčao prema ivici šume s ciljem da devojci preseče put. Bojeći se da može pogoditi Denka, Džemi je popustio već pritisnuti obarač. Videvši da će Riva stići u okrilje šume i žbunja pre njega, Dejvis je zastao i pažljivo nanišanio. Nije mi bilo stalo do devojke, ali, nikako nije smeo dozvoliti da pobegne. Naciljao je iznad nje i ispalio hitac iznad devojčinih ramena, od čega je ona uplašeno vrisnula. – Denk, pazi na ostale! – doviknuo je Dejvis jureći za Rivom u šumu. Međutim, Denk ili nije čuo ili nije obra-

tio pažnju na njegov povik. Pošto se u trku sapleo i pao na zemlju, Denk se na brzinu uspravio i prema begunici ispalio dva hica koja su proletela opasno blizu Dejvisa. Ovaj je zastao i doviknuo Denku da prekine paljbu, a onda je ponovo jurao za devojkom u gusto žbunje. Za to vreme, Denk je ponovo napunio revolver i nastavio da trči prema šumi, ponovivši Dejvisovu naredbu Džemiju da pazi na ostale u kolibi. Učinio je to u pravi čas. Kada je Džemi pažnju obratio na kolibe, Dok se već provlačio kroz prozor. U istom trenutku Džemi ga je primetio i Dok je primetio mladića i shvatio da dalje bekstvo je smrtonosno opasno, ali, ne pre nego što je Džemijev revolver odjeknuo. Zrno iz revolvera zviznulo je pored Doko- vog uha. Dok je izgubio ravnotežu i svom težinom tresnuo o pod, a Alisa je potrčala prema vratima i svom snagom ih nekoliko puta očajnički zatresla. Ali, njeno očajanje i njeni napadi ostali su beskorisni. Džemi Lanser je uperio cev svoga „kolta“ na vrata i opalio još jedan metak. Zrno je probilo dasku i Dok je priskočio Alisi i povukao ju je od vrata. – Vi unutra budite mirni ili ćete dobiti svoje! – doviknuo im je Džemi.

Dok je uklonio Alisu sebi iza leđa, a onda se tako, zajedno s njom, priljubio uza zid. Iz ove situacije trenutno nije bilo nikakvog izlaza, ali, odnekud je gajio nadu da će kad-tad doći u položaj da uzme na nišan ovu trojicu nasilnika spremnih da za svoje dobro liše života nebrojeni broj ljudi. Pomislio je na Rivu. Uputivši se u svom bekstvu prema šumi, ona mu je direktno ukazala i gde je mesto gde se nalaze konji. I taj delić informacije, Dok je smestio sebi u podsvest za neku buduću priliku kojoj se nadao. Zatim je, snagom volje prinudio sebe da se opusti, i da, budući čovek koji nikada nije obilazio ništa što je makar ličilo na nevolju i nepri-

liku, čeka svoj trenutak kada će moći da stupi u akciju i da se nada uspehu.

*

Kopajući i nogama i rukama, Riva se teškom mukom verala uz padinu. Trnovite žbunje grebalo joj je kožu i iz ogrebotina na rukama, vratu i nogama, curile su joj kapi krvi. Ali, ona na to nije obraćala pažnju. Tamo negde gore nalazili su se konji. A konji su za nju značili slobodu. Posle stravične noći koju je prošla, ona nije mislila ni na šta drugo nego da pobegne iz logora nasilja u kome su gospodari života i smrti bili ljudi spremni na svaki nitkovluk pa čak i na ubistva. U glavi su joj se još uvek kovitlale misli o Doku, misli tople i blagonaklone, ali čak i taj čovek koji je u prvom trenutku izgledao pouzdan ipak ju je izdao, i kao posledica tog njenog uvažavanja za njega, i njena naklonost počeli su da blede. S naporom se penjala uz brdo pomažući se koliko je mogla rukama, a onda je odjednom osetila da je njom ovladala klonulost. Toliki napor bio je za nju pretežak. Gusto žbunje koje je na padini raslo, dopinosilo je da penjanje bude vrlo teško i sporo. Tom njenom umoru doprineo je i strah koji se sa svakim pređenim korakom povećavao, jer je iza sebe mogla da čuje lomljenje grančica i kotrljanje kamenja pod nogama gonilaca koji su je pratili. Odjednom, gusto žbunje se pred njom naglo otvorilo i ona je zakoračila na ivicu jedne povelike čistine. Tamo je pored zida od suvog bodljikavog žbunja koje ih je sprečavalo da odu dalje u šumu, stajalo šest konja okrenutih glavama jedan prema drugom. Da nije bilo gonilaca iza nje na ovoj maloj poljani vladala je idilična tišina i mir su remetili samo šuštanje lišća i povremeno rzanje konja. Ali, Riva nije imala vremena da razmišlja o idiličnoj lepoti prirode. Ugledavši konje,

skoro je kriknula od uzbuđenja i potrčala prema njima. Svoje sedlo je ugledala na vrhu gomile ostalih sedala i pribora za konje. Pritrčala je gomili i podigavši zaštitnik za noge na svom sedlu, izvukla je iz jedne male tajne pregrade fini vrlo oštar nož. Dok je to radila, srce joj je uzbuđeno kucalo i ona je shvatila kako se moraju osećati ljudi kada u rukama imaju oružje koje ih čini jačim i nadmoćnijim nad drugima. Bilo je nečeg izvanredno prijatnog u tom osećanju moći da se može uništiti neprijatelj koji ugrožava. Pogledala je nož koji je držala u ruci. Sunce se presijavalo na njegovoj sjajnoj oštrici i ona je udahнула duboko, spremajući se za poslednji juriš u slobodu. Ali, dok je ona pokušavala da izvuče ramena i uzengije iz gomile koža i opreme, i dok je tražila svog konja, imala je neki neodređeni predosećaj da ipak neće uspeti da pobegne. Šum kotrljanja kamenja i lomljenja grančica koje su gonioici iza nje proizvodili, prestalo je već nekoliko trenutaka, ali, Riva nikako nije mogla da poveruje da je uspela da zavara Dejvisa i Denka i da je uspela da im pobegne. Pre svega, oni su morali naslutiti šta joj je cilj, a drugo, kada ih je poslednji put čula, nisu bili daleko od nje. I sada su svakako bili blizu, možda su je u ovom trenutku baš i posmatrali, puštajući je sa ciničnim naslađivanjem da se domogne prvih stepenica slobode, pre nego što je šćepaju i vrate u tragičnu zarobljeničku stvarnost.

Onda je odjednom prestala da se bavi pripremanjem konja. Poželela je samo da ubije Denka Rasa. Više joj ništa nisu značile ni sloboda ni njena lična bezbednost, želela je da jedino tu sjajnu oštricu zarije u njegova prsa, da mu nanese bol i muku, da ga zlostavlja i maltretira isto kao što je on nju zlostavljao i mučio. Riva se okrenula i sa njenih usana sleteo je kratak krik. Denk je stajao na drugom kraju

čistine sa revolverom u ruci spuštenoj pored noge, proždirući je pohlepno pogledom. Riva je veštim pokretom prikrila nož u krivini svoga lakta i priljubila ruku uz telo kako nasilnik ne bi primetio da je naoružana. U tom trenutku više se nije bojala. Strah od Denka i Dejvisa, strah od muke i bola nestao je.

Hladnokrvnija nego što je bila ikada u životu, Riva je spustila sedlo i kao da se predaje, pošla je prema Denku. A, onda je ugledala i Rendiju Dejvisa. Rendi je izašao na čistinu i stao pored Denka, i sada su obojica stajali nogu čvrsto ukopanih u tlo, ne mičući se, ne govoreći ni reči, samo su gledali prema devojci. Riva je tek tada shvatila da je skoro naga, i da na sebi nema više ništa osim nekoliko komadića bluze i suknje koji su visili na njenim izubijanim prsima i bedrima. Odjednom je osetila da joj kroz telo prolazi ledena jeza uprkos toplim zracima sunca koji su obasjavali njeno polunago telo. Zamahom glave zabacila je kosu na leđa. Ona je uvek vodila računa kako izgleda i da li na ljude ostavlja povoljan utisak. I sada, kada je bila na pragu smrti, želela je da izgleda lepo i da na one koji je gledaju ostavi nezaboravan utisak. Na njenim rumenim punim usnama zaigrao je za trenutak osmeh, upola nehajan, upola bezbrižan, i kada se zaustavila ispred njih, ne dalje od nekoliko metara, ona je ponosno podigla glavu i sjajnim očima ih prkosno pogledala. – Dakle – rekla je mirnim ali promuklim glasom – vi ste me obojica želeli i obojica ste me imali. Zašto ste sada stali, šta vas sprečava da ponovite isto, ili učinite nešto još gore kada sam ja sama, žena protiv dvojice nitkova?

Nijedan od njih nije rekao ni reč. Denk je prazno žvakao ustima s naporom je gutao vazduh, prigušujući porive u sebi koje je jedva uspevao da kontroliše. Oči su mu gorele kao ugljevlje, a rukama je pravio nespretne pokrete kao da želi da

zgrabi plen koji mu je bio na domaku. Zakoračio je jedan korak ka Rivi i okrenuo se da pogleda kako će na to reagovati Dejvis. Ali, on je stajao bez pokreta, držeći devojku na nišanu revolvera. Videvši da Dejvis ostaje pasivan, u toj situaciji, ohrabren njegovim držanjem, Denk je rekao. – Prepusti je ti meni, rekao si mi već da te ne interesuje. Pa lepo, ako je s tobom tako, mene interesuje, i to mnogo. – Dejvis nije odgovorio ništa. Uočio je ludački sjaj u Rivinim očima i znao je sasvim sigurno da ona nešto ima na umu, da je spremna za rat sa Denkom. Znao je takođe, ako joj se bude pružila prilika, ona će ubiti Denka. Denk joj je prišao i počeo da je ubeđuje da je voli i da joj predlaže da mu da nož i da će njih dvoje do kraja života živeti u ljubavi. Riva, kao da se dvoumila, zatim je držeći oštricu pružila Denku nož. Na Denkovom licu bio je pobedonosni osmeh. Još ne shvatajući šta se događa sa Rivom koja je svom snagom oštricu noža okrenula prema Denku i zarila mu je u stomak, Denk je bolno zastenjao. Zatim je bez razmišljanja opalio u Rivu koju je tane odbacilo daleko od njega na deblo jednog drveta. Denk je stajao na svom mestu sa drškom noža koja mu je virila iz stomaka, gledao je Rivu kako pada, a zatim se s divljom mržnjom okrenuo prema Dejvisu. – Grom i pakao! – zaurao je. – Neka i tebe vrag nosi, Dejvise! – Dejvis je ispalio dva hica u trenutku kada je Denkov metak proleteo pored njega. Mada mu je Denk bio potreban, dvoumljenja nije bilo. Pitanje je on ili Denk. Poslao je Denka u carstvo snova. Prišao je Rivi digao joj je glavu i iznenadio se kada je video da je otvorila oči kao da želi nešto da kaže. – Reci Holideju – prokrkljala je – reci mu... niko drugi... samo on... – Klonula je u Dejvisovim rukama. Spustio joj je glavu na zemlju, a zatim se vratio do Denka dugo zagledan u njega, pre nego što je zakoračio preko

njegovog tela i čvrstim koracima se uputio kroz izgaženo žbunje u pravcu koliba.

*

– Ko... ko su oni, mister Holideje? – zapitala je Alisa Petridž spuštajući se umorno na stolicu preko puta njega. Dok nije odgovarao na njeno pitanje. Bio je zauzet loženjem vatre, a onda je pripremio kafu da bi Alisi i njenom ocu tamnovanje u kolibi učinio koliko-toliko snošljivijim. Čak i s udaljenosti druge strane prostorije, Dok je mogao da vidi da se u obraze Harolda Petridža lagano vraća boja. Mada je bio teško ranjen, Dok se ipak nadao da postoji neko zrnce verovatnoće da se starac izvuče. I Alisa je primetila znake oživljavanja na licu svoga oca i s izrazom olakšanja prišla mu je i bolje namestila cebe s kojim je stari bio pokriven. Dok je imao dosta iskustva sa ranjenicima, i nadao se da će čvrsti i košcati starac ipak naći put do života. Zrno ispaljeno na njega verovatno nije pogodilo nijedan vitalni organ, kičmu ili srce. Bilo je to pravo čudo. Pošto je nasuo kafu, Dok je pokušao da objasni Alisi šta se upravo pripremalo. Pošto je najverovatnije Dejvis sada ostao potpuno sam, onda je njihova briga da njega šćepaju i put u slobodu im je otvoren. Za Džemija ne treba da brinu, on čini samo ono što mu se kaže. Zatim joj je ispričao u nekoliko rečenica ono što se dogodilo pre njenog dolaska u logor, i njegovu ulogu u tim događajima. Alisa ga je slušala pažljivo, i na njenom licu se pojavio izraz sve veće zabrinutosti. – Jeste li sasvim sigurni da ne postoji način da se nagodimo s tim ubicom, mister Holideje? Šta ako bi mu moj otac ponudio neku cenu koja bi ga zadovoljila?

Dok koji je umeo da proceni ljude znao je da je Dejvis uprkos svom ponašanju i odevanju, bio opasan, osvetoljubiv, nepopravljivo zao nasilnik. Ubijanje je za

njega bilo način života, nešto nerazlučivo od života, bez obzira da li su u pitanju čovek ili žena. Zato je posle kratkog razmišljanja rekao. – Ne verujem da biste u tim pokušajima pregovaranja otišli daleko. Dejvis bi se pravio da sve prihvata dok mu se ne ukaže prilika da sprovede svoj plan, a onda bi učinio ono što mu je u stvari cilj. – Alisa je prebledela. – Šta time mislite da kažete, mister Holideje? – Hoću da kažem da će nas ubiti, mis Petridž, sve nas koliko nas ovde ima. – Nije želeo da sve ispadne ovako grubo, ali, drugog izlaza nije bilo. Lanser je stajao na straži i Dok mu se obratio tražeći vodu i hranu, u protivnom će stari umreti. Zatim mu je rekao da potraži Dejvisa, jer mis Petridž želi da se nagodi s njim. Lanser je bio u nedoumici, jer mu je Dok predložio da im donese hranu i vodu, a mis Petridž želi da mu olakša posao, jer kola idu drugim putem a ne onim kojim ih očekuje Dejvis, samo pod uslovom da ih ostavi na miru. Džemi se ugrizao za usnu, a onda je počeo da se premešta s noge na nogu, sve više u nedoumici zbog Dikovog predloga. Pre nego što je mogao da donese bilo kakvu odluku, pojavio se Dejvis koji je išao odlučnim koracima, kao čovek koji je odlučio šta i kako treba da čini. Kada je prišao bliže, Lanser je pošao nekoliko koraka njemu u susret. Mahnuo je puškom u pravcu kolibe u kojoj su bili zarobljenici i kao iz mitraljeza, brzo izdeklamovao niz reči. Dejvis je na to izvuкао revolver i nešto mu je odgovorio, a onda je Džemi prešao preko čistine između kolibe i stao na stražu neposredno ispred vrata. Dejvis je međutim prišao do Holideja. – Kako je Petridž? – Mislim da će se izvući, Dejvise. – Odlično! A kako je devojka? – Jeste li zabrinuti, Dejvise? Jeste li duboko zabrinuti? – Dejvis se lukavo osmehnuo. – Naravno da jesam, Holideje. I, šta još ima novog? – Pomislio

sam da biste voleli da znate šta je sa Petridžovim kolima? Pa eto, sve se otprilike odigralo onako kako smo pretpostavljali. Kola su dole u preriji i ako nastave bez zadržavanja, biće ovde za pola sata ili nešto više.

Tada je Dejvis rekao Doku da mora da izađe iz kolibe sa visoko podignutim rukama i stane uza zid, da bi Džemi mogao da mu prospe utrobu u svakom trenutku. On će razgovarati sa devojkom koja će morati da priđe kolima kao da je sve u najboljem redu. Dok je čuo da se Alisa tiho kreće iza njega, jer je Dejvis bio napolju pored prozora, okrenuo se, uhvatio je za ruku i pogurao ka sredini kolibe. – Čujte me dobro, igrajte igru. Pristanite na sve što traži od vas. – Ali, šta je s onim ljudima? – Ja...ne mogu da glumim kao da je sve u redu kada ništa nije u redu. Ne mogu da ih namamim u klopku koju im ovaj nitkov sprema. Neću moći da odigram ulogu koju tražite. – Nemate nikakvog izbora, madam – rekao je Dok žurno i šapatom da ih Dejvis ne čuje. – Postupite kao što sam vam rekao, to je jedini način. Treba mi vremena. Ne nameravam da se pokorim bez borbe, mis Petridž. Ako mi se ukaže prilika pokušaću da pobeegnem, ne treba da brinete, vratiću se i naći ću načina da oslobodim vas i vašeg oca. – Alisa je ustuknula. – Ne verujem da ćete to učiniti, mister Holideje – rekla je gledajući ga prezrivo. – Vi ćete pokušati da pobegete i ako vam to uspe, pobeći ćete glavom bez obzira, vi ste čovek kome je stalo samo do sebe. – Dok je uzdahnio duboko. Reza na vratima se pomerila i on je izašao sa rukama visoko dignutim iznad glave. Dok je koračao napolje, čuo je kako se devojka vratila do ležaja na kome se nalazio Harold Petridž. Nije imao nikakvu predstavu o tome šta bi u ovakvoj situaciji mogao da učini. Ali, ako bi ostao dalje od Petridža i Alise, on-

da bi mogao i imalo bi smisla da preduzme neki rizik.

Dejvis mu je naredio da ostane miran, jer ne želi da priredi puščani vatromet onima koji dolaze, ali, neće se dvoumiti da to učini ako Dok ne postupi onako kako on kaže. Dok ga je pogledao bezizražajno. – Mislim da nemate razloga da sumnjate u mene. Pred puščanom cevi ja sam nevin i poslušan kao odojče. – Revolver je poigravao u Dejvisovoj ruci, a Džemi je stojao sa njegove desne strane malo bliže zidu i po izrazu njegovog lica i očiju, bio je spreman da ispali smrtonosni hitac kao zmija zvečarka spremna na ujed. Dok je pošao pored zida i Dejvis je ušao u kolibu. Zaustavivši se nekoliko metara od vrata, Dok ga je čuo kako kaže. – Mis Petridž. – Devojka međutim nije odgovorila na njegov poziv. – Moram da vam kažem da mi je mnogo žao zbog toga što se dogodilo vašem ocu – nastavio je Dejvis nekoliko trenutaka kasnije. – Verujte mi da nisam želeo da do toga dođe, ali morate shvatiti da u mojoj vrsti posla moram biti spreman na sve eventualnosti i sve neprijatnosti koje nekome mogu naneti... – Vaša vrsta posla je ubijanje, mister Dejvise – dobacila mu je Alisa na to. – Vaša vrsta posla je i pljačkanje i maltretiranje ljudi, i sam bog zna šta je još vaša vrsta posla. Molim vas izađite i ostavite me na miru. – Baš to nameravam da učinim, ali, tek onda kada mi učinite jednu malu uslugu. Dodite napolje, pa ću vam odmah pokazati. – Ne, hvala, ostaću ovde. Neću da vam pomažem ni na koji način. – Ako ne učinite ono što od vas tražim, vozar kola i čuvari koji ga prate biće mrtvi. To mora da vam bude jasno. S druge strane, uz vašu malu pomoć ja ću ih samo neutralisati, tačnije rečeno, uzeću ih na nišan, i ako niko od njih ne bude toliko glup da napravi neku budalaštinu, neće im se de-

siti ništa. Uz vašu pomoć, ja ću ih samo vezati, uzeću novac i odmagliču odavde. Naravno, razume se da ću morati da vežem i vas i Holideja, ali, pre ili posle neko će naići i oslobodiće vas. – Za mesec dana ili možda za godinu? – rekla je sarkastično Alisa. – Zar vi mene smatrate za budalu? – Ne, nikako, mis Petridž, sve drugo samo ne to. Ne mogu smatrati glupim nekoga ko izgleda kao vi. Inteligencija se ogleda na licu, tako su mi uvek govorili. Isto tako na licu se ogleda i ko nije inteligentan.

Dok je stojao ispred Džemija koji ga je držao na nišanu, i setivši se njegove veštine rukovanja revolverom shvatio je da bi ga Džemijev metak stigao pre nego što bi uspeo da se dokopa žbunja i šume. Dok je o tome razmišljao, Alisa je upitala Dejvisa šta je učinio sa mladom ženom i njegovim saradnikom? Dejvis joj je rekao šta se dogodilo, ali mu ona nije poverovala. Dejvis joj je obećao da nikome ni dlaka sa glave neće faliti ako budu razumni i pomognu mu da dođe do novca. Ubeđivao ju je da on nije ubica.

– Niste ubica? A ovi ljudi koje ste do sada ubili? – Ne budite tako strogi, mis Petridž. Tačno je da nisam svetac, ali, verujte mi da sam uvek bio prinuđen da ubijam. Ti ljudi su samo dobijali ono što su tražili. Vidite, vašeg prijatelja Holideja nisam ubio, zar ne? A ako baš hoćete, ja nisam ispalio metak ni u vašeg oca. To je učinio Denk, a Denk je i sam dobio ono što je zaslužio. Prema tome, treba da mi u izvesnom smislu budete zahvalni. – Zahvalna? – prasnula je Alisa. – Zahvalna vama, bednom krvniku! Znajte da mi se smuča kad vas samo pogledam. Držite se što dalje od mene i radite što vam je volja, pošto već nisam u mogućnosti da vas sprečim. Ali, imajte na umu da ću ako mi se pruži i najmanja prilika, odupreti vam se svim raspoloživim silama. – Posle toga

je Dok čuo pljesak šamara, a onda tup udar tela o zemlju. Trenutak kasnije, vrata kolibe su se otvorila i Dejvis je izašao vukući za sobom Alisu. Dok je ispod oka posmatrao Džemija Lansera, prateći pažljivo njegovu reakciju i osetio je olakšanje kada je ponovo primetio da se na Džemijevom licu pojavio izraz nedoumice. – Udružio si se sa velikim lafom, Džemi – rekao mu je Dok podrugljivo. – Ostaješ li s njim i onda kada maltretira i tuče ženu? – Džemi je stisnuo zube i besno progundao. – Ni reč više neću da čujem, Holideje. Neću ni da pisneš, jer me tvoje reči zbunjuju. – Razmisli i sam, Džemi, imaš i ti oči i glavu – nastavio je Dok da ga bocka. – Tvoj gazda zna način kako se sa ženama izlazi na kraj, zar ne? Pomisli samo šta je učinio Rivi i Denku? Oni se nisu vratili, to si valjda i sam video. A zašto? Zato što su oboje mrtvi. Onaj ko ima i malo razuma, morao bi da se zamisli ko će sledeći da umre. Ko je sledeći, Džemi, ja ili ti?

Lanser je naglo prebledeo i cev njegovog revolvera odskočila je prema Holidejevim grudima. Iz njegovih očiju nestalo je onog uobičajenog izraza neodlučnosti, i on je odjednom počeo da klima glavom gore-dole, kao da je dobio napad padavice ili kao što želi čovek kada hoće da povрати svest. Od tog klimanja, pramenovi kose su mu pali na čelo i on ih je besno otklonio levom rukom, pri čemu je za trenutak izgubio ravnotežu. Dok je stojao zaprepašćen, nije mogao da razume šta se sa Lanserom događa. Ali, to je trajalo samo nekoliko trenutaka. Za to vreme, Dok se okrenuo i video kako je Alisa ustavši s naporom sa zemlje, jurila na Dejvisa ispruženih ruku, s namerom da mu iskopa oči. U međuvremenu, Džemi je povratio ravnotežu i oslonio se leđima na zid brvnare. Dok je video kako je čvršće stisnuo revolver, ali je pri

tome i dalje više obraćao pažnju na Alisu nego na njega. Dejvis je dočekao Alisin nasrtaj, zgrabio ju je za ruku i jednim šamarom po ustima odbacio ju je na zid do Doka. Sa njegovih usana sletela je gadna psovka i Alisa ga je prestrašeno pogledala. – Vrag te odneo, učinićeš ono što ti kažem, ženo! Sada mi je dosta tebe i ako ne postaneš poslušna, može ti se svašta dogoditi! – Nije trebalo da je tako udarite, mister Dejvise – rekao je Džemi. – Nikada ne treba tući ženu. – Dejvis se na to okrenuo i cev njegovog revolvera se začaš našla uperena na Džemiju. Mladić se iznenađeno trgao i Dok je zastao u iščekivanju, nadajući se da možda nailazi prilika za njega.

– Zar i ti tražiš ono što su dobili Denk i Kobern, Lansere? – planuo je Dejvis. – I ti mi se suprotstavljaš, dakle, nosi te vrag. – Nisam imao nameru da vam se protivim, mister Dejvise, to mi nije bilo ni na kraj pameti posle svega što ste učinili za mene. Ali, mislio sam da vam kažem za tu ženu, ona ne zaslužuje to što ste joj učinili. Ona je tako čista i fina i blaga, i nije trebalo tako da je udarite. Možda ste je i suviše jako udarili. – Dolažeći preko čistine prema Doku i Džemiju, Dejvis je bio van sebe od besa. Alisa je stojala leđima oslonjena na zid i kada se Dejvis približio ona je učinila korak kao da želi da pobegne, ali je Dejvis okrenuo hitro, zgrabio ju je za ruke, povukao ju je prema sebi i najzad je gurnuo prema Lanseru. Dečak je u očajanju zavrteo glavom i u očima mu se odrazila zbunjenost koja ga je preplavila. Kada je Alisa ponovo pala na zemlju, suknja joj se povukla nagore i otkrila duge, bele zaobljene butine. Dejvis je odjednom stao. Stao je široko raširenih nogu iznad nje i značajno pogledao Lansera. – Dakle, šta sada kažeš? – rekao je muklo. Lanser je progutao vazduh i znoj je počeo da mu se sliva niz lice. –

Ja... ja... ne znam, mister Dejvise. Jednostavno, ne znam šta da radim. – Onda ćeš raditi ono što ti ja kažem, mali vraže! Ti i ja ćemo uzeti ta kola sa novcem i pobeći ćemo odavde sa toliko para da nećemo moći da ih potrošimo do kraja života. Zato okrenu tu pucu na Holideja i oteraj ga nazad u kolibu. Ako pokuša bilo šta, ti ga jednostavno saseci. Jesi li me čuo, dečko? – Lanser je liznuo suve usne. Alisa je u međuvremenu s naporom uspela da ustane i stojeći ispred njih, obrisala je nadlanicom krv koja joj je curila iz donje usne. Na obrazu joj se pojavila široka otekлина, ali je ona i dalje prkosno gledala u Dejvisa pogledom žene kojoj se nikakvim nasiljem ne može gospodariti. Dok je tada shvatio da je možda bio nepravdičan prema njoj što je u početku mislio da je slabić i mekušac. Možda je Petridž dobro znao šta radi kada ju je poveo sa sobom u ovu divlju zemlju. Možda je ta devojka više lavica nego divlja mačka.

– Čuo sam vas, mister Dejvise – rekao je Džemi tiho. – I? – I... učiniću ono što vi kažete, mister Dejvise. Ja moram da se na nekoga oslonim, moram da služim onome ko mi je činio dobro kao što ste mi vi sve vreme činili. Kobern mi nije činio dobro, a mister Denk... on me ni najmanje nije voleo. A što se tiče onih ostalih, mislim da mi ni oni ne bi činili više dobro nego vi. Jedino što ne volim da vidim je kada neko tuče ženu. To mi je mrsko. Mama mi je uvek govorila da tako nešto nije u redu i da čovek ne bi trebalo... – Tvoja majka te je napustila i ostavila te da umreš od gladi, dečko – rekao je Dejvis bezobzirno. – Ljudi su te grdili, podsmevali ti se, šutirali te kao poslednju krp. A šta sam ti ja učinio? Reci mi to još jedanput da vidim da li se sećaš. – Lanser je prljavom rukom obrisao obraz od znoja, ostavljajući trag prljavštine na nosu i bradi. – Vi ste me uzeli sebi, mister Dej-

vise, vi ste me nahranili i obukli, dali ste mi revolver i naučili me kako da ga upotrebim. Pre toga, ja nisam osećao da sam čovek, a posle susreta sa vama, shvatio sam da sam neko i nešto. Nikada nisam nameravao da vam se protivim, mister Dejvise, ja sam vam zahvalan za sve što ste mi učinili. Ovo je bilo samo zato... – Zaveži, dečko! Ne želim da čujem više nijednu reč. A sada, oteraj ga unutra i postaraj se da Petridž i Holidej ostanu tamo gde su, živi ili mrtvi. Kada se vratim oni moraju biti u kolibi. – Džemi je klimnuo glavom u znak da je razumeo naređenje i Dok je shvatio da je Dejvisov ubistveni uticaj na mladića ponovo prevladao. Džemi se odvojio od zida kolibe i munuo Doka revolverom u pleksus. Pri tome mu je pogled bio tvrd, a glas potpuno grub. – Holideje, čuo si mister Dejvisa, pa prema tome nemoj više onako da razgovaraš sa mnom. Tvoje me reči zbunjuju, i maločas se skoro desilo da sam počeo da se protivim mister Dejvisu. Odsada više neću da čujem nijednu reč od tebe, jesi li me čuo?

Dok se okrenuo i uputio se ka ulazu u kolibu, shvatajući da je ovaj događaj bio potpuni promašaj. Ušao je lagano unutra, a za njim je ušao i Lanser, odgurnuo vrata za sobom tako da su se ona s treskom zatvorila i naslonio se leđima na njih. Dok je čuo kako se Dejvis napolju obratio Ali si rečima. – Evo šta vi treba da radite, mis Petridž. Poći ćete sa mnom do one najniže kolibe odakle ćemo primetiti kola čim se ona pojave na vidiku. Ostaćete tamo i nećete pisnuti ni reč dok vam ja ne kažem da izađete i da zaustavite kola. Kada se kola zaustave, potrebno je da oni stražari koji su u njima izađu i da se nađu van zaklona, na čistini. Za taj deo posla imate desetak sekundi vremena. Na neki način, morate ih pozvati da siđu, morate učiniti da se oni oseću bezbednim. Ako to ne učinite, ako date makar i najmanji

znak nekome od njih da ovde stvari ne stoje kako bi trebalo, madam, desiće se ono što ni vi ni ja ne želimo. Vaš dobri tatica otići će na groblje pre nego što mu je nebo dosudilo, zajedno sa Holidejem i na žalost, zajedno sa vama... pošto prethodno ja budem završio jedan mali račun sa vama. – Račun sa mnom? – čuo je Dok Alisu da je zapitala bojažljivo. Dejvis se zacerekao prigušeno. – Ja imam izvesnih sklonosti prema vama, madam. – Odmahnuo je rukom videvši da ga je Alisa iznenađeno pogledala. – Hajdete molim vas, nemojte mi reći da ne znate šta je to i da niste primetili da muškarci rado gledaju na vas. Pa, ljudi nisu slepi i vide ono što i ja vidim, a verovatno su vam to na neki način i stavili do znanja. – Pogledao ju je bezobrazno i nastavio. – Dakle, kao što rekoh, imam sklonosti prema vama, koje neće biti lako obuzdati ako ne učinite ono što vam budem rekao. A sada se lepo doterajte, očistite i počesljajte. Udesite se da budete tako lepi i privlačni kao što vas oni ljudi koji dolaze znaju. – Posle toga, Dok je čuo kako su se Dejvis i Alisa udaljili. U mislima je izgovorio niz psovki na Dejvisov račun, ali, to ni Dejvis i Alisa nisu mogli da čuju. Okrenuo se i prišao ležaju na kome je počivao stari Petridž. On je ležao na leđima, bled u licu i sklopljenih očiju. Ali, disao je normalno i to je davalo nade da će starac preživeti tešku ranu. Dok je uzdahnulo duboko. Leđima oslonjen na vrata, sa revolverom čvrsto stisnutim u ruci i cevi uperenom u Doka, Džemi ga je pažljivo posmatrao. Tišina se lagano nadnosila nad logor, pa se čak i povetarac potpuno utišao. Malo kasnije, iz daljine je kao kroz san do njihovih ušiju doprlo klopavanje točkova. To se iz ravne prerije ka logoru približavala grupa čuvara kola, zajedno sa dragocnim teretom. Lice Džemija Lansera se osmehnulo i on se obratio Doku. – Odsada

više nijedne reči, Holideje. Ako samo pisneš, moraću da te ubijem.

*

– Ko ste vi? – pitanje je bilo upućeno nikome određenom i niko na njega nije odgovorio. Harold Petridž se promeškoltio na ležaju i s naporom se okrenuo na levu stranu. Znoj je rosio njegove kosmate obrve i slivao se u bore na upalim obrazima. – Ni reči – naredio je Džemi, ali, Dok nije obratio pažnju na njegovu naredbu i prišao je ležaju. – Moje ime je Dok Holidej. Bio sam ovde kada ste vi dojahali. Vi ste me videli kroz prozor i pokušali ste da dođete ovamo. Jedan razbojnik po imenu Denk pucao vam je u leđa. Vođa ove bande je Dejvis. Mislili smo da ćete posle toga odmah umreti, ali, izgleda da ste žilaviji nego što smo mislili. U svakom slučaju, meni nije krivo što je tako. – Petridžove kosmate obrve narmgodile su se i sakrile njegove sive oči. – Dejvis – promrmrljao je za sebe i nekoliko puta klimnuo glavom, a istovremeno se u njegovim očima ukazao izraz sećanja i razumevanja. – Da, obučen je i suviše nalickano za moj ukus. Od prvog trenutka nisam mu verovao. A, onda me je nešto pogodilo, da, sada se sećam kako je sve bilo. – Petridž se sa mnogo muke i napora digao na lakat, ali ga je taj mali napor previše zamorio i kroz stisnute usne iz njegovih grudi se čulo šištavo disanje. Dok je priskočio s namerom da mu pomogne, ali, Petridž mu je rukom dao znak da ostane gde jeste, a onda je sa krajnjim naporom uspeo da se uspravi. No, u sedećem položaju nije uspeo dugo da se održi i posle kratkog vremena on je mlitavo klonuo na ležaj i sklopio oči. Dok se učinilo da će tog momenta umreti, ali, posle nekoliko trenutaka starac je duboko uzdahnuo i rekao.

– Šta se sem toga desilo, Holideje? Nije potrebno mnogo pameti i mašte da bi se zaključilo da smo vi i ja ovde zarobljeni. Gde je moja kćerka? – Sa Dejvisom. On namerava da zaustavi vaša kola i opljačka ono što se u njima vozi, naravno, koristeći nju kao masku. Bojim se da nismo u mogućnosti da učinimo bilo šta što bi ga sprečilo. – Ništa, apsolutno ništa se ne može učiniti – rekao je Džemi. – A sada, zavezite gubice obojica, kao što je mister Dejvis rekao, inače ću morati ja da vas učutkam. Ni reči odsada. – Ispali samo jedan hitac, Lansere, i uništićeš sve Dejvisove šanse da se dočepa kola onako kako je smislio. Zar hoćeš da ispališ metak i alarmiraš ljude koji sa kolima dolaze ovamo? – Na Lanserovom licu opet se pokazao izraz nedoumice. U kritičnim situacijama taj mladić nije znao da se snađe. Bio je dobro oružje, ali, ne i mozak. – Mister Dejvis je rekao da ne izgovoriš ni reč, Holideje. Čuo si ga. – Bilo je to sve što je znao da kaže.

– Onda pucaj, dečko – rekao je izazovno Dok. – Pucaj, mladiću, i digni galamu kao da smo u paklu. Kada to čuju ljudi gospodin Petridža, dojahaće ovamo punom brzinom i ti i tvoj gazda bićete izgubljeni. Ne kažem da će to biti meni od nekog značaja, jer ću i ja onda biti mrtav, ali, kako mi se čini i tebi će biti sasvim svejedno. Ako nisi znao, ja ću ti to reći. – Šta to imaš da mi kažeš. Zaveži! – izdrao se Džemi. – Imam da ti kažem to da je Dejvis ionako već nameravao da se pobrine za tebe čim posao bude završen, a put pred njim otvoren. Onog momenta kada se dočepa novca, ti si mrtav. – Lanser je odmahnulo glavom. – Ne, lažeš! Neće on to učiniti, Holideje. Ti to govoriš samo da bi me zbunio. Mister Dejvis i ja ostaćemo zajedno i posle, kada se sve ovo završi. Videćeš da će tako biti kao što ti kažem.

Dok se poluglasno nasmejao smehom punim gorčine. – Ostaćete zajedno, to ti misliš Džemi, a ja ti tvrdim da nećete. Ti ćeš ostati, to je tačno, ali ovde, šest stopa ispod zemlje. Zar misliš da bi ti tvoj nalickani prijatelj koji ne bi ni prstom mrdnuo za tebe, dao polovinu svog bogatstva? Ostavi se tih gluposti. Dejvis planira da te iskoristi, a kada završite posao, on će otići sam. Ako mu ovaj poduhvat uspe, on će biti u mogućnosti da ode gde god želi, zbog toga što će imati dovoljno novca da kupi polovinu Zapada i što iza sebe neće ostaviti u životu nikoga ko bi kasnije mogao da ga progoni. Zar misliš da će sa takvim parama rizikovati da na ledima vuče jednu takvu glupavu mazgu kao što si ti? Tvrdim ti da neće. Neće zbog toga što će se uvek bojati da ga možeš odati. Ne namerno, već iz gluposti. – Ne, Holideje, ja nikada ne bih izdao mister Dejvisa. On je moj prijatelj. – Možda ga ne bi izdao namerno i svesno – nastavio je Dok – ali, možeš li mi garantovati da nećeš nikada napraviti neku grešku, da nećeš reći neku pogrešnu reč u blizini nekog pogrešnog uha, da nećeš slučajno zgaziti tamo gde ne bi trebalo da zgaziš. Razmisli dobro pa se priseti zar ti se nikada dosada nije desilo da nešto pogrešiš? – Džemi se uzvrpoljio i počeo nervozno da miče ramenima, kao da želi da strese neki nepogodan teret. – Prestani, Holideje. Smesta prestani da me zbunjuješ. Već dva puta si to uradio i više ti to neću dozvoliti! Mister Dejvis mi je rekao da te ubijem ako budeš govorio i časne mi reči, ja ću to i učiniti. Budi siguran da te ovoga puta neću poštediti!

– Nosi se do vraga, s tvojim glupostima, Džemi – rekao mu je Dok – Mister Petridž je teško ranjen, a njegova kći je bila zlostavljana i silom je odvučena odavde protiv njene volje. Riva je mrtva, a isto tako i Kobern i Denk. A uskoro još tri

čoveka će biti mrtvi ako Dejvisa pustimo da sprovede ono što hoće. A sada stoj tu i dobro razmisli o svemu i o tome da li će Dejvis hteti da se opterećuje vukući te za sobom? Ja ti kažem da neće. A ako se slučajno to i desi, onda ćete nastaviti zločinačkim putem sve dok vas obojicu neko ne sklepta ili dok ne budete obešeni. – Petridž je zabrinuto posmatrao Doka i sve vreme je odmahivao glavom. Bojao se da će Dok preterati u izazivanju i da će Lanser ispaliti metak u njega. Ali, to se nije desilo i pošto je završio svoj govor, Dok je okrenuo leđa Džemiju i prišavši do kreveta seo na njegovu ivicu. Spustivši glas, došapnuo je Petridžu. – Nemojte i suviše brinuti zbog njega. Što se tiče vaše kćerke, mislim da ona ima dosta duha i pameti, i da će znati sama da se izvuče iz opasnosti. – Ponekad ima i suviše duha, Holideje. Ali, pošto kažete da ne možemo ničim da joj pomognemo, šta nam onda preostaje? – U ovom trenutku vaša kola dolaze iz prerije putem koji ide uz brdo. Dejvis ih je već primetio i skovao je plan kako da ih osvoji. Kakvi su ljudi koji su u kolima? – Odlični, Holideje, najbolji od najboljih. Watson, vozač, proveo je sa mnom više od deset godina. On je od onih ljudi starog kova, koji su osvajali ovu zemlju, čvrst je kao čelik, a tvrd kao neštavljena koža. Sem toga, on je i pametan, i što je najvažnije, ume da predoseti opasnost. Ne sećam se da je ikada stao na trulu dasku, i da je uleteo u nešto iz čega nije bio siguran da će se izvući. – A kakva su njegova osećanja prema vašoj kćerki? – Slab osmeh je dotakao Petridžove usne. – Mogao bih da kažem skoro kao i moja. Ako bi se neko usudio da takne samo jednu vlas iz njene kose, taj bi imao da se napati paklenih muka da bi iskajao svoj greh. – To je već nešto – rekao je Dok tiho. – A šta je s ostalima?

– Tu su Korigan i Muni. Obojica su vrlo efikasni, hrabri i spremni da grizu ako je potrebno. Obojici sam obećao da će posle ovoga puta imati svoje rančeve i dovoljno novca da počnu bilo kakav posao koji budu želeli. Kada sam pošao ovamo, namera mi je bila da zasnujem jedan novi grad, grad koji će se razvijati na principima pravde i poštenja, bez nasilja i zločina, grad u kome ljudi mogu mirno da žive i bez straha podižu svoje porodice. Muni je bivši šerif i ponudio se da u novom gradu privremeno vrši tu dužnost dok se ne osnuje gradsko veće i ne izabere pravi šerif. Ja zaista ne verujem da sam mogao naći poverljivije ljude na teritoriji Sjedinjenih Američkih Država. – Lice Džemija Lansera se smrklo dok je to slušao. Dok ga je kradomice pogledao, i videvši njegovu reakciju na Petridžove reči, došapnuo starom. – Nastavimo razgovor o vašim zamislima ovako kako ste počeli, samo sa mnogo više ulepšavanja i ružičaste boje. Znae šta mislim, dobri poštteni ljudi, časne žene, škola, crkva, trgovine i ostalo. – Petridž je nabrao obrve i upitno pogledao Doka, ali mu je Dok ozbiljno klimnuo glavom u znak da se slaže da je dobro čuo. Petridž je ugledao Lansera koji ga je posmatrao širom otvorenih očiju i shvatio Dokovu ideju. Osmehnuo se jedva primetno i klimnuo glavom u znak da se slaže. A onda je, kao da priča bajku, sa njegovih usana provalila bujica reči o obećanoj zemlji, onakvoj kakvu je on video, zemlji punoj nade na sreću i uspeh, zemlji toliko plodnoj da je čak nije trebalo ni orati, nego samo sejati, u kojoj su svi ljudi bili srećni i nasmejani, žene vedre i vesele, a deca poneta igrom razdragana, na gomilama suvog mirišljavog sena. Dok je to govorio, lice Džemija Lansera se menjalo, postajalo je sve nasmejanije i iz njegovih očiju je nestalo onog izraza tvrdog kamena. Dok je za

to vreme šetao po sobi, i sam slušajući Petridžovu priču kao nešto što nije očekivao da će čuti. Bio je iznenađen da su Petridžove ideje za to kratko vreme i u njemu pustile dubok koren. Pomisao na lepu zelenu dolinu, uzorana polja, kuće, stada, uz to sve možda i žena. Bile su to misli koje su se morale dopasti svakome i u tom trenutku Dok je i sam pozeleo da je on jedan od tih običnih ljudi o kojima je stari govorio. U tom slučaju, imao bi nekog prava da misli o ženama kao što su Riva i Alisa Petridž. Riva je bila žena koja bi mogla čoveku život da učini veoma uzbudljivim ali je i Alisa Petridž bila žena sa puno duha i temperamenta. Život s njom mogao je i te kako biti interesantan. Dok se zatim okrenuo Džemiju i upitao. – Koliko ljuti si dosada ubio, Lansere? – Džemi je poskočio na mestu kao da ga je neko trgao naglo i dovukao ga pred tu kolibu sa nekog drugog mesta i iz nekog drugog vremena. Zinuo je začuđeno. – Koliko ljuti ti je Dejvis naredio da ubiješ, Džemi? – nastavio je Dok s izazovnim pitanjima. – Četiri, pet? Koliko ljudi koje čak i ne poznaješ, koje nemaš razloga da mrziš. Dejvis ti je rekao da ubiješ i ti si to učinio. Dolina i grad o kojima je mister Petridž onako lepo pričao nisu stvoreni za tebe. Ne mladiću, zaista nisu ukoliko ne promeniš svoje navike i svoj način mišljenja. Tek tada taj grad i ta dolina biće otvoreni i tebi, Džemi.

Lanser se uzbuđeno oslonio leđima na vrata. Krupne graške znoja slivale su mu se niz čelo do obrva. Liznuo je jezikom suve usne i unezvereno odmahnuo glavom. – Dosta više toga, Holideje. Veći deo moga života ja i nisam bio kao ostali ljudi, ali, mister Dejvis, on zna šta je za mene najbolje. Ti zaveži gubicu, jesi li me čuo? Mister, zaveži gubicu ili ćeš me naterati da ti prosviram tane kroz glavu! – Senka razočarenja ohladila je Dokove nabujale

nade. Bio je to hitac ispaljen u prazno i Dok je sada znao da nije uspeo u onome što je želeo. Posle toga im je preostalo samo da čekaju i da se nadaju, i da konačno, ako se ništa srećno ne desi, budu meta ove mlade budale.

*

Dejvis je prišao do vratku najudaljenije od četiri kolibe u logoru, ne skidajući pogled sa kola koja su se klopajući dosta brzo približavala. Držao je rukama Alisu čvrsto pritisnutu uz zid, sa revolverom prislomljenim na njenu bradu. – Za nešto više od jednog minuta biće ovde. Čim te budem pustio, izaći ćeš napolje i praviti se radosna, mahnućeš rukama i navešćeš kolonu da se zaustavi. Ako napraviš makar i jedan glup potez ili im daš neki znak opomene, ako vikneš ili učiniš bilo šta što bi moglo pobuditi sumnju onih koji dolaze, ti si mrtva. Zapamti šta sam ti rekao. – Alisa je okrenula glavu i zagledala se u njegovo mračno lice. Tek tada je shvatila koliko je u njemu usađena bolesna žudnja za vlašću i novcem, shvatila je da ništa, pa ni bezbrojne žrtve preko kojih bi morao gaziti neće moći da ga zaustave. Zapitala se nije li možda Dok Holidej u stvari postao grub i zloćudan zbog zlostavljanja koje je doživio od ovog čoveka. Da, možda Holidej nije bio bolji nego što je ona mislila? Poželela je da je ipak Dok tu, spreman da joj pomogne. Dejvis ju je čvršće stisnuo za mišicu i povukao da otvori vrata. Kola su bila već sasvim blizu i klopanje kao da je udaralo po bubnim opnama. Pogledala je napolje na poljanu obasjanu suncem i trglase. Kola su dolazila takvom brzinom da joj se učinilo da je nemoguće da ih bilo ko zaustavi i spase propasti. – Mahni rukama, prokletnice! – naredio joj je Dejvis. – Mahni tako da te primete. – Alisa je bezvoljno podigla desnu ruku. Poslušala je

naredbu, ali, nije mogla da je pokrene. Videla je Kola Watsona koji je sedeo na sedištu za vozara, sa šljampavim šeširom zabačenim na potiljak, sa pramenovima sede kose koji su virili ispod oboda, slepljeni prema čelu. Žmireći, Watson je posmatrao put ispred sebe. S jedne i druge strane jahali su Korigan i Muni, koje je njen otac izabrao između stotine drugih, i kojima je u potpunosti verovao.

– Mahni im rukama, prokleta da si, ženo! – Alisa se s naporom isprсила, pokušavajući da u sebi savlada želju za bekstvom, svesna da i ako bi joj želja popustila, ne bi u tome uspela. Mahnula je rukom grizući usne do krvi. Videvši je, Watson je svom snagom potegao kočnicu i istovremeno zategao vođice. Ali, zaprega se nije zaustavila odmah, konji su, vratovali savijenih od pritiska uzde, nastavili da vuku kola u stranu, i skrenuli ih s puta. Ali, i Watson je znao svoj posao, nije mu bilo prvi put da sedi na sedištu za vozara. Zapijući rukama iz sve snage, vratio je kola nazad na put i posle nekoliko oštih trzaja, kola su počela da usporavaju i najzad su se zaustavila. Korigan i Muni iznenađeni Watsonovim načinom vožnje, poterali su svoje konje i uporedili ih sa zapregom. Mršav i žilav, Korigan se zaprepasčeno zagledao u Watsona. Shvatajući njegovo iznenađenje, Watson je bičem pokazao prema Alisi koja je stajala pred kolibom. Ed Korigan je međutim i dalje držao bržeg konja u zaprezi i držao ga je sve dotle dok Watsonu nije pošlo za rukom da kola skrene sa puta u logor i zaustavi ih u blizini prve kolibe. Tek tada je Korigan okrenuo svoga konja prema Alisi, i tada kada je, primetivši strah na njenom licu zategao vođice. S druge strane zaprege, Muni koji je takođe primećivao Alisu, poterao je svoga konja oko kola i pridružio se Koriganu. Sedeći na konjima jedan pored drugoga, obojica su paž-

ljivo posmatrali Alisu, a onda joj je Watson doviknuo. – Šta se desilo, mis Petridž? Gde je vaš otac?

Alisa je nervozno liznula usne, nesposobna da nađe reči kojima bi ovoj trojici pomogla da se spasu od smrti. Watson je u međuvremenu zamotao vođice oko ruke i ispod sedišta izvukao pušku koja mu je inače uvek bila pri ruci. Sve vreme je pogledom šarao po čistini i pošto nije primetio ništa sumnjivo, pogledao je po žbunju i šumarcima oko koliba. Na kraju je rekao. – Mel, ti i Edi ostanite gde ste i uzmite oružje u ruke. – On je kliznuo sa sedišta i već je hteo da skoči na zemlju kada se na vratima kolibe pojavio Rendi Dejvis. Dejvis se u jednom skoku našao iza Alise i obuhvatio ju je rukom oko pasa koristeći njeno vitko telo kao štiti. Videvši ga, Watson se trgao i zgrabio pušku, ali, kada su njegovi puni snažni prsti obuhvatili kundak, Dejvis je ispalio jedan hitac. Tane je pogodilo Watsona u leđa i odbacilo ga na bok kola, a onda je njegovo telo počelo da klizi naniže. Najzad je uz grčeviti trzaj, ispustio cirađu za koju se držao i svom snagom tresnuo o tlo.

Alisa je prekrila rukama lice i prigušila krik koji joj je poleteo iz grla. Dejvis nije obratio pažnju na njenu reakciju i hladno je uperio revolver na Korigana i Munija. Oštrim glasom iz koga je probijala njegova rešenost na sve, nacerio se. – Vas dvojica sjašite i postarajte se da zaprega ne krene s mesta. Ali, sjašite s ove strane konja, tako da vas stalno imam na oku. Čim stanete nogom na zemlju, otkopčajte opasače sa revolverima. Ako napravite makar jedan pogrešan potez, i vi ćete dobiti ono što je ovaj stari jarac već dobio. – Muni i Korigan su izmenjali brze poglede. Muni je nešto progundao što je ličilo na kletvu, ali, sem njega to niko nije razumeo. – Kakva ste vi to prokleta svinja, mister? – povikao je Korigan ne obazirući se na Dejvisov re-

volver. – Evo ovakva – odgovorio je Dejvis i ispalio Koriganu metak u glavu. Na prasak hica, Koriganov konj se uspravio na zadnje noge i bacio svog mrtvog jahača iz sedla. Uz mukli tresak Koriganovo telo je tresnulo na zemlju. Muni je petama obo svog konja i istovremeno se ru-kom mašio drške revolvera. Životinja je htela da jurne napred, ali se na nesreću saplela i posrnula, a Muni je, iznenađen tim njenim pokretom plegao po vratu konja. Uplašena pokretom konja, Alisa je pala na kolena i na taj način otkrila Muniju sasvim jasan pogled na Dejvisa. U klečećem položaju videla je Munijevo punačko lice iza konjskog vrata i ugledala kako se Munijev revolver diže prema Dejvisu.

Ali, ni Dejvis nije sedeo skrštenih ruku i tu se u potpunosti otkrila njegova vrednost revolveraša. Za tren oka je ispalio dva hica od kojih je jedan pogodio konja u vrat, a drugi Munija u čelo. Istovremeno, Dejvis je skočio u stranu i pre nego što je Alisa mogla da se pomakne, ispalio je još jedan metak u Munija. Alisa je najzad uspela da savlada strah i da skoči na noge. Ali, pre nego što je mogla da nagne u bekstvo, Dejvis ju je ponovo dograbio. Zavio joj je ruku iza leđa i primorao ju je da ispred njega pređe put do kola. Watsonovi konji su nervozno poskakivali i trupkali u mestu. Stigavši do kola, Dejvis je odgurnuo Alisu i dohvativši uzde poterao zapregu do kolibe, a onda je privezao uzde za jednu kuku zakovanu iznad vrata. Zadovoljnog izraza lica izbacio je prazne čaure iz magacina revolvera i ubacio nove metke, a onda je prišao Alisi, podigao ju je sa zemlje gde je ostala da leži i dovukao je grubo do kola. – Stoj tu – dreknuo je na nju gurajući je na stranicu kola, a on se popeo i zadi-gao pokrivač koji ih je pokrivao. U kolima su se nalazila dva sanduka. Sa dva hica, Dejvis je razvalio katanac na jed-

nom od njih i udarcem drške revolvera uklonio rezu koja je još ostala. Taj sanduk bio je pun vrećica od impregniranog platna. Drhtavim rukama razvezao je jednu vrećicu i kao izbezumljen zaronio golim rukama u gomilu zvečećeg novca. Tek što je zatvorio sanduk nedaleko od kola začuo je nečije korake. Okrenuvši se u pravcu odakle je šum dolazio, ugledao je Alisu koja je svom snagom trčala preko čistine. Dejvis je potegao revolver iz futrole nanišanio i ispalio jedan hitac između Alisinih nogu. Devojka je kriknula osetivši vrelinu taneta na člancima. Izgubivši od straha ritam koraka, ona je kriknula, saplela se i glavačke pala napred. Dejvis je u međuvremenu mirno skočio sa kola na zemlju, podigao je i ponovo je gurnuo da pođe ispred njega. Alisa se od toga zateturala, skoro upola pala na zemlju, ali je povratila ravnotežu i okrenuvši se, jurnula prema Dejvisu.

– Životinjo! – kriknula je. Dejvis ju je gurnuo rukom u prsa i od tog udarca ona se opet zateturala unazad, a onda se okrenula i nastavila da hoda, sve dok nije stigla do kolibe u kojoj su se nalazili zarobljenici. Tamo je zatekao Džemija Lansera koji je stojao na ulazu u kolibu upola okrenut ka unutrašnjosti kolibe, da bi jednim okom mogao da kontroliše šta rade Holidej i Petridž. – Divno je uspeo, Džemi – rekao je Dejvis. – Baš kao što sam ti i rekao da će biti. – Lanser se hitro uklonio u stranu, i Dejvis je gurnuo izguban i razbarušenu Alisu u kolibu. Jedan trenutak Lanser i Dejvis su bili neoprezni, tačnije rečeno bili su zadovoljni sami sobom, i Dok je to iskoristio. Jurnuo je napred, ali, morao je da odgurne u stranu Alisu koja mu se nalazila na putu i time je izgubio dracogeni delić sekunde. Lanser je spazio njegov pokret i digao revolver, a Dok je očajnički jurnuo na njega. Desnom rukom uspeo je da udari

mladića po zglavku i ovaj je ispustio revolver koji je pao van dovratka. Dejvis je opalio iz revolvera i njegov loše naciľjan metak pogodio je Džemija Lansera u kuk i odbacio ga prema zidu. Dok se sagnuo i nastavio skok, Dejvis se međutim bacio u stranu i Dok je proleteo kroz otvorena vrata dograbivši u prolazu Džemijev ispušten revolver. No, videvši da će Dok pobeći, Dejvis je priskočio vratima i ispraznio revolver preko čistine, za njim. Dok je međutim znao da se mora kloniti čistine, pa je potrčao pored zida kolibe, ne trudeći se da odgovori na Dejvisovo pucanje. Skrenuo je iza prvog ugla i punom brzinom potrčao prema zaklonu u gustom žbunju. Kada je tamo stigao zastao je da povрати dah, razmišľajuci šta bi mu sada bilo najbolje da preduzme.

*

Harold Petridž je s mukom ustao sa ležaja i lica iskrivljenog od bola, polako prišao do svoje kćerke. Proklinjući sebe zbog toga što nije uspeo da pogodi Holideja, Dejvis je hitrim pokretom noge zatvorio vrata i okrenuo se da mu prepreči put. – Pusti je samo neka leži, nije njoj ništa, i nije ozbiljno povređena. I još nešto, ako razvežeš jezik i odgovoriš na ono što me interesuje, ništa joj se neće desiti. – Petridž ga je gledao sa divljačkom mržnjom, sa mržnjom koju nikada nije verovao da može osetiti prema čoveku, makar taj čovek bio i nasilnik Dejvisovog kova. Nasuprot njemu, na drugoj strani kolibe, previjen u pojasu od bola, i pritiskajući rukama krvavi kuk, Džemi Lanser je stojao naslonjen na zid kolibe, i u jednom momentu, izgubivši svest, počeo je da klizi na zemlju. Dejvis mu je dobacio nekoliko pogrdnih reči i Lanser je pribavši se za trenutak digao pogled i procvileo. – Vi ste me ranili, mister Dejvise, vi ste me ranili! – Zašto si mi se

namestio ispred revolvera, vrag te odneo! A sada zaveži i spremi se da pripucaš na Holideja ako se vrati ovamo. – Ali, Lanser kao da nije čuo Dejvisove reči ili možda te reči za njega nisu više bile reči čarobnjaka kao ranije. Nastavio je, gledajući Dejvisa razrogačenim očima. – A onu trojicu napolju, njih ste ubili, mister Dejvise. Zašto ste to učinili kada ste ih imali na nišanu, a oni nisu držali oružje u rukama? – Zato što sam hteo! Rekao sam ti da zavežeš, zar nisu čuo? Celo ovo prokletost zamešateljstvo je tvoje delo. Sedi tu, kao što sam ti rekao i pazi na vrata. – Dejvis je prišao Petridžu i otrgao ga od Alise. Grubim pokretom ruke odgurnuo ga je prema ležaju, a onda je silom podigao Alisu na noge i stavio joj revolver na grudi. Alisa se otrgnula od njega i ustuknula. Kada je stigla do zida i osetila da više nema mesta za uzmak, ona je zastala crvena u licu. Za to vreme, Dejvis ju je pratio sa naperevim revolverom.

Iz ugla pored ležaja, Petridž je zarežao besno. – Ostavite je na miru, Dejvise. Ako vam je stalo do borbe, ja ću se boriti sa vama. Ako vam je cilj da mučite, zlostavljate i tučete, učinite to sa čovekom a ne sa ženom. – To baš nije isto, Petridže – osmehnuo se razbojnik cinično. – Mislim da znate šta sam hteo da kažem. – Dejvis je zavukao cev revolvera ispod Alisine bluze i naglim pokretom otkinuo dva dugmeta. Alisa je digla ruke da se pokrije, ali je Dejvis naglo podigao revolver do njenog vrata i rekao. – Devojko, spusti te ruke dole i stoj mirno. Tvoj otac će mi sada reći sve o njegovim ljudima i njegovim planovima. Ako bude lagao, u tom slučaju čini mi se da ću morati da izmenim oblik nekih finih stvarčica koje vidim. – Pri tome je bezobrazno pogledao na Alisine ispupčene oble grudi. Alisa je pokušala da ukloni glavu ispred cevi revolvera, ali ju je Dejvis čvršće pritisnuo na njen

vrat i ona je bolno kriknula. Harold Petridž je pošao prema njoj verovatno u nameri da je zaštiti, ali Dejvis ga je, ne okrećući se, udario nadlanicom i oborio ga na ležaj. Sedeći na podu, oslonjen na zid, Džemi je ćutao polusvesno mrgodan i miran, ne obazirući se više na gadnu ranu na svom kuku. Od siline pada, Petridž se nekoliko puta bolno uvio, a onda se njegovo telo jedanput trglo kao u grču, a posle toga on je ostao da leži potpuno nepomičan, lica izobličienog od strahovite navale bola koji mu je razdirao telo. Dejvis je prelazio pogledom od jednog do drugog pre nego što je odstupio od Alise i rekao. – Pa eto, sada vidiš kako stvari stoje, mis Petridž, i da mogu da budu još gore. Zbog toga bi bilo najbolje da umesto svog oca ti razvežeš jezik o svemu što on namerava da uradi. – Izbezumljena od brige za ocem, Alisa je prkosno pogledala Dejvisa. – Šta tu ima da se kaže? Došli smo u ovaj logor s namerom da se odmorimo pre nego što pođemo da okončamo poslednju etapu puta. Otac i ja smo pošli napred da proverimo da nema slučajno nekih jaruga na putu ili bilo kakvih drugih prepreka i, kako izgleda, naišli smo baš na to, zar ne?

Dejvis se nasmejao krajičkom usana. – Nastavi dalje. – Alisa se isprсила svesna da time još više ističe svoje gole grudi požudnim pogledima nitkova, ali začudo, njegovi pogledi nisu je više uznemiravali, jer ona o njemu više nije mislila kao o običnom čoveku s uobičajenim željama i nagonima. Za nju, Dejvis je bio obična životinja, koja nije znala ni za šta drugo do za ubijanje i kojoj ljudski život nije značio ništa. Njen pogled prešao je dalje do Džemija Lansera, i kada je na mladićevom licu primetila zaprepašćenje, ona se setila šta joj je nešto ranije toga dana rekao Dok, čovek koga takođe do tada nije mnogo cenila. Setila se da joj je Holidej objas-

nio da na Lansera ne treba mnogo računati, bez obzira na njegovu veštinu u baratanju revolverom i činjenicu da je potpuno u vlasti Dejvisovoj. – Vi ste nas napali – nastavila je Alisa. – Vi ste odgovorili za to što je moj otac ranjen, a odgovorili ste i za smrt one jadne žene i dvojice vaših najamnika. Sada ste ranili poslednjeg čoveka koji vam je još preostao, a sem toga, ubili ste i tri poštena čoveka koji su sa nama došli, i uzeli ste sav naš novac. Šta još želite? Dobili ste ono što ste hteli, i zašto ne osedlate konja i odjašete, a nas ostavite na miru? – Koga još ima sa vama? – zapitao je Dejvis kroz zube. – Mislim, ko je još bio sa vama sem Holideja? – Alisa je odrečno odmahнула glavom. – Niko. Apsolutno niko! – Dejvis je obrisao vrh cevi revolvera o nadlanicu i opet nešto promumlao. – Reci, poslednji put pitam. Ko je još sa vama?

Alisa je osetila da je obuzima bezuman strah. Pitanja koja je bandit postavljao tražila su odgovor, a ona ga nije mogla dati, jednostavno zbog toga što odgovora nije bilo. Zašto sada Dok Holidej nije ovde? Kuda je otišao? Zašto je pobeo i ostavio ih Dejvisu na milost i nemilost? – Nije bilo više nikoga sem ovih ljudi ovde koje ste likvidirali – ponovila je Alisa. – Otac i ja smo pošli napred, oslanjajući se na mister Watsona i ostale stražare da će... – Ne, Alisa – doviknuo je Petridž promuklim glasom okrenuvši se na stranu. Niz lice mu se slivao znoj u krupnim graškama. – Reci mu istinu. Sa nama je inače svršeno, prema tome, više ništa nije važno. – U dva skoka, Dejvis je pretrčao preko odaje dopuštajući Alisi da rukama pokrije grudi. Stao je iznad starog čoveka koji se previjao u mukama i upeorio revolver u njega. – Govori, vrag te odneo! – Petridž je pogledao pored njega u pravcu otvorenih vrata. – Zar misliš da bih svoju kćerku doveo ovamo u divljinu,

Dejvise, a da sa sobom nemam dovoljno ljudi koji bi bili u stanju sve vreme da je štite? Ne, nisam ja nikada bio takva budala, veruj mi. Za kolima dolazi još ljudi, prilično veliki broj spretnih i spremnih ljudi. Rekao sam im da ostanu u pozadini, i da jašu za nama tri ili četiri sata jahanja, za slučaj da moji planovi ne ostanu tajna i da se nađe neka hulja kao što si ti, koja se neće dvoumiti da to iskoristi. Prema tome, vreme koje ovde gubiš u svakom slučaju ne ide ti na ruku. Učini sa mnom šta god ti je volja, ali bilo bi pošteno, pošto sam ti ovim pomogao, da poštediš Alisu. Uzmi novac i idi, i učini to što brže. Ionako je već mnogo ljudi platilo glavom tvoju pohlepu. – Dejvis ga je posmatrao sumnjičavo ispod oka. Ali, Harold Petridž je samo sklopio oči i umorno uzdahnuo. Izgledalo je da ga od smrti deli još samo kratko vreme. Ignorišući Dejvisa i njegov revolver, Alisa je potrčala prema svom ocu. Klekla je pored ležaja i drhtavim rukama prihvatila starčevu ruku. Počela je da ih izbezumljeno ljubi, da poziva svog oca po imenu, i nije prestala da ga zove, sve dok Dejvis nije glasno opsovao i otrgao je od njega. Alisa se međutim nije dala, i on je još uvek s mnogo muke nastojao da smiri devojkicu, kada je sa zemlje ustao Džemi, santimetar po santimetar. On se uspravio i stao naslonjen na zid, držeći se grčevito desnom rukom za ranjenu slabinu. Između prstiju se slivao tanak mlaz krvi. Na kraju je uspeo da se sasvim uspravi i načini korak napred. Ali, tek što se punom težinom oslonio na noge, bolno je kriknuo i zamlatarao slobodnom rukom da bi održao ravnotežu. Dejvis se hitro okrenuo i cev revolvera upravio na Džemiju. Kada ga je mladić pogledao staklastim pogledom, Dejvis je odgurnuo Alisu u stranu i nervozno promrmljao. – Šta je tebi, kuda si se dođavola uputio, Lanse-

re? – Odlazim, mister Dejvise – rekao je Džemi tiho. Stojao je tako jednom rukom pritiskajući ranu, a drugu je ispružio ispred sebe, lica iskrivljenog od bola koji ga je razdirao. – Šta? Jesi li ti poludeo? Vraćaj se tu gde si i odmori se. Za kratko vreme moramo krenuti odavde, i ti ćeš mi trebati. Ova zemlja je velika i treba dosta snage i vremena da se prevali. Odmori se pa krećemo. – Džemi je lagano odrečno odmahnuo glavom. – Ne, mister Dejvise, ja odlazim i to odmah. Ne želim više ni trenutka da ostanem sa vama. Sedeo sam ovde i slušao i razmišljao, i čini mi se da sam zaključio nešto što je trebalo ranije da zaključim. Vi niste ono za šta sam vas ja smatrao, vi niste čovek za kakvog sam vas držao. Vi ste rđav, zao do dna duše, i to se sada jasno vidi. – Dejvis ga je gledao buljeći u njega iznenađeno, kao da mu se privida ono što čuje. Rukom je samo čvršće stegao dršku revolvera. – Ti ćeš učiniti ono što ti ja kažem, Džemi. Pre svega, na prvom mestu nađi neki zavoj da previješ ranu i zaustaviš krvarenje. Zatim ćeš otići do kola, dovešćeš ih ovamo i spakovaćeš u njih našu logorsku opremu. Nemoj da te zadržava bilo šta drugo sem onoga što će meni i tebi biti potrebno. Jesi li me čuo, momče?

Džemi se lukavo osmehnuo i ponovo odrečno odmahnuo glavom. – Mister Dejvise, ja sam vam maločas rekao da neću više da slušam vaše naredbe. Završeno je s ubijanjem za vaš račun. To više nikada neću učiniti. Ostavite na miru, dakle, tu ženu i nemojte više da mučite njenog oca. Oni imaju drugog posla, treba da izgrade nov grad, treba da stvore ljudima domove, da oru, seju, žanju i... – Dejvis je izgubio strpljenje i ispalio jedan metak neposredno iznad Džemijevih ramena. Alisa je preplašeno kriknula, a Harold Petridž se s mukom digao na jedan lakat, bled u licu, drhteći celim telom od napo-

ra. Pružio je ruku prema Alisi i devojka je brzo prišla i stala pored njega, ne pokazujući da ima više i trunke snage za otpor. Džemi se okrenuo i pogledao rupu od metka na zidu. Njegov ukočen pogled vratio se do Dejvisa i on je nekoliko puta bezglasno pomakao usne, pre nego što je uspeo da kaže. – Mister Dejvise, tačno je onako kao što sam zaključio. Vi ste opasan i zao čovek. Vi ne pucate na ljude zato što oni pokušavaju da vas ubiju, kao što ste meni pričali i obmanjivali me. Vi jednostavno morate da ubijate, to je sve i sada sam s tim sasvim načisto, ne želim da uzimam učešća u svemu tome, niti želim da imam više bilo kakve veze sa vama. Odlazim i napuštam vas, dakle, i želim da ovo dvoje nevinih ostavite na miru. – Džemi je zaškriljao zubima od bola u nozi, i nesigurno zakoračio prema Dejvisu. Bandit je hitro koraknuo korak nazad i brada mu je zadrhtala. – Džemi, sam si tražio ono što ćeš dobiti! – Džemi je bez reči klimnuo glavom. Gledajući ga, Alisi se učinilo da na njegovom licu vidi neki izraz smirenosti i blaženstva. Kao da ga ništa više nije bolelo, i kao da ga ništa nije brinulo. Sva njegova nesigurnost bila je nestala. Znala je da je mladić svestan opasnosti kojoj gleda u oči, i da ga ta opasnost više ni najmanje ne brine, kao da preti nekom drugom a ne njemu. Dejvis je opalio i drugi metak, ovaj put Džemiju u rame. Udar kuršuma okrenuo je mladića u krug i odbacio ga nekoliko teturavih koraka unazad. Ali, Džemi je uspeo da povрати ravnotežu i ponovo je krenuo prema Dejvisu. – Rđavi ste, mister Dejvise, rđavi ste i zli do dna duše. Mora vas neko zaustaviti, mora vas neko sprečiti da i dalje činite zlo. Sada to sasvim jasno vidim. Neko vas mora zaustaviti.

Dejvis je u neverici nekoliko puta odmahnuo glavom. Obrisao je lice rukavom, a

onda, pošto je Džemi nastavio da mu prilazi, riknuo je kao divlja zver i njegov „kolt“ je nekoliko puta uzastopno planuo. Jedno tane je pogodilo Lansera u vrat i kada je videla ogromnu ranu, Alisa je vrisnula. Džemi je pao na pod krkljajući, a onda je s naporom pokušao da se digne na kolena. Dejvis je međutim nastavio da puca u njega, sve dok nije ispraznio magacin „kolt“. – Nosi se u pakao! Proklet da si! – urlao je. Alisa je osetila kako joj noge klekaju i na kraju je izdaju. Pred očima je počelo da joj se talasa i kovitla i odjednom se prostorija okrenula oko nje. Pružila je ruku da bi dohvatila ruku svoga oca, ali je promašila i skljkala se na pod. Na šum njenog pada, Dejvis se okrenuo i pogledao je široko razrogačenim očima u kojima je gorela ubilačka vatra. Iza njega, Džemi Lanser je ležao na prašnjavom podu i na njegovim tankim usnama lebdeo je slab smešak. Zatim je taj osmeh nestao, crte njegovog lica su se ispravile i on je bio mrtav.

*

Skriven u žbunju u bilizini glavne kolibe, Dok je jasno čuo pucnje. Ne znajući šta da preduzme u vezi sa Dejvisom i Lanserom, došao je do zaključka da je najbolje da čeka i da vreme radi u njegovu korist. Vraćajući se tiho prema kolibi, dosetio se da je po danu i suviše riskantno ići, i zato je otišao do mesta gde su Denk i Riva još ležali nepokopani. Tu je takođe našao konje i pošto je odvezao svoga Miga odveo ga je čitavih pola milje dalje, pre nego što ga je privezao u senci jednog granatog drveta. Našavši u blizini jedan izvor u stenama, umio se i oprao brazgotine i uboje po licu i telu. Vrativši se posle toga u zaklon žbunja u blizini kolibe, seo je i počeo da čeka. Njegova glavna briga bila je mlada žena u kolibi, koja se tamo nalazila s krvoličnim ubicom i jednim mladićem nesposobnim da

rasuđuje svojom glavom. Morao je na neki način da izvuče Alisu iz Dejvisovih kandži. U magacin Lanserovog revolvera moglo je stati pet metaka, pa je o tome morao da vodi računa. On je bio naviknut na revolver šestometak, pa je taj jedan metak u slučaju zabune mogao skupo da ga košta. Nekoliko minuta posle pucnjave, vrata kolibe su se otvorila sa treskom i iz kolibe je izašao Dejvis vukući za sobom Alisu koja mu se slabo opirala. Pre nego što je Alisu stavio ispred sebe i počeo da je gura ka kolima, Dejvis se nekoliko puta nervozno okrenuo oko sebe. Očigledno, bojao se zasede, pa mu je devojka služila kao štit. Vrhom cevi revolvera gurao ju je u leđa sve dok je nije naterao da sedne na sedište pored vozača, a onda se i sam popeo i seo pored nje. Dok je i dalje čekao ne želeći da se otkrije, sve dok je Lanser u kolibi. Tek tada se zapitao za razlog pucnjave koju je čuo u kolibi i činjenica da se Lanser i posle dužeg vremena nije pojavio, dovela ga je u nedoumicu. Setio se kako je Dejvis ustrelio Koberna i zašto ne bi bilo moguće da ubije i Lansera koji bi mu u svakom slučaju uskoro bio na teretu? Dok je promišljao sebi u bradu nerazgovetnu kletvu i ustao na noge. Potrčavši iz žbuna, došao je u blizinu kolibe sa strane gde ga niko nije mogao videti i došao je do zida, a da niko nije ispalio ni hitac. U tom trenutku, Dejvis je već pokretao kola, upravljajući ih prema putu koji je vodio niz padinu brda. Dok se prikrao pored zida do ulaza u kolibu, a onda je jednim udarcem noge odgurnuo vrata i hitro skočio unutra. Zastao je za trenutak sa naperenim revolverom, špartajući pogledom po unutrašnjosti kolibe. Klopavanje točkova kola na proplanku bio je jedini zvuk koji je remetio tišinu. Tek tada je ugledao Petridža koji se upinjao da ustane sa ležaja.

– Alisa, Holideje! Spasite je! – zava-
pio je promuklim glasom.

Videvši okrvavljeno telo Džemija Lan-
sera, Doku je za trenutak zastao dah.
Smrt nije bila novina za njega, ali je Dže-
mi u smrti izgledao tako detinjast i nevin,
da ga je taj prizor duboko dirnuo. Okre-
nuo se i izašao na vrata, baš kada je Dej-
vis prelazio kolima poslednji deo čistine,
pre nego što će izaći na dugačku travom
obraslu padinu. Dejvis se osvrnuo preko
ramena i pogledao prema njemu, odgur-
nuo Alisu laktom sa sedišta na zadnji deo
kola, a onda dograbio pušku sa sedišta
pored sebe. Metak iz puške zario se u zid
kolibe iza Holideja, a skoro istog trenu-
ta grmnuo je pucanj. Dok je potrčao, ali,
Dejvis je vodicama ošinio konje po leđi-
ma i poterao ih u kas. Shvativši da tako
ne može stići, Dok je ispalio za njim jedan
hitac i video kako je tane pocepalo plat-
no na arnjevima. Shvativši da je na doma-
šaju revolvera, Dejvis je naglo potegao
uzde i naglo okrenuo kola, uputivši ih
prema neravnom kamenitom terenu koji
je vodio do padine obrasle gustim žbu-
njem i drvećem. Pod njegovim zapoved-
ničkim trzanjem vođica, konji su tutnjali
niz kratku padinu. Kola su odskakala,
naginjala se čas na jednu, čas na drugu
stranu, propinjala se prednjim i odskala
zadnjim delom, dižući za sobom oblake
prašine. Dok je za njima ispalio još jedan
metak, ali su kola u tom trenutku zašla
među drveće i nestala sa vidika. On je
potrčao nazad do kolibe i tamo zatekao
Petridža u stolici, lica nagnutog nad sto.
Dok je skinuo Džemiju njegov pojas sa
mecima i pripasao ga sebi oko bedara.
Kada se ponovo okrenuo Petridžu, starac
je bio digao glavu. – A Alisa? – zapitao
je. – Dejvis ju je odveo za sobom. Zakas-
nio sam i nisam mogao da ga sprečim.
Petridž je stisnuo usne, i mišići na vilica-
ma su mu zaigrali od napora. Zatim je du-

boko uzdahnio od čega se na njegovom
licu ukazao grč bola i s mukom je poku-
šao da ustane. Ali, Dok ga je sprečio u
tome. – Bolje bi bilo da ostanete gde ste,
Petridže. Dejvis ionako ima prednosti is-
pred mene. Previću vam ranu toliko ko-
liko mogu, a posle ću poći u poteru. – I
ja ću poći sa vama, Holideje. Moći ću da
se držim u sedlu. Dovedite mi moga ko-
nja. – Dok nije imao nameru da gubi vre-
me u raspravljanju s njim. Izašao je na-
polje i potrčao do svog konja i vinuo mu
se u sedlo. Odjahao je u šumicu do mesta
gde su bili skriveni ostali konji, osedlao
jednog, a ostale odvezao i rasterao u slo-
bodu. Zastao je tek toliko da poslednji put
pogleda Rivino krvlju umrljano i izmu-
čeno telo, pre nego što je obo konja i na-
terao ga u trk. Stigavši do kolibe, prive-
zao je konja za jedan kolac i ušao unutra.
Petridž je stojao na prozoru i gledao pre-
ko čistine u pravcu gde se još uvek kovit-
lao oblak prašine. Izvesno vreme posma-
trao je Doka, a onda je rekao.

– Zašto ste se vratili, Holideje? Jednom
ste pobjegli iz pakla, bili ste slobodni i
mogli ste da idete kuda želite. – Da li
biste vi pobjegli, Petridže? – Stari putnik
je pritegao i bolje namestio opasač. – Ne
znam. Da se nekim slučajem desilo da
sam Alisu izvukao odavde nepovređenu,
ne verujem da bi opasnost u kojoj ste se
vi zatekli, toliko uticala na mene da se
vratim i pokušam da vas spasem. – Dok
se neprimetno osmehnulo. – Pa lepo, to je
veoma iskreno i baš zato mi se dopada.
A sada, dajte da vam pogledam tu ranu
na leđima. – Dok je zadigao starčevu ko-
šulju i posle kratkog pregleda rekao. –
Mogu da vam očistim ranu, previjem je i
malo dezinfikujem solju. To bi moglo da
spreči infekciju i trovanje. Ali, ako budete
seli na konja, mister, znajte da ćete mo-
rati da prođete kroz pakao mučenja. –
Mnogo puta sam u životu prolazio kroz

pakao, Holideje. Ako ga još jednom prođem, za ljubav Alise, to neće biti ništa strašno za mene. Izdržaću. – Dok je izašao napolje, prišao svome konju i iz putne torbe izvadio bočicu sa solju. Na komad zavoja posuo je sitna bela zrnca i zavoj zasut solju čvrsto previo na Petridžova ranjena leđa. Starac je stojički podneo bol, i samo se malo namrštio, a kada je Dok završio previjanje, on ga je pogledao u oči i rekao. – Jeste li spremni, Holideje?

– Naravno da jesam. – Petridž je prvi izašao iz kolibe pošto je prethodno kratkim pogledom osmotrio unutrašnjost. Grobnog izraza lica, on se lagano popeo u sedlo, okrenuo svog konja i pošao putem preko čistine, tamo gde su njegova tri čoveka ležala mrtva na čistini. Od napetog razmišljanja na starčevoj slepoočnici iskočila je jedna čeona žilica, a sve vreme dok su odmicali od čistine, grizao je usne i micao ih, kao da nešto bezglasno govori. Pogledavši ga pažljivo, Dok je primetio plamen mržnje u njegovim očima. – Hoćete li mi dodati taj revolver, Holideje, ako vam nije teško? – rekao je pokazujući revolver koji je ležao u futrolu na Munijevom opasaču, kada su stigli do mesta gde su izginuli ljudi ležali. – Znam da bi Mel želeo da tim revolverom usmrtime Dejvisa. – Dok je sjahao, uzeo revolver s opasačem i pružio ga starcu. Pošto je ponovo uzjahao, okrenuo je konja i poveo ga u drugom pravcu. Oborenih očiju Petridž je ostao na tom mestu nekoliko trenutaka, a onda je odlučno podigao glavu i pošao za Holidejem. Sunce se lagano puzeći spuštalo niz crveno nebo na zapadu, ali su ih njegovi zraci još uvek žarili kroz izmaglicu prašine koja je lebdela nad žbunjem i šumarcima pamukovog drveta. Dok je odatle poveo Petridža ka podnožju brdašca, i kada je odmakao oko pola milje, usporio je konja da bi proverio da li ga starac prati. Učinilo mu se da je

Petridž znatno bleđi nego kada su pošli, i da izgleda potpuno iscrpen. – Jesu li oni koje smo ostavili sačinjavali celokupan vaš odred, Petridže? – upitao je Dok. Petridž je klimnuo glavom. – Pokušao sam da prevarim Dejvisa da za ovom trojicom dolazi još ljudi, ali, to nije istina. Nadao sam se da će to saznanje kod njega izazvati paniku i da će pohitati da pobegne, a nas ostavi. Može biti i da mi je poverovao, ali, ne znam sigurno. Pošto je ubio onog mladog Lansera, postao je sumanut, skoro lud. Ličio mi je na nekoga koga je uhvatilo ludilo ubijanja. Moramo ga uhvatiti. Daću sve na svetu samo da moju Alisu vidim živu, zdravu i bezbednu.

Dok je osetio da ga Petridž prodorno posmatra kao da želi da sazna koliko takvo obećanje deluje na Holidejevu želju da se angažuje u oslobađanju njegove kćerke. – Ne može dugo terati konje takvom brzinom po ovom terenu, a da se ne zaustavi da ih odmori – rekao je praveći se nezaintersovan. – Sem toga, na ovakvom tlu ostaviće trag koji ćemo lako moći da pratimo. Zna li šta je tamo iza onih brda? – Tamo je pravi raj, Holideje. Obilje trave dobre za ispašu, više nego dovoljno drveća za gradnju naselja znatne veličine, i što je najvažnije, obilje vode. Kada sam prvi put video taj predeo, znao sam da će to biti moj poslednji dom. – Dok je zapazio da se u tamne umorne stare oči uvlači neka neshvatljiva toplina. Starac je uprkos svom iskustvu prava sanjačica, pomislio je Dok u sebi. Nekadašnji tvrd i nepokolebljiv borac koji je teško živio i koji sada sanja o tome da se povuče u mir i da ostatak života provade u blagostanju i odmoru. Ali, Dok je verovao da je starac u svojoj prošlosti ostavio nešto čega se s vremena na vreme rado sećao. – Za jedan sat pasće mrak – rekao je Dok. – Voleo bih da pre toga što više stignemo Dejvisa, za slučaj da on nastavi vožnju

cele noći. Bojim se da ćete morati put da nastavite sami. Kako sada stvari stoje, vi me samo zadržavate. – Petridž je izvesno vreme s poštovanjem gledao Doka i onda je potvrdno klimnuo glavom. – Voleo bih da se nađem tamo kad ovom gonjenju bude kraj, Holideje, ali osećam da je to nemoguće. Svaki minut koji provede u Dejvisovim rukama, za Alisu će značiti više straha i više muka. Mislite li možda da bi on... kako da kažem, kad samo pomislim kako ju je gledao...

Dok je skrenuo pogled u stranu. – Od tipa kakav je Dejvis, možemo se nadati svačemu. To je razlog što ne bih želeo da izgubim nijedan trenutak. – Petridž je duboko uzdahnuo i pogledao u daljinu. – Poveravam vam njen život i njenu bezbednost, Holideje. Novac za mene više ne znači ništa, to sam vam maločas rekao. Nađite Dejvisa i spasite mi Alisu, i možete od mene tražiti šta hoćete. Neću vam odbiti. – Dok se zagledao u daljinu. Tamo daleko oko planinskih vrhova koji su se dizali pred njima parajući crvenkasto nebo, skupljali su se tamni oblaci. Izlomljena bleštava linija zaparala je horizont, a onda se ugasila, posle čega se u daljini začula grmljavina kao tutanj mnogo stotina topova. – Držite se sasvim blizu podnožja ovih brda – rekao je Dok. – Kada počne oluja, a sigurno je da se približava, nađite neki zaklon. Nema nikakvog smisla da nađem i likvidiram Dejvisa i da posle toga vašu devojčicu dovedem mrtvom čoveku. – Rekavši to, Dok je jako mamuznuo svoga konja. Mig je zagazio i preplivao jedna široki potok, zatim pretrčao u galopu duž jednog dugačkog brda i presekao uzduž dolinu na koju je naišao. Sada je Dokovo lice počeo da miluje hladan povetarac, i on je osetio miris kiše koja se približavala. Njegov snažni ždrebac nastavio je trk ujednačenom brzinom, i Dok je osetio uživanje kao da leti, što je

uvek osećao kada se nalazio na leđima svog voljenog Miga sa kojim se osećao kao jedno biće. Odjednom je tutanj grmljavine postao jači, i on je zapazio da su se tamni oblaci dosta približili. Zatim su počele da padaju prve kapi kiše. Poterao je svog konja uz jednu okomitu padinu, ciljajući ka nešto višem terenu. Kada je stigao do brdskog prevoja, usmerio je svoga konja ka jednoj skupini stena i stigavši tamo, skočio iz sedla, povukao svoga konja u jednu jarugicu, privezao ga za žbun i proverivši revolver uputio se ponovo uz padinu, nadajući se da će tamo uhvatiti bolji položaj za borbu. Držeći Džemijev revolver, uspeo se na vrh najviše stene i bacio pogled napred.

U daljini je ugledao kola sa ciradom. Dok je pomislio da je oluja već zahvatila begunce i bio je uveren da je Dejvis nameravao da se dočepa nekog zaklona. Vrativši se do svoga konja, Dok je skočio u sedlo i punim trkom poterao životinju kroz praznu preriju, ni najmanje ne hajući da li će ga Dejvis videti ili ne. Jedina njegova stvarna briga bila je da li će na vreme stići da spase Alisu napastvovanja i pakla koji je mogla da preživi ako ga uopšte bude preživela. Dok je tako jurio, na um mu je odjednom iznenada kao blesak munje došla čudnovata pomisao. Zašto se on uopšte toliko brinuo za devojku? Jedva ju je poznavao. Naravno, bili su privlačni njen spoljašnji izgled i njen borbeni i razuman duh, ali, ona jedva da ga je gledala nešto bolje nego druge, i raspravljala se s njim sve vreme koje su proveli zajedno. No, to joj ipak nije uzimao za zlo, jer je pretpostavljao da je njeno držanje bilo posledica nemoguće situacije u kojoj se nalazila sa ocem skoro na samrti, Dejvisom sa njegovim revolverom uvek naperenim iznad glave i jednim maloumnim mladićem koji ih je čuvao, spreman svakog trenutka da izvrši Dejvisovo naređenje. Odbacio je sve

misli o njoj iz glave, kada je zaključio da ga te misli uznemiravaju i dekoncentrišu. Kiša je sada već jače padala, kvaseći mu odelo uprljaño prašinom. Posle ovoga, pomislio je Dok, biće mu potrebno ne samo kupanje nego i čišćenje i peglanje odela da bi sebe doveo u red. Usporio je malo da bi preko ramena prebacio tanku pelerinu i da bi navukao šešir dublje na oči, i tako ih zaštitio od šibanja vetra i kiše. Za divno čudo, konj je izvanredno podnosio napor i pokoravao se svakom njegovom zahtevu. Odjednom je kroz mlazeve kišnih kapi primetio da se preriya sužava i pet minuta kasnije, zategao je vođice i zaustavio konja na ulazu u jednu uzanu dolinu. Bio je već zašao nekih stotinu metara u udoljicu boreći se sa sve jačim naletom vetra i sve krupnijim i češćim mlazevima kiše, kada je odjeknuo prasak puške i metak je odneo mokr šešir sa njegove glave. Dok je polegao po konjskom vratu i izvukao revolver iz futrole. Mada se mrak još nije bio sasvim spustio, on nije mogao da vidi ni kola ni trag koji su ona za sobom morala ostaviti.

Čekao je tako bez pokreta, znajući koliko veliki rizik preuzima sedeći u sedlu na brisanom prostoru, ali, svesno je izdržao, znajući da mu je potreban još jedan putokaz gde bi se mogli nalaziti Dejvis i Alisa. Ali, na njega niko nije ispalio više nijedan metak. Posle nekoliko minuta poterao je konja u lagani hod, šarajući pogledom po kamenitim padinama na obe strane udoljice. No, ipak, nije video ništa, nigde nije bilo ni znaka od kola. Zbunjen time, nastavio je da jaše kroz dolju sve dok nije izašao van domašaja puščanog hica. Tada se zaustavio, sjahao i zavezao svoga Miga i pešice se uputio nazad. Vidljivost je postajala sve slabija, a pljusak sve jači, i tako je nastala noć, a s njom i tama u kojoj se nije video ni prst pred okom. Ali, Dok nije bio zabrinut. Daleko iza njega, čekao

je Petridž, a on sam bio je ispred bandita. Između njih dvojice Dejvis je bio u klopci. Sjahavši, navukao je bolje ogrtač na ramena i glavu, da bi se koliko-toliko zaštitio od kiše i sačekao jutro.

*

Rendi Dejvis bio je zabrinut. Svi njegovi dobro skovani planovi nisu se ostvarili. Proklinjao je sebe i svoju zlu sreću zbog takvog razvoja događaja. Zlu sreću je najpre navukao Kobern, a Džemi Lanser je dodao poslednju kap nesreće u već punu čašu. Sada je bio sasvim sam sa jednom ženom koja mu je samo bila na tereću i koja je odbijala da mu se pokori. Bio je prinuđen da je veže i da je ostavi vezanu u kolima, a sada je stojao pored konjske zaprege pokušavajući da se pribere i smisli šta će da preduzme dalje. Iako nije u potpunosti uspeo, mogao je reći da je dosad izašao kao pobednik. Imao je novac i nikoga sa kim bi morao da ga podeli. Bio je sada bogat čovek, bogatiji nego što je ikada u najneskromnijim snovima mogao da sanja. Taj osećaj ispunjavao ga je blaženstvom. Kada se jednom izvuče iz ovog sosa u koji je zapao, moći će da živi na visokoj nozi, kao pravi istočnjački knez. Već je smišljao kako će otputovati u Čejen, kupiti sebi fina odela, kuću u gradu, a možda će početi i neki unosan posao koji naravno ne bi vodio sam, nego preko nekog plaćenog čoveka, a on bi sa svoje strane bio uključuen u društveni život, čak možda i pozivom koji bi mu mogao doneti zavidan položaj u društvu. Bila bi to dostojna osveta časnim i uglednim damama koje su samo godinu dana ranije odbijale da ga prihvate, smatrajući ga bednim ništavilom i skitnicom.

Dosta razmišljanja o budućnosti, rekao je sebi. Ako se i suviše bude koncentrisao na to, mogao bi doći u opasnost da zane-

mari budnost i upadne u neku nepredviđenu opasnost. A u borbi protiv Holideja postati neoprezan, bilo je isto što i raditi van svakog razuma, to je iskusan bandit, Dejvis je dobro znao. Ljutio se na sebe što je promašio Holideja kada je taj nezgodni smutljivac ujahao u dolinu gde ga je on vrebao sa zapetom puškom. Željan da ga se što pre otarasi, opalio je i suviše brzo, bez dovoljno nišanjenja, a sem toga, smetala mu je i devojka koja je u tom trenutku pokušala da opomene Holideja. Ali svejedno, kiša je sve jače padala, a tama je postajala sve gušća, i Holidej, onakav ludak kakav se pokazao, neoprezno je prošao pored njega. Možda je produžio da jaše sve dalje i sada je miljama daleko. Pomisao da je bezbedan, omogućavala je Dejvisu da mirno razmisli o planovima kako da se najbrže i najlakše izvuče. Odlučio je da opljačkani novac spakuje u jednu putnu torbu i da pobegne sa najjačim i najbržim konjem iz zaprege. Što se Alise Petridž tiče, o njoj još nije doneo nikakvu odluku. Želeo ju je i nameravao je da je ima, ali, u ovom trenutku bio je i suviše uzrujan i napet zbog bekstva kroz preriju i njegova želja za njom bila je zbog toga u izvesnoj meri prigušena.

Obuzet tim mislima, Dejvis je odšetao do ivice čistine i provirio napolje, u tamu koja je vladala u dnu udoljice. Odatle gde je stajao nije video ništa. Nije se čuo nikakav šum sem nejasnog zavijanja vetra i šuma kišnih kapi koje su se odbijale o stene. Ako kiša bude tako padala, razmišljao je Dejvis zadovoljno, do jutra će trag biti potpuno izbrisan i sa namirnicama nagomilanim u kolima, mogao je ostati bezbedan u svom skloništu mnogo nedelja. Pri toj pomisli, Dejvis se osmehnulo u sebi. Alisa Petridž može mu se odupirati koliko hoće, ali, jednog dana shvatiće da je to borba beskorisna i možda će mu se dobrovoljno podati

i pružiti sve od sebe. Možda bi sve bilo mnogo lakše da nekom nesrećnom slučajnošću nije ostavio njenog oca da umre. Imao je dosta iskustva sa ženama, u svakom slučaju dovoljno da sebe uveri da su one sposobne da brzo zaborave neprijatne uspomene, samo ako im to nekim slučajem odgovara. Okrenuo se i pogledao prema kolima, osetivši odjednom da ga obuzima neodoljiva želja za Alisom. Uvek je bilo isto kada mu se neka žena dopadala. Nikada nije mogao da se obuzda, ništa nije moglo da ga zaustavi i u takvim trenucima on je činio razne nepromišljenosti. Skinuo je šešir i stavio ga ne sedište kola. Razgrnuo je cirađu kojom su kola bila pokrivena i ušao unutra. Ležeći nepomično u tami, Alisa nije pustila ni glada sok je on na rukama i kolenima puzao prema njoj. Prilazeći joj, Dejvis je pomerio sa puta jedan džak sa brašnom i dograbio dva čebeta koja su bila savijena. Jedno čebe zavio je u rolnu i silom ga ugurao ispod Alisine glave. Iz te blizine video joj je oči širom otvorene, razrogačene od straha. – Napolju je počela da pada kiša pa će mi biti hladno ako ostanem napolju – rekao je šireći drugo čebe. U tim pokretima neoprezno je udario laktom u ugao jednog sanduka i glasno je opsovao. Zatim se sa kolena spustio na pod kola pored nje, odgurnuvši je malo u stranu da bi napravio više mesta za sebe. Sa glavom na uzglavlju pored njene glave, čuo je njeno glasno disanje, a kada ju je dodirnuo po ruci, osetio je da je sva mokra od znoja.

– Ne, molim vas, nemojte – počela je Alisa da ga preklinje. Ton njenog preplašenog glasa zagrejao ga je. Već dugo vremena bio je u pustinji daleko od ljudi, a sem toga, Alisa je bila najlepša žena koju je video poslednjih godina. Zamišljao je kako bi tek bajno mogla izgledati naga, i pred očima mu se već otkrivalo njeno divno izvajano telo i bela, blistava koža

boje slonovače. Spustio je ruku na njenu nogu i počeo da miluje nežnu somotsku kožu. Alisa je kratko vrisnula, i dah joj je zastao. – Oh, gospode bože – krikнула je očajnički. Dejvis je nastavio da je miluje po nozi, klizeći rukom sve više i više uz butinu, sve dok Alisa nije vrisnula i počela da se baca nogama, ne obazirući se na bol koji joj je pričinjavao konopac čvrsto vezan oko njenih grudi. U tim trenucima, bol joj nije ni dolazio do svesti. U toj borbi, odgurnula je Dejvisa od sebe ali, ovome kao da je to bilo svejedno i oslonivši se na lakat, on se osmehnuo. – Ja mogu i da čekam – rekao je. – Samo se vi koprcajte i zamarajte. Samo napred, medena, koprcajte se i bacakajte koliko god vam je volja, ali jedno morate utuviti sebi u glavu, devojčice, i to utuvite dobro, to što će se desiti desiće se, i ne postoji način da vi to sprečite. Jeste li ikada imali nekog čoveka? – Alisa nije odgovorila. – Ne bih rekao da ste dosada upoznali muškarca, madam. Ne čini mi se da je to bilo ostvarljivo s obzirom da ste stalno bili u društvu s onom budalastom starom sanjalicom, koji vas je neprekidno motrio i čuvao od takve opasnosti. Ali, ovde nema nikoga ko bi vas sačuvao, mis Petridž, nema nikoga na ovom belom svetlu. Ako vam se to sviđa, možete sebi pružiti to iskustvo i uživanje i nikada niko neće znati da sam ja bio vaš ljubavnik. I zato, budite dobri i ja vam dajem časnu reč, kad dođe jutro, ja ću poći svojim putem, vi ćete moći da idete kuda vam drago. Setite se samo jednoga. Nisam ja pucao na vašeg oca. Ja sam samo učinio ono što sam morao, znajući da nasuprot sebi imam ljude koji bi me ubili, a da okom ne trepnu.

Alisa je mirno ležala i slušala, osećajući da je sve više obuzima plima revolta. Sklopila je oči i čekala, štedeći i prikupljajući snagu koja će joj trebati. Bila je

odlučila da će se, ma šta Dejvis bude učinio, suprotstaviti, i boriće se čak ako bi to značilo da će izgubiti život. U stvari, govorila je sebi u tim trenucima očajanja, ona je želela da završi život. Njen otac je do sada verovatno već bio mrtav. Njen san o njihovoj budućnosti bio je zauvek uništen. Nije više bilo nade da će naći zelenu cvetnu dolinu, nije bilo nade za nov život. Znala je samo da je prisutna najgrublja stvarnost, znala je samo za ovu zver u ljudskom obliku, za ovo grozno mesto i krajnje neizvesnu budućnost. Zato je želela da umre. Dejvis je ponovo počeo da je miluje i ona je to podnosila bez pokreta, sve dok njegova ruka nije došla do gornjeg dela njenih bedara, a onda je kao mahnita zamahnula nogom. Ovaj put je njeno koleno pogodilo Dejvisa u stomak, a sa njegovih usana je sletela grozna psovka. On je izgubio strpljenje, zgrabio ju je za ramena i pritisnuo je leđima, okrenutu podu kola, nastavljajući da je pritiska sve jače, dok najzad u trenutku agonije ona nije pomislila da će joj slomiti vrat. Kada ju je konačno pustio, Alisa je jedva bila svesna stvarnosti oko sebe. Ubrzano dišući od napora i ljutine, Dejvis je prasnuo. – Slušaj me dobro, devojčice, ovo što radiš nikome od nas neće doneti ništa dobro. Ja ću te imati u to nemoj ni najmanje da sumnjaš, a ti ćeš se uzalud mučiti, i ako mi se i dalje budeš protivila, dobićeš batine, a možda i nešto teže. – Zatim se bacio na nju i počeo da je ljubi po vratu i licu. Mislila je da će je ugušiti njegov smrad. Pokušala je da se izmigolji ispod njega, ali, on je bio i suviše težak za nju. Pošto je izvesno vreme ležala mirno bez pokreta, ne odupirući mu se, Dejvis je pomislio da mu se predala i dignuvši glavu silom prislonio svoje usne na njene. Alisa je i dalje ležala mirno i on je počeo da se opušta i uživa u toplini njenog tela, sada već uveren da

je Alisa njegova, ali, tada je devojkica otvorila usta i svom snagom zarila zube u njegovu donju usnu. Dejvis je zaurao od bola, ali, ona je držala zube čvrsto stisnute, uprkos gađenju od ukusa njegove krvi. Konačno ju je Dejvis svom snagom udario pesnicom u slepoočnicu i ona je zastajala. Ustuknuo je dok mu se mlaz krvi slivao iz razderane usne niz bradu. Kleknuo je pored nje dok je u njemu besnela oluja nezadrživog besa. Sa nekoliko poteza razderao joj je odeću i bacio ostatke u kraj kola. Još uvek ošamućena od udarca u glavu, Alisa je nepomično ležala i izbezumljeno zurlala u njega, a kada je njegovo izobličeno lice počelo da joj se približava, nastavila je da vrišti kricima koji su parali noć.

*

Kada se Dok probudio kiša je u međuvremenu prestala. Ali, nebo je još uvek bilo olovnošivo od niskih oblaka i nigde se nije probijao ni tračak sunca. Pošao je do jednog uzdignutog mesta na brdašcu, ostavljajući svoga konja vezanog u jednoj skupini tankog drveća. Popeo se gore i našao jednu stenu odakle je mogao da razgleda celu dolinu. Čim je stao na svoje izvidničko mesto, odmah je shvatio da više ne postoji ni najmanja šansa da nađe kolški trag načinjen prethodnog dana i večeri. Dno doline bilo je pokriveno slojem žitkog blata, a svuda su se nalazile barice prljave vode. Stojao je tako i čekao da mu na um dođe neka ideja, nestrpljiv i ljut na sebe zbog toga što nije ispunio očekivanja Petridža i njegove kćerke. Činjenica da su njegove šanse da nađe Dejvisa bile vrlo male od samog početka njegovog poduhvata, nisu ni na koji način ublažavale njegovu ljutnju prema samom sebi. On je izneverio očekivanja dve osobe koje su u njega polagale sve nade, a za Doka je takav neuspah bio nešto najgore što mu se moglo

desiti. Stojeći na steni, izvadio je revolver iz futrole, izbrisao ga maramicom, proveo da li je magacin pun a zatim ga vratio u futrolu. Učinio je sve to mahinalno, ali, ovog puta to je bilo opravdano. Revolver koji je nosio pripadao je Lanseru i morao je da upozna oružje kojim treba da se služi. Otkrio je da je težak „kolt“ dobro podešen, pa je računao da će mu dobro poslužiti dok ne dođe do svojih revolvera koje mu je Dejvis oduzeo.

*

Harold Petridž je sedeo naslonjen na deblo jednog debelog bora i koliko je mogao rukama je masirao telo i noge, ali, to sve nije donelo nimalo toplote u njegovo telo. Bojao se da učini i najmanji pokret u pokušaju da ustane, uveren da bi odmah pao u nesvest. Znao je da Alisa veruje da je živ i znao je da joj je potreban, ali, nije imao snage da ustane i pođe za njom. Pitao se šta u tom trenutku radi Holidej? Pustolov je otišao i ostavio ga da se sam snalazi kako zna i ume, i mada se Petridž sa dosta uspeha kretao kroz olujnu noć, on nikako nije mogao da zna koliko je daleko od Dejvisa ili Holideja. Malo pomalo noćnu tamu zamenila je svetlost dana i on se s iznenađenjem osvrnuo u jednoj dolini oivičenoj s obe strane strmim stepenastim padinama. Mada je bio skoro polusvestan od bola i umora, zaustavio se na tom mestu, jer mu je okomita obala jaruge davala više mogućnosti da se zakloni od vetra i kiše. Uspravio se s naporom pored drveta i sklopivši oči počeo duboko da diše. Ritmičko duboko disanje vratilo mu je deo snage. Osetio je glad. Pošto su u potpunosti oslonio na noge, osetio je da ga je oštar bol kao sečenje nožem, prostrela duž kičme. Zgrčio se i bezmalo pao na zemlju, ali, oslonio se na dno zaključujući da još nije sposoban za kretanje. Bio je i suviše

slab čak i da podigne glavu, a bol koji mu se niz leđa širio do vrha udova bio je skoro nepodnošljiv. Pozvao je polako svoga konja koji mu je posle dužeg vremena počeo prilaziti, uhvatio vodice konja i jedva je uspeo da se popone u sedlo, ali, bio je toliko iznemogao da je polegao po vratu konja. Rana je počela ponovo da mu krvari. Jedinu snagu da mora izdržati davala mu je pomisao na Alisu. Ona je bila deo njega, voleo ju je iznad svega. Bila je gorda, duhovita, umna, pouzdana i hrabra. Blago je pritisnuo nogama slabine konja i konj je pošao niz brdo, birajući put da bi izbegao neravnine. Petridž se klatio iznemogao u sedlu ne zapažajući ništa od zaslepljujućeg bola i jedva se uzdržavao da glasno ne jaukne. Znao je da je to skoro kraj, ali, ipak se grčevito držao života, jer je znao da ga se još mora držati. Želeo je da pre smrti još jednom vidi Alisu. Imao je da joj kaže toliko mnogo važnih stvari, da je uveri u svoju bezgraničnu ljubav.

Počeo je kao kroz izmaglicu da se seća stvari koje su mu se događale tokom života. Jednog trenutka konj je naglo zastao da bi izbegao rupu, a Petridž odjednom više nije mogao da diše, ceo svet oko njega zaronio je u mutnu krvavu izmaglicu. Zar ovde? Zar sada? Pomislio je da izgovori reči koje nije mogao. Bespomoćno je sklopio oči i stisak ruke oko jabuke sedla je popustio. Počeo je da klizi niz sedlo na stranu, i njegovo telo je kao džak poletelo prema zemlji. Već je lebdeo u vazduhu, kada je tišinu jutra prolomio gromoglasan pucanj i kada se tane iz puške zarilo u njega. Petridž nije čuo pucanj, niti je osetio bol od udara metka koji mu se zario u grudi. Tog trenutka već je bio prešao granicu iza koje više nije bilo nikakvog osećanja bola.

*

Pri sivkastoj svetlosti praskozorja novog dana, Dejvis je netremice posmatrao Alisino obnaženo telo. Spavao je samo kratko vreme, a i to koliko je spavao bio je više dremež nego pravi san. Osećao se umornim kao posle teškog rada, a znao je i zašto. Devojka mu je postala neinteresantna i beskorisna čim se onesvestila od njegovog udarca. Želja za njom se ugasila, jer po prirodi sujetan i samouveren, želeo je da mu osoba sa kojom vodi ljubav pokaže koliko joj je stalo do njega. S onesvešćenom devojkom to nikako nije mogao, i on je odustao od namere da je uzme. Mada okoreli ubica, Dejvis nije bio izopačen. Stoga je nezainteresovano prebacio čebe preko nje i okrenuo se, imao je da obavi mnogo drugih značajnijih poslova. Pre svega, tu je bio novac.

Jednim rezom noža rasekao je vrećice od ciračnih platna i istresao novac u svoje putne torbe. Bacivši putne torbe na zemlju počeo je da prevrće po sanducima konzervi sa hranom dok nije izdvojio nekoliko konzervi pasulja, nešto brašna, kafe, suvog mesa i drugih sitnica za ishranu. Posle toga je ispregao najboljeg konja iz zaprege, osedlao ga i zauzdao, a onda je izdvojenu hranu zavio u čebe i vezao ga iza sedla kao džak. Proverio je da li mu je revolver pun, i svom naoružanju dodao još i pušku koju je zatekao u futroli na sedlu. Razmišljao je da li da ubije devojku, ali, odlučio je da je ostavi u životu onako svezanu bez šansi da se spase iz ove prerije. Umreće od gladi i žeđi. No, crv sumnje govorio mu je da radi svake sigurnosti najbolje ubiti je. Stisnuo je zube i izvadio „kolt“. Uputio se prema kolima. No, kada je zakoračio nogom da se popne u kola, njegovu pažnju je privuklo neko kretanje u žbunju na drugom kraju proplanka. Dejvis se trgao i okrenuo glavu. Ono što je video, zaprepasti-

lo ga je. Prema njemu je laganim hodom dolazio osedlan konj sa konjanikom na sebi. Usne su mu se odjednom osušile. Čuo je kako se u kolima Alisa Petridž pokrenula. Mogla je viknuti i napraviti buku koja bi dolazećem konjaniku skrenula pažnju. Dođavola s njim, rekao je u sebi. Skočio je sa kola na zemlju i lagano hodaćući da ne bi polomio koju grančicu i napravio buku, probio se kroz žbunje do ivice čistine i iza jednog žbuna stao da čeka. Konj Harolda Petridža se zaustavio i počeo da okreće glavu. Dejvis je zaključio da Petridž naslonjen na konjski vrat osmatra prostor oko sebe. Čudio se da je stari uspeo da stigne tako daleko. Podigao je „kolt“ i pažljivo nanišanio i Petridž je počeo da klizi niz bok konja. Video je kada je od udarca kuršuma starac odskočio, skoro se uspravio, a onda zgrčio. Osmehnuo se zadovoljan sobom, prateći pogledom Petridža koji je kliznuo iz sedla i skljkao se na zemlju. Konj je nastavio da hoda još nekoliko koraka, ali kada je Dejvis ponovio pucanj, konj se propeo na zadnje noge, a onda nagna u trk vukući po zemlji starog Petridža koji je bio privezan vođicom za sedlo pa zato nije mogao da se otkači od konja.

Dejvis se unezvereno okrenuo oko sebe. Sve je bilo tiho i nepomično, žbunje, šuma, proplanak i zaprega, a ipak mu se odjednom učinilo da u dolini ima nečeg neobičnog, kao da je u živo praskozorje bačen na neku drugu planetu. Činilo mu se kao da se okomite strane doline sklapaju nad njim. Usna mu je bila povredena i naduvana, a od mrštenja i prigušenih kletvi koje je izgovarao stisnutih zuba, počela je ponovo da krvari. Setivši se da mu je tu povredu nanela Alisa, okrenuo se na petama kao čigra. Njeno otac je mrtav, Holideja više nije bilo u blizini, i ko zna gde se sada nalazio, a ona mu više nije bila ni od kakve koristi. Neka je vrag

nosi u pakao! Zaslužila je smrt! Dejvis je požurio kroz žbunje koje mu je zakačijalo krajeve odela i uputio se prema kolima. Zastao je kada je u daljini začuo topot konjskih kopita. Približavao se neki konjanik i Dejvis je naslućivao ko bi to mogao biti. Okrenuvši se u magnoventju, video je za sobom čoveka na konju koji je jurio niz padinu. Bio je daleko tri do četiri stotine metara i brzo se približavao. Dejvis je potrčao. Stigavši do konja vinuo se u sedlo. Zatim je poterao konja ispred kola i digavši zastor od cirade na mestu gde je Alisa ležala, ispalio dva metka. Iznutra se nije čuo nikakav glas i nemajući vremena da proverava da li su njegovi hici bili smrtonosni, obo je konja mamuzama i pobegao.

*

Dok Holidej je ugledao konja koji je vukao telo nekog čoveka koritom doline i stao da bolje osmotri. Odmah je prepoznao Harolda Petridža. Kao i Dejvis i on je bio iznenađen kako je Petridž stigao tako daleko. Poterao je konja pljesnuvši ga krajem uzde po vratu, s namerom da presretne Petridževog konja i žrtvu otkači sa sedla i skloni u zaklon, kada je čuo prasak još dva hica... Nekoliko trenutaka kasnije, začuo je topot kopita i ugledao Rendija Dejvisa kako na masivnom zaprežnom konju jaše preko čistine u koritu doline. Pri pojavi zločinca, Doka je obuzeo bes koji je za tren oka prerastao u teško kontrolisani vrhunac da prosvira beguncu metak kroz leđa, i da nastavi da puca sve dok mu telo ne bude iskidan o kuršumima. Besno je zario pete u bokove svoga konja i poterao ga ka čistini. Dejvis je jahao nekoliko stotina metara ispred njega. Dokov konj bio je brži i već je bio smanjio rastojanje na polovinu, kada je Dok ugledao pokrivena kola. Uzevši odmah pravac prema čisti-

ni, Dok je poterao konja kroz žbunje i ispod njegovih kopita uskovitlali su se komadići iskopane zemlje, blata i trave. Hitro je skočio iza, sedla i razgrnuo cirađu na kolima. Dah mu je zastao kad je ugledao Alisu nagu i svezanu na čebetu i krv koja joj se u tankom mlazu sivala niz čelo. To su dakle značila ona dva poslednja pucnja koje je čuo! Brzo se popeo u kola i opipao joj puls. Devojka je bila živa, a na prvi pogled činilo mu se da rana na glavi nije bila teška. Obrisa joj je maramicom krv, a onda je presekao konopac kojim je bila vezana. Zatim ju je umotao u čebe i pokrio njenu nagotu. Tek tada je mogao pažljivije da joj pogleda ranu na čelu i na svoje zadovoljstvo zaključio da je rana površinska i sem male glavobolje i nesvestice, od nje neće imati nikakvih posledica. Pošto su joj ruke sada bile slobodne, moći će da se stara o sebi kada dođe svesti. Nije stoga bilo potrebe da se duže zadržava. Skočio je sa kola na zemlju i vinuo se u sedlo. Napravivši krug, pronašao je Dejvisov trag, mada mu to nije bilo neophodno, pošto je video kuda je begunac pobegao. Odmah je zaključio da se Dejvis uputio prema otvorenoj preriji, i to je Doku odgovaralo. On je računao da će ga tamo sigurno uhvatiti, budući da je Dejvisov zaprežni konj bio mnogo sporiji od Miga, pa je, pre nego što je pojahao u preriju, dojahao do Petridža. Presekao je uzde koje su držale Petridža vezanog za jabuku sedla i njegovo telo se mlitavo srozalo na tlo. Zaključivši da je starac mrtav, Dok je uzdama ošinuo Miga i pojurio u preriju.

Jahao je kao omađijan, ne misleći ni na šta drugo sem da uhvati Dejvisa i okonča život tog nevaljalca. U njemu nije bilo mržnje već samo neizmernog besa na čoveka koji je svojim postupcima ponizio ljudski rod čijoj je vrsti pripadao. Nije

želeo da ga takva osećanja nadvladaju, ali, u ovom slučaju bio je nemoćan. Dejvisovo delo bilo je vrhunac gadosti i srama. Kiša je ponovo počela da pada, ali, to ga nije brinulo. Dejvis je bio ispred njega i morao je proći kroz istu nesigurnost i nevolje kao on sam sa tom razlikom što je Dejvisa mučila i misao da je progonjen. Mig se odjednom okliznuo pod Dokom i on ga je s dosta muke zadržao da ne padne, a onda ga je opet nemilosrdno poterao. Pola sata kasnije, ugledao je Dejvisa koji se približavao ulazu u klanac, iza koga se, kako je Dok nagađao, nalazila zemlja za kojom je Harold Petridž tako grozničavo žudeo i na kojoj je želeo da utemelji grad. Odmerivši situaciju sa svih strana, Dok je zaključio da neće stići Dejvisa dok ovaj ne zamakne u klanac. Ali, neće biti ni daleko iza njega. Pomislio je na Alisu i ono što joj je Dejvis na najživotinjskiji način učinio. Kada se osvesti, ona će shvatiti da ju je neko oslobodio i to joj neće biti prijatno. Verovatno će naći telo svoga oca i doživeti tugu i očajanje. Pod utiskom onoga što je sama doživela, taj šok bi mogao biti strahovit. Ali, tu nije bilo pomoći. Njena nesreća bila je i suviše velika da bi joj neko mogao pružiti utehu. Dok je nastavio da jaše. Posle izvesnog vremena Dejvis je nestao izvan domašaja pogleda, u čeljust klanca. Izvesno vreme Dok je čuo samo glasan topot konjskih kopita, a zatim je i sam zašao u klanac, uzan, stepenastim stranama oivičen usek u brdu ne duži od jedne milje. U useku nije bilo drveća i žbunja, ali iza razbacanih stena bilo je puno mesta za zasedu. Morao je da jaše oprezno, ali, to je značilo dosta izgubljenog vremena, a zaubicu novu šansu da ponovo odmakne. Kada je stigao do kraja, Dok je zategao vodice.

Na kamenitom tlu nije se video nikakav trag. Tražio je naprežući oči do maksimu-

ma, i tako je izgubio nekoliko dragocenih minuta, ali mu nije uspjelo da otkrije kuda je Dejvis otišao. Nezadovoljstvo i ljutnja su se kuvali u njemu. Nije htio da se pomiri s tim da sada prestane, nije htio da prihvati pomisao da će morati da odustane. Bio je zainteresovan za Alisu više nego što je mislio da može da bude zainteresovan za bilo koju ženu. Začudio se tome kao nekom novom otkriću, pitajući se kako je ta devojka za to kratko vreme uspela tako da ga zainteresuje? Setio se Rive, nesrećnog stvorenja čija je sudbina bila zapečaćena od samog njenog rođenja. Neki ljudi imaju sreće a neki nemaju. Dok je to znao, a za Rivu se moglo reći da ju je stalno pratila isključivo zla sreća. Špartao je na konju levo-desno, sve nestrpljiviji i sve ljuciji, što su minuti više odmicali. Vreme je neumitno proticalo bez rezultata. Dejvis je nestao, prosto kao da se pretvorio u dim, i Dok je morao da utroši i ceo dan na ovom kamenitom tlu da nađe njegov trag. Ali, drugog načina nije bilo, on se odlučio na stari metod koji su Apači i prerijski tragači od vjkada koristili. Pošao je u krug širokim lukom, probijajući se kroz žbunjake, ispitujući svaku stopu zemlje i svaki pomereni kamen, svaki proplanak i udoljicu. Dušu mu je već plenila ljutnja, a u ustima je osećao gorčinu poraza kada je na polovini dosta prostrane padine ugledao jednu poveliku stenu. Da li se Dejvis sakrio iza nje? To je moglo biti verovatno, jer je lukavi bandit morao znati da, uprkos prednosti koju je stekao, na svom teškom zaprežnom konju neće moći da utekne brzonogom konju gonioca. Ako je došao do tog zaključka, onda je vrlo verovatno bilo da će radije sam izabrati mesto za obračun, nego što će dopustiti da se to desi negde gde neće imati nikakve prednosti. Dok je sjahao i privezavši Miga, pošao u zaklon iza gustog žbunja. Svaki

mišić na telu poigravao mu je od napetosti, a instinkt mu je govorio da je opasnost blizu i da ga vreba.

Kada se našao dvadesetak metara od stene, do njegovog uha je dopro neki šum nalik na grebanje metala po kamenu. Dok je zastao u mestu kao ukopan i podigao izvučeni revolver. Ponovo je međutim zavladała tišina, i nikakav šum se više nije čuo. Da li ga je uvo prevarilo? Ne, nije verovao u to. Vetar je bio sasvim slab i nije bilo verovatno da je pokrenuo neki kamenčić ili suvu granu. Taj zvuk je mogla da proizvede samo živo biće. Dalje od stene pružala se prostrana prerija, valovita i oćaravajuće lepa. Posle noćne kiše izgledala je čista kao umivena i puna kolora. Dok je sada znao da je Dejvis sakriven iza stene, ali, nije mogao da priđe i proverii. To bi Dejvisu otkrilo da ga je primetio. Moraće da čeka. Ali, i Dejvis će čekati. Da, Dejvis će igrati na tu kartu, ali, pitanje je koliko dugo će izdržati. On je bio lukav i smišljen tip, ali, u kojoj meri izdržljiv? Dejvis je bio ubica od glave do pete, opasan manijak, ćovek bez trunke osećanja i savesti. Sada je bio sateran u zamku, i zato je bio još opasniji. Dok je znao da između njih neće biti nikakvog pregovaranja i ustupaka, i da su tu reći uzaludno trošenje snage i vremena. Dejvisovi zloćini su bili otkriveni i obelodanjeni, i svako ih je mogao jasno videti. Zbog toga mu nije preostalo ništa drugo nego da se bori do smrti ili da dobije konopac. Minuti su se lenjo vukli. Dok je stojao u žbunju i nije se micao. Vetar je počeo jaće da duva i nebo je postalo svetlije. Malo kasnije, kroz nabacane jastučaste oblake, probilo se sunce i počelo da prži. Osetio je da od topline sunca napetost u njemu popušta, ali je znao da će sunce isti takav efekat imati i na Dejvisa. Kroz stisnute proreze očnih kapaka, zurio je netremice u stenu i čekao, znajući da

je taj dan poslednji za nekoga od njih dvojice, da će to biti kraj za njega ili za Rendija Dejvisa. A možda i za obojicu.

Malo pomalo, vrućina je počela da osvaja. Dok je osetio da se znoji i da mu se znoj sa čela sliva niz obrve. Minuti su prolazili, nizali se jedan za drugim u nepomičnom iščekivanju. Zatim se ponovo začuo šum, slab, nalik na grebanje, i Dok je ugledao kako se iza stene pomalja šaka zgrčenih prstiju, zatim ruka i na kraju rame i lice Rendija Dejvisa. Trenutak kasnije, Dejvis ga je spazio i suprotno zdravom razumu iskočio iz zaklona pucajući iz revolvera. Bilo je to nešto što se od opreznog i lukavog Dejvisa nije moglo očekivati. Za trenutak, Dok je zastao iznenađen. Osetio je na obrazu vreli dodir taneta koje mu je prosviralo pored glave, a onda je opalio. Od udara teškog zrna, Dejvis se zateturao i okrenuo oko sebe, a zatim se srušio na gomilu isprepletanog žbunja. Dok je nastavio da puca u žbunje, kidajući i razbacujući u vazduh lišće i komade grančica. Kada je ispraznio revolver ostao je na mestu gde je i stajao, i izbacivši prazne čaure ubacio nove metke u magacin revolvera koji je Rendi Dejvis dao Džemiju i kojim je suludog Džemija učio da puca i ubija za njega. Igrom sudbine, isti taj revolver samo u ruci jednog drugog čoveka, ugrožavao je sada njegov život. Dejvis se konačno ponovo pojavio, puzeći na trbuhu, odupirući se nogama, pokušavajući da se kroz žbunje odvuče do nekog boljeg zaklona. Digao je u jednom momentu glavu i kroz koprenu krvi, koja mu se s izgrebanog čela slivala u oči, ugledao je Holideja. Ispod desnog uha zjapila mu je gadna krvava posekotina. Nekako je Dejvisu pošlo za rukom da digne revolver. Lice mu je bilo pretvoreno u masku mržnje. Gadna psovka sletela mu je s usana, i onda je njegov revolver dva puta grunuo i dva metka

su zviznula prema Holideju. Ali, umirući Rendi Dejvis nije više posedovao svoju sposobnost ubijanja. Njegovi kuršumi su daleko promašili, ali, ne i Dokov. On je pažljivo nanišanio i pogodio Dejvisa tačno u čelo. Kicoš se prevrnuo na leđa širom otvorenih očiju. Onda je odjednom pružio jednu ruku kao da želi nešto da dohvati, i ruka je pala na bisage koje su ležale pored njega u travi. Dejvisovi prsti su nekoliko trenutaka grčevito grebali po torbi, a onda su se umirili.

Dok je oprezno prišao do tela, razgrnuo nogama žbunje oko njega i pažljivo se zagledao u razbojnikovo lice. Stojao je tako dosta dugo vremena, osećajući da ga napetost polako napušta. Njegove misli su skrenule sa brige i nezadovoljstva na prijatnost pobede i osvete. Nije bilo pravo čoveka da se sveti, ali, nije se mogao obuzdati da kazna koju je Dejvis dobio ne izazove u njemu baš takva osećanja. Svuda oko njega vladala je potpuna tišina. Onda je Dok preskočio Dejvisovo telo, sagnuo se i uzeo bisage sa zemlje. Iza velike stene stajao je zaprežni konj koga je Dejvis uzeo. Dok mu je prišao, skinuo mu sedlo i pljesnuo ga šakom po sapima. Konj je poskočio i odjurio u dolinu u kojoj je Harold Petridž nameravao da izgradi novi grad i spomenik za sebe. U budućnosti će se tako nešto verovatno desiti, neko će to naselje izgraditi. Tamo gde su polja i šumarci sada, dizaće se zgrade i ograde vrtova. Dok se okrenuo od Dejvisa, ostavljajući njegovo telo lešinarima i drugim stanovnicima divljine koji su ove puste predele naseljavali mnogo pre nego što je ljudska noga kročila u njih. Ostaće ti stanovnici divljine još dugo tu, sve dok ih surovi čovek ne otera ili ne istrebi, ali, nikada neće moći da ispričaju dramu koja se danas ovde odigrala. Dok se sagnuo, uzeo bisage i prebacio ih preko ramena. Došavši do svog Miga zakačio ih je za sedlo i vinuo se na

leđa konju. Okrenuvši Miga prošaranog mrljama od znoja, poterao ga je lagano ka klancu, putem kojima su on i Rendi Dejvis došli.

*

Alisa je otvorila oči i ugledala platno cirade iznad sebe. Mutno, maglovito kao zimski oblak visilo je platno iznad nje i prošlo je dosta vremena pre nego što je shvatila da se nalazi u kolima i da je dan. Telo joj je bilo vlažno od znoja i ona se pitala od čega je to. Tek posle nekoliko trenutaka utvrdila je da je kiša prestala da pada i da vlažnost njenog tela nema nikakve veze s atmosferskim prilikama, već sa nečim drugim. Sunce je izvirilo iza oblaka i njegov topao sjaj ju je prijatno grejao. U glavi joj je bolno bubnjalo, ali, nije znala od čega to dolazi. Osećala se kao kada je u detinjstvu pala sa ljuljaške. Digla je ruku do čela i začudila se kada je otkrila da joj je oko glave vezan zavoj. Sela je na ležaj i odjednom je shvatila da je potpuno naga. Refleksno se zgrčila i privukla ćebe do grla, ali je brzo shvatila da je sama, da je niko ne gleda i da je to besmisleno. Odbacila je ćebe i dohvatila poderanu odeću koju je Rendi Dejvis zderao sa nje. Rendi Dejvis! Maglovito sećanje odjednom se potpuno uobličilo. Alisi je zastao dah u grlu i u njenim očima su se zakotrljale suze. Odjednom je klonula glavom na kolena i zajecala gorko. Nekoliko minuta je ležala tako zgrčena, potpuno skamenjena, uverena da joj život donosi samo bedu i poniženje, i da joj ništa drugo ne može doneti. Zašto joj je Dejvis učinio toliko zla i nesreće, a posle joj previo glavu i umotao je u ćebe? Da li je moguće da je čak i u njemu bilo griže savesti, nekog žaljenja zbog onoga što je učinio? Nije mogla da veruje da je to moguće. To nije ličilo na zver od čoveka što je Dejvis bio u njenim

očima. Taj čovek, napasnik i zločinac, bio je bolesni ubica, spreman da svoju fizičku superiornost nad ženama iskoristi do kraja, poživinčena opasna svinja od čoveka. Ne, posle svega, bila je sigurna da Dejvis nije bio taj koji joj je previo glavu. Ko je onda to učinio? Alisa je ustala i žurno se obukla, pošto se prethodno uverila da Dejvis nije u blizini, i da u zaprezi nedostaje jedan konj. Bojažljivo je sišla iz kola pridržavajući pri pokretima pocepanu odeću, strepeći da je neko ne dogradi s leđa. Ali, nigde oko nje niti pak dalje od kola, nije se čuo nikakav šum sem šuškanja suvog šiblja i trava pod naletima toplog vetra. Alisa se ugrizla za usnu, jer se osećala usamljeno i očajno unesrećena i skrhana. Setivši se strašnih događaja prethodne noći, stresla se od jeze. Zatim je počela da trči, ne znajući ni kuda beži ni gde će se zaustaviti. Želela je samo da ode što dalje od ovog prokletog mesta, da se utopi u beskraj, da umre. Nekoliko minuta kasnije, naišla je na jedan izvor između stena. Voda je izgledala bistra i čista. Bacajući sa sebe pocepanu odeću, zagazila je u vodu i počela da se kupava. Pošto se ponovo obukla počela je da prikuplja činjenice i razmišlja o težini svog položaja. Bila je živa i to je značilo nešto. Nije znala šta se desilo sa njenim ocem i to je mnogo mučilo. Ali, on je bio tvrd i žilav čovek i nadala se da će se ipak izvući. Nešto smirenija vratila se do kola i ispregla jednog konja iz zaprege. Nije imala sedlo ni pravu uzdu, ali je skratila vođice i pojahala na gola leđa konja, ne plašeći se da će pasti. Bila je dobar jahač. Poterala je konja prema ivici gustog žbunja i pogledala niz stranu u malu dolinu. Nameravala je da nastavi da jaše, da se vrati do logora u brdima i da tamo lično proveri šta se desilo sa njenim ocem. Put do logora nije mogao dugo da traje. A onda je ugledala njegovo telo.

Kriknuvši glasno, Alisa je poterala konja ka osobi koja je ležala na zemlji i stigavši do oca skočila je sa konja. Privukla je očevu glavu na svoje grudi i svom snagom ga prigrllila, dok su joj se suze sli-vale niz lice. Sunce joj je pržilo obraze, ali, nju nije bilo briga, nije marila što je tako. Otac joj je bio mrtav, a po grču na njegovom licu znala je da je umro bolno i u mukama. Dok ga je držala čvrsto zagrljenog, setila se njegove dobrote i ljubavi koju joj je pružao. Sada joj život nije značio više ništa. Posle njenog oca nije joj preostalo ništa, kao u pijanstvu iskopala je rukama plitak grob, odvukla telo u njega i zatrpala ga zemljom i kamenjem. Skinula je medaljon sa vrata i vezala ga za krst koji je načinila od dva komada drveta svezanih likom od puzavice. Kada je sve završila, stala je iznad groba i dugo zurila u krst sa medaljonom koji joj je bio poslednji znak njegovog postojanja. Pred očima je videla samo njegovo lice, čak i u smrti izmučeno bolom. Posle nekog vremena uzmičući unazad, udaljila se od groba i okrenula leđa mestu gde će zauvek počivati Harold Petridž. Posle toga, umesto da se vrati svome konju, ona je nastavila da hoda, udaljujući se prema preriji, dignute glave, pogleda upravljenog negde daleko, gluva i slepa za svet oko sebe, neosetljiva za blago milovanje vetra i vrele zrake žarkog sunca.

*

Kada je Dok Holidej našao Alisu, bilo je već skoro podne. Ležala je u jednoj kaljugi, kose ulepljene i umazane blatom, lica tek malo iznad barice prljave vode. Disala je, ali sasvim slabo. Dok ju je podigao iz blata i na rukama je poneo do njenog konja koji je verno išao za njom kroz preriju. Sunce je peklo, i iz mokre zemlje izvlačilo oblake pare. Toplota i vazduh zasićen parom izvlačili su znoj iz

Dokovog tela, od čega se košulja lepila za njegova leđa. Položio je Alisu preko leđa njenog konja, a onda se i sam popeo u sedlo i okrenuvši se, uputio se ka klan-cu istim putem kojim je i došao. Za vreme tog dugog jahanja, s vremena na vreme je čuo njeno stenjanje, ali ipak, ona se sve vreme nije osvestila. Projahali su kroz klanac, prošli pored stene kod koje je ostavio mrtvog Dejvisa, i nastavili put kroz zelenu travnu preriju. Kasno poslepodne stigli su u logor u brdima gde je avantura i počela. Tu je Dok pažljivo skinuo Alisu sa konja i položio je na ležaj, zapalio vatru, a onda pojahao nazad da uzme hranu koju je Dejvis zapakovao u ćebe. Pošto je našao hranu, zagrejao je na vatri jednu konzervu i prineo ju je Alisi. Ona je još uvek ležala otvorenih očiju i netremice zurila u plafon. Očigledno da još nije bila spremna ni sposobna da prima ma kakve utiske.

– Evo, uzmite ovo – rekao je Dok. U prvom momentu, ona kao da ga nije čula, Dok joj je prineo hranu ispred lica, ne bi li je miris jela zagolicao, ali, Alisa je okrenula glavu i pogledala ga u oči. Duboka bora urezala joj se između obrva. Usne su joj se pomerale kao da je nešto htela da kaže, ali, glas se nije čuo. – Sve će biti dobro. Nemojte više misliti. Pojedite to, daće vam snagu – rekao je Dok. Alisa je spustila pogled i pogledala hranu, i onda je odgurnula Dokovu ruku. Zatim se odjednom okrenula na stranu i serija jecaja protresla je njeno telo. Dok je znao da u takvim trenucima nije dobro mešati se, da je najbolje pustiti je da se isplače. Vratio se vatri, podstakao ju je i uzeo nešto zagrejane hrane da pojede. Dok je jeo, razmišljao je o čudnim putevima sudbine. Alisa je sada bila sama i bespomoćna. I ceo taj obrt desio se za samo nekoliko sati.

Nešto kasnije, otišao je do potoka, op-rao svoje blatom zaprljano odelo koje će

u prvom gradu ipak morati da zameni, i obrijao se. To je već značilo nešto. Osetio se bolje kao da je sa dvodnevnom bradom otišla i poslednja iskra napetosti. Okrenuo se oko sebe i zaključio da mu se ova zemlja sve više dopada. Sada je tek razumeo zašto je Petridž izabrao baš ovu pokrajinu da u njoj dočeka svoj kraj. Ta zemlja, ceo taj lepo predeo, brežuljci, prostrana ravnica, svaka travčica, svaka grančica žbunja, voda i šuma, sve je to sada pripadalo Alisi. Šta će ona učiniti s tim? U tom trenutku nije mu dolazila na um nikakva ideja. U zalazak sunca, Alisa je još uvek ležala zgrčena na ležaju i spavala, ali je ipak, mada je to zbog sna moglo biti varljivo, izgledala prisebnije. Pokrio ju je još jednim ćebetom i udobnije se zavalio na drvo koje mu je služilo kao naslon. Tako je zatremao i proveo noć, na momente spavajući, a na momente dremajući, kao zverka koja očekuje dolazak lovca. Negde pred izlazak sunca Dok je bacio nekoliko suvih komada drveta na vatru, a onda je ustao, osedlao svoj konja i odjahao. Obišao je dobar deo okoline u potrazi za mestom gde bi se mogla izgraditi koliba, ali, to je učinio više da bi utucao vreme nego što je to bilo potrebno. Bio je nervozan, nije mogao da se skradi na jednom mestu. Jer, u ovu avanturu je upao sasvim slučajno, mimo svoje volje, ali sada, kada je sve bilo završeno, nije mu se više dopadalo da ostaje tu gde je. Hteo je da ode, ali, nije hteo da budi Alisu bar zasada. Vremenom će oštrica žalosti otupeti, i gorke uspomene će izbledeti, i napraviti mesto drugim, svežijim uspomenama. Tada će Alisa povratiti životnu snagu i biće u stanju da planira svoju budućnost.

Posle pola sata dokonog lutanja po okolini, našao je divno mesto za kuću na vrhu jednog niskog, okruglastog brežuljka. Zagledao se netremice u daljinu, tamo

kuda ga njegov životni put još nije doveo. Nije znao kakvu mu budućnost nosi sutrašnjica, ali u toj neizvesnosti ovaj predeo činio mu se kao oaza tišine u kojoj bi svako ljudsko biće moglo početi život. Samo, da li je i on mogao početi iz početka, kao da je sada prvi put zakoračio u svet? Ne, to nije mogao. Iza njega bilo je i suviše mnogo pređenog puta, i suviše razvalina, i suviše iskrpljenih, krnjih ljudskih života. Pa ipak, ova zemlja ga je privlačila, lagano i neosetno mu se uvlačila u srce. Ni sam ne znajući zašto, pogledom je odmerio temelje i u mislima dočarao sebi sliku kućice oivičene alejom cveća, sa pitomom šumicom u pozadini i bistrim potokom koji tiho žubori pored nje. Vizija slike bila je jasna i upečatljiva kao na javi, i uzbuđujuća poput fatamorgane, naročito za čoveka kome nikada do tada nije na um dolazila misao da se skradi i zasnuje dom. Kada je Alisa dojahala, Dok je još uvek dokonio šetao proplankom, zamišljen i pomalo setan. Devojka je zaustavila konja pored njega, a onda je oborila pogled i rekla glasom koji je poticao iz srca.

– Moj otac je imao velike planove s ovom dolinom. Celoga života je radio, imajući pred očima san o novom naselju i sve što je stvorio bilo je da se taj san ostvari. Ali, ubijen je pre nego što je mogao da realizuje svoje ambicije, a zbog tog njegovog sna i drugi ljudi su izgubili živote. To je tužno. – Dok je klimnuo glavom. – To je život. – Znam – rekla je i uzdahnula. – Ali, još tužnije je što je sve bilo uzalud. Mislim da sada od svega neće biti ništa. – Dok je zamišljeno pogledao oko sebe. – Ne treba mnogo da bi se počelo. Mesto je zgodno – rekao je. Uprkos činjenici da je izgledala dosta pribrana, Dok je naslućivao da se u njegovom prisustvu ne oseća lagodno. Nije mogao da oceni pravi uzrok njene nelagodnosti, ali je

pogađao da je s njom kao i sa drugim ženama. Obuzimala ju je nelagodnost i nespokojstvo pred muškarcem do kojeg joj je stalo, a to se kod Alise ispoljavalo utoliko više, jer nije posedovala urođenu žensku lukavost. Radilo se samo o načinu kako to ispoljava. – Vidim da ste našli novac i doneli ga natrag, mister Holideje – rekla je. – Hvala vam za to, a pošto ste ga ostavili kraj mene, pretpostavljam da vam je želja da i zadržim taj novac. – Šta bi moglo biti normalnije od toga, mis Petridž. Taj novac je vaš – rekao je Dok. – Nije sav. Jedan deo tog novca pripada vama, mister Holideje, onoliki deo koliki vi želite. Taj novac me interesuje samo utoliko ukoliko ga mogu upotrebiti za ostvarenje sna moga oca. Ali, da bi se to desilo nije dovoljan samo novac. Za to je potrebno nešto više, mnogo dobre volje, pomoći i rukovođenje. – Alisa je sjahala i pogledala mesto gde je od njegovih stopa ostao ucrtan temelj zamišljene građevine. Osmehnuvši se krajičkom usana, rekla je jedva čujno – Razumete li se u građenje, mister Holideje? – Građenje? Čega? – Pa, kuća na primer – objasnila je Alisa. – Kuća? Da li biste vi hteli da pravite kuću? – Alisa je potvrdno klimnula glavom i rukom začesljala kosu. Primetila je da je njegov pogled kliznuo niz njeno telo, i krv joj je jurnula u obraze. – Da, želela bih, ali mislim da to sada za mene ne dolazi u obzir. – Dok ju je pogledao upitno. Njegova crna obrva zadržala se visoko dignuta na čelu. – Zašto? – zapitao je.

Alisa je skrenula pogled na drugu stranu. – Celog života, još kada sam prvi put osetila da sam žena, čekala sam pravog čoveka, onog pravog koga svaka žena očekuje. Znala sam da će jednog dana taj čovek doći. Nisam znala kada, ali, bila sam voljna da čekam koliko god bude trebalo. I moj otac je verovao da će

taj neko doći i uvek mi je govorio da se nadam, da budem strpljiva. A onda je naišla ona svinja koja... – Začutala je u pola rečenice. U očima su joj se zakotrljale suze. – To je svršeno – rekao je Dok. – Morate to zaboraviti. – Da zaboravim? – povikala je kroz plač. – Kako bih ikada mogla da zaboravim? Do kraja života osećaću se prijavom. Uvek ću zamišljati njegove gadne ruke na sebi. – Odmahnula je glavom sa nekim smirenim objašnjenjem u tom pokretu. – Ne, ono što mi je on učinio, uništilo je zauvek moj život, prošlost, sadašnjost i budućnost. Nijednom muškarcu više neću ništa vredeti, i nikada se neću udati. Vi to ne možete da razumete, ali, više bih volela da sam mrtva. – Dok je odmahnuo glavom. – Varate se. Razumem vas i mislim da grešite. Ničiji život ne treba da se završi zbog jednog besmislenog događaja. Ima mnogo vrednijih stvari od jednog nesrećnog slučaja za koji vi niste krivi ni odgovorni. – To je tačno. Sada još jedino želim da završim delo moga oca. Hoćete li mi pomoći? – Dok ju je gledao netremice. Ispod crnih markantnih obrva sivoplave oči vrcale su iskrama saznanja i razumevanja. Iz njenih reči i tona kojim je govorila, shvatio je problem i to saznanje ga je uznemirilo, zateklo ga je nespremno. Ono kroz šta je Alisa Petridž prošla bilo je strašno, i zahtevalo je mnogo napora i vremena da bude zaboravljeno. I zbog toga ju je žalio. Ne, rekao je sebi kada je došao do toga, to što je osećao imalo je mnogo dublji koren nego što je bio spreman da prizna. Nije samo sažaljevala Alisu, već je prema njoj gajio dublja osećanja koja bi, da je bio na početku svog životnog puta, naveden i bez kore gorčine koju je život stvorio, nazvao ljubavlju. Ali, ovakav kakav je, začauren patinom saznanja o zlobi i grubosti ljudi, nije mogao sebi da dozvoli ništa više od sažaljenja. Sve što bi bilo

više od toga, bilo bi nepošteno prema devojci koja je, uprkos doživljenoj nesreći mogla još uvek da očekuje od života svoju meru sreće.

– Ženina duša je veliki izvor snage za muškarca, mis Petridž – rekao je nastojeći da prikrije svoje misli. – Njena duša i način kako ona izražava i ponaša se prema njemu. Ako jednom čoveku pružite ljubav, toplinu i poštovanje, on će zaboraviti na prošlost. Onda mu ona neće ništa značiti. – Alisa ga je pogledala s izrazom gorčine u očima. – To mi je teško da poverujem – rekla je i prišla mu korak bliže i dodirнула vrhovima prstiju njegove revere. – Da li biste me vi poželili ovakvu kakva sam, mister Holideje, sa svim vašim iskustvima, poznavanjem ljudi i prečišćenim pojmovima? Da li biste me hteli? – Dok je govorila, oči su joj blesnule i ona je prišla još bliže, tako da su im se tela skoro dodirнула. Dok je zaronio pogledom u njene oči. – Zašto da ne? Vi ste divna žena, imate duha, hrabrosti. Vi ste žena dostojna obožavanja. – Zaista? – rekla je glasom koji je podrhtavao. – I pored toga što sam... što se osećam prljavom... ne, nego čak gadnom? Čini mi se da me morate gledati kao nešto što se čovek gadi da dodirne. – Pri tome ga je dohvatila za revere sakoa. Dok je osenio reljefni dodir njenih grudi i telom mu je prostrujalo toplo žmarenje. Iz plavetnila njenih očiju izronila je silueta nage Alise onakve kakva je bila u kolima i njegove ruke su i nehotice pošle naviše i zaustavile se na njenim čvrstim kukovima. Privukao ju je k sebi i osenio toplinu njenih oblina. Ona je samo pružila ruke i obgrlila ga oko vrata. Iz grla, kao da se guši, oteo joj se šapat. – Oh, Dok, učini nešto da me spaseš, izbriši u mojoj duši osećaj gadosti nasilja. Čini mi se da nikada neću moći nekoga da zavolim ako mi sada ljubav željenog muškarca ne izbriše sećanje na ono ružno... Ako sada ne

skinem sa sebe prljavštinu njegovih dodira, nikada više je neću skinuti. Želim da volim ljude, a to neću moći ako neko ne skine sa mene žig bestijalnosti.

Zagrlila ga je čvrsto i podigla se na prste da bi njeno lice bilo bliže njegovom. I toliko željeni poljubac je došao, sladak i topao, noseći zaborav. Alisa je osetila da se sve oko nje kovitla, da se sve sliva u jednu jedinu siluetu, da se pred njom stvara novi svet, beskrajan, svetao i lep, nalik na toliko maštani raj. Činilo joj se da lebdi, da je neka neodoljiva sila nosi sve dalje do plavetnila neba, sivoplavog neba, boje njegovih očiju. A, onda joj se učinilo da je nastupio smak sveta. Sve je nestalo u drhtavom užarenom kovitlacu koji je nalicio na kraj života. No, začudo, taj smak sveta nije joj izgledao strašan, već naprotiv, neponovljivo prijatan i Alisa je poželela da traje dugo, vrlo dugo.

*

Plavo nebo širilo je svod nad njima i Alisa je pokretom ruke digla s očiju vitice zamršene kose. Ležala je na Dokovoj mišici umorna ali manje nesrećna nego pre pola sata. Znala je da joj ono što se dogodilo neće u potpunosti skinuti sa leđa tešku breme tuge, ali je sada kroz mrak pakla u koji ju je gurnuo Rendi Devis, videla izlaz, obasjan svetlošću duginih boja. Promeškoljila se u Dokovom naručju i prošaputala. – Hvala ti, Dok. Sada se opet osećam čistom. Ne bih mogla da preživim da se ovo nije desilo. – Zaćutala je nekoliko trenutaka, a onda je nastavila. – Želim da ti kažem još nešto. Zaboravi na mene kao da ne postojim. Ne bih podnela pomisao da se osećaš obavezanim prema meni. – Ne – zaustio je Dok – to nema... – Ne, ne, prekinimo više o tome – rekla je odlučno. – Bez obzira koliko cenila sebe, sva moja merila su sada pokolebana. Neću znati da li nešto govoriš

zato što to misliš ili zato što želiš da mi pomogneš... I neću verovati ono što čujem. A sada te pitam nešto drugo. Hoćeš li mi pomoći da izgradim to naselje? Ne vršim nikakav pritisak na tebe, ako ne želiš, možeš raditi šta hoćeš, ja ću naći drugog čoveka ili ljude, i sve će biti onako kako sam odlučila. Dakle, neobavezno, hoćeš li? Kasnije, kada narod počne da se naseljava, moraćeš da odeš.

Dok je upitno podigao obrve. – Da odem? Ja jesam lutalica, ali, ne razumem zašto me... – Zato što želim da budem mirna. Želim da za moju tajnu znam samo ja i niko više. A kada ti budeš daleko, neće biti nikoga da me podseća, s obzirom da je Dejvis mrtav. Možda ću čak jednoga dana i sama zaboraviti. Onda ću moći da se među ljudima krećem dignute glave... srećna... sve će biti drugačije... – Dok je uzdahnio. – Ja još uvek mislim, Alisa... – Ne – prekinula ga je skoro ljutito. – Ne želim više da o tome razgovaramo. Ako ostaneš da mi pomogneš, bogato ću ti platiti. Prvo ćemo napraviti kućicu za mene, a onda ćemo poći u Čejen da dovedemo ljude čije bi prisustvo u gradu moj otac pozeleo. Zatim sledi ostalo. Neće mi biti teško da do kraja života radim na tome, samo da do kraja završim gradnju doline. Neću stati sve dok dolina i grad ne budu izgledali tačno onako kako je to moj otac zamislio. – Dok joj je okrenuo leđa i osmotrio teren. Osećao je njen pogled na sebi, ali se za trenutak nije obazirao na nju. Ona se još uvek borila sa teškim uspomenama i trebalo joj je pomoći da se izvuče iz košmara. Rad će biti delotvoran, ali, uspešan rad, a ne promašaj koji bi joj još više mogao oduzeti samopouzdanje i veru u sebe. – Alisa, za uspeh će ti trebati dosta ljudi i dosta dobrih saveta. Pre svega, mesto za grad treba da bude lepo premereno i isparcelisano. Cena tu ne treba da igra veliku ulogu, jer novca imaš dosta. Kasnije, kada sve počne da dobija svoj

pravi oblik, drugi finansijeri će preklinjati da budu uključeni u projekat. Ali, to će doći posle. Sada ti je potreban neko ko će voditi računa o izvođenju projekta, parcelisanju, uređivanju zemljišta, izgradnji, isplata. – Dok se okrenuo prema njoj. – Ti si jaka žena, tu nema spora, i imaš hrabrosti da se suočiš sa tegobama života. Ali, činjenica da si žena, sama po sebi već je nezgodna u ovom svetu muškaraca. To moraš da znaš i zato ti stavljam pod nos ultimatum. Ako odlučim da ostanem, to će biti pod uslovima kakve ja nametnem. A to znači da ću ja biti komandant, a ti samo finansijer. Alisa se namrštila. – Ali, moj otac je uvek imao na umu... – Tvoj otac je mrtav, Alisa – presekao ju je Dok. – Da je živ, on bi donosio odluke, je li tako? – Posle kratkog dvoumljenja, Alisa je potvrdno klimnula glavom. Suze su joj navrle na oči. Dok ju je uzeo za ruke i osetio da su hladne. Rekao je: – Alisa, kada sam upao u ovu avanturu nisam znao kuda će me sve to odvesti, ali, kada sam pošao u poteru za Dejvisom, znao sam i razloge i posledice. Ubio sam ga, jer je napastvovao jednu mladu ženu nemoćnu da mu se suprotstavi. On je toga trenutka postao oličenje zla, i time je poremetio ravnotežu između dobra i zla, bez koje bi svet postao džungla. On je kažnjen ne samo zato što je povredio tebe koja si mi draga i što je bio poseban razlog da se umešam, već i zbog toga što svaki zločin iziskuje kaznu, čak i ako tu kaznu nisu izrekli uobičajeni sud i porota. Ali, to je nešto drugo, i sada je završeno. Ostanak ovde sa tobom sada je moguć samo na nekom drugom osnovu. To je nađeno, novac. Ali, kada smo kod pogodbe onda svako postavlja svoje uslove. Ja sam postavio svoj, hoću određene ruke. Ako to ne dobijem, nema saradnje. Kada se izgradnja završi, odlazim! I sada se već pitam kako ću izdržati. – Alisa je stajala zamišljena. Dok joj je pustio ruke i pošao

prema svome Migu. Vinuvši se u sedlo, ponovo je osmotrio teren kao da razmišlja gde bi se i šta moglo izgraditi. Ali, Alisa je pogrešno shvatila njegovo ćutanje. – Kuda ćeš, Dok? – zavapila je. – Ne odlaziš, valjda, to ne bi bilo lepo od tebe? Rekao si mi nešto i sada odlaziš, ne daviš mi vremena da razmislim. Nisi hteo da sačekaš ni toliko koliko je potrebno da se donese najsigurnija odluka. Zar...

– U kolima ima nešto alata, hrane i ostalih potrepština. Treba kola doterati ovamo, jer će nam sve to mnogo koristiti. Vratću se brzo. Kasnije ćemo se dogovoriti kako da dovedemo ljude koji će početi izgradnju. – Alisine oči su zadovoljno zasjale i ona je s olakšanjem odahnula. Dok je okrenuo konja i poterao ga niz padinu prema potoku. Pregazivši vodu, osvrnuo se i ugledao je da stoji tamo gde ju je ostavio.

Čak i sa te daljine, mogao je na njenom licu da razazna izraz neodumice i sumnje. Ali, to ga nije mnogo brinulo, jer sumnja je obavezan saputnik svih čovekovih nada. Zasada, imala je o čemu da razmišlja, ne samo o svojoj tragediji. On joj je to dao i bio je zbog toga zadovoljan. Posle proteka vremena, iz njenih nada i sumnji procvetaće nešto lepo, proklijaće u njenom srcu seme usađeno pod plavim nebeskim svodom ovog brežuljka. On neće biti tu da vidi i uzabere plodove toga semena, ali, to je bila sudbina svih stvaralaca. Plodove njihovog rada beru uvek drugi, oni koji dolaze posle njih. No, svejedno. Za Doka je bilo važno da će to seme ljubavi za čoveka, jednoga dana, dati plod. To je bilo mnogo važnije od želje biti berač.

Mahnulo je rukom i zašao van domašaja njenog pogleda.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE MARKETPRINTA

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman